Jean Sider

CONTACTE SUPRATERESTRE 2
ILUZIA COSMICĂ

Jean Sider

CONTACTE SUPRATERESTRE 2

ILUZIA COSMICĂ

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura DOMINO
1998

Editor: Dorin Ion Nedelcu
Redactor: Marian Balaci
Coperta şi
tehnoredactarea: Ovidiu Brezan

Titlul original:
CONTACTS SUPRA-TERRESTRES
L'ILLUSION COSMIQUE
Copyright © 1997 by Jean Sider

Translation copyright © 1998 Editura DOMINO,
pentru ediţia în limba română

Copyright © colecţia UFO: Nicolae Constantinescu

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin Editurii DOMINO

Reproducerea integrală sau parţială a textului,
fără acordul editurii, este interzisă
şi va fi pedepsită conform legii

Adresa editurii:
Str. Prieteniei; Bl. H6/P
Târgovişte 0200, judeţul Dâmboviţa
Telefax 045– 213.707

ISBN 973-9326-06-4

I
APARIȚIILE RELIGIOASE

1. CAZUL ZEITUN (Egipt, 1968)

Nu e niciodată uşor să analizezi corect faptele ieşite din comun care țin de fenomenologia religioasă. Tabuurile impuse de superstițiile şi fanatismul din acest domeniu sunt atât de puternice încât se repercutează şi în credințele populare. Astfel că, dacă vrei să interpretezi enigmele altfel decât printr-o intervenție divină, te loveşti foarte repede de o formă de ostilitate pe care o poți descoperi chiar în sânul propriei tale familii!

Sigur, de câteva decenii Biserica se fereşte ca de ciumă de aparițiile de tip religios şi nu le mai recunoaşte pentru a nu cădea în capcana facilului şi complezenței. În plus, Vaticanul şi-a dat seama că ceva nu era în regulă într-un număr mare de cazuri şi că unii „vizionari" puteau să fie înşelați de „forțele răului" (diavol, demoni şi tot folclorul satanic), terminologie destul de facilă pentru a expedia nişte fapte inexplicabile, mai mult stingheritoare decât profitabile cauzei creştinătății în general şi a catolicismului în special. Şi mai era posibil ca respectivii să fie victimele unor fantasme mistice ținând de psihopatologie.

Dar nu trebuie să se confunde dogma catolică cu cultul Fecioarei Maria. Dacă dogma nu recunoaşte, în schimb tolerează, şi nu se opune deloc ca un cult, uneori exagerat, să servească, prin intermediul mamei lui Isus, drept catalizator fervorii religioase şi să

readucă în turmă unele oiţe rătăcite. Se poate spune chiar că, în unele cazuri, Biserica se sprijină în mod esenţial pe acest cult ca să facă prozeliţi, compensând astfel pierderea de audienţă din ţările occidentale unde este în mod tradiţional puternic implantată de mai multe secole.

Reticenţa Bisericii s-a conturat mai ales prin anii treizeci, dar primul caz nerecunoscut datează din 1928, şi el a avut loc la Ferdrupt, în Vosgi. Totuşi, Vaticanul a început să fie cuprins de îndoieli în perioada 1920-1933, când la Catana, în Italia, sora Lucia Mangano, o călugăriţă ursulină, a fost martora mai multor apariţii.

În general, Biserica explică stările extatice care produc pretinse apariţii religioase (cele mai des ale Fecioarei Maria) ca fiind o formă de autosugestie provocată de un fel de isterie mistică, care provoacă un fenomen subiectiv modelat de un eveniment emoţional, cultural şi familial, în care inconştientul ia locul conştientului. Un astfel de proces poate să încolţească şi să crească în mod colectiv în mijlocul unui mic grup de indivizi predispuşi, cu spirit influenţabil, deci maleabil.

Teologul raţionalist Marc Oraison pretinde într-o lucrare că asta corespunde unor mecanisme electrochimice extrem de complexe care se produc în creier şi duc la o modificare la nivelul celulelor cerebrale occipitale.

Posibil, şi fără îndoială că probabil pentru cazuri în care personalitatea martorilor nu suferă nici o modificare în lunile şi anii care urmează observării fenomenului. Dimpotrivă, în caz contrar — şi ar trebui să-i poţi urmări în mod regulat pe „vizionari" în viaţa lor de toate zilele — avem toate motivele să credem într-o manipulare mentală din partea unei inteligenţe superioare.

Dar, există totdeauna o problemă. Vizionarii sunt în general singurii care „văd", ceea ce nu e şi cazul persoanelor din anturajul lor care sunt totuşi prezente în timpul transelor lor extatice, ca în cazul de la Medjugorje, din Bosnia-Herţegovina, care durează din

1981. De unde o suspiciune uşor de înţeles faţă de acest tip de experienţă. Cei care nu văd nimic au tendinţa să creadă că, la urma urmelor, ar putea să fie vorba de simulare, deci de înşelătorie. Mă refer în special la scepticii care nu-i cunosc pe vizionari şi care nu încearcă să-i întâlnească.

Cele două cazuri despre care va fi vorba în acest capitol sunt total diferite de cele care constituie bogăţia patrimoniului nostru folcloric religios şi asupra căruia va plana veşnic îndoiala, chiar dacă se recunoaşte că martorii sunt de bună credinţă.

Aceste cazuri sunt ieşite cu totul din schema pe care o cunoaştem din trei motive majore:

1. Aparitiile s-au produs într-un mediu creştin al Bisericii ortodoxe copte, la periferia oraşului Cairo, capitala Egiptului.

2. Acest mediu social este minoritar într-o ţară unde islamul este principala religie.

3. Martorii se numără cu miile, iar printre ei sunt foarte mulţi musulmani.

În evenimentele din Zeitun nu a fost transmis nici un mesaj, aparitiile fiind destinate mai ales mulţimii, nu câtorva vizionari privilegiaţi. În plus, ele au fost observate de câteva sute de ori de valuri compacte de martori, dintre care mulţi nici măcar nu erau creştini!

În fine, lucru important, au fost realizate numeroase fotografii ale fenomenelor, chiar dacă majoritatea sunt păstrate cu străşnicie de autori care le consideră ca un dar personal din partea Domnului!

Contextul aparitiilor

Zeitun este un cartier popular de la periferia oraşului Cairo, deci cu totul opus mediului rural, prezent în numeroase cazuri de aparitii mariale în medii catolice tradiţionale. Pe strada Tuman-Bey se află biserica Fecioarei din Zeitun, a cultului ortodox copt, loc care a fost „suportul" tuturor manifestărilor care au avut loc de la

2 aprilie 1968 până în luna iunie a anului 1971, aparițiile mariale fiind înregistrate până în septembrie 1970.

Biserica din Zeitun a fost construită de familia lui Ibrahim Pașa, viceregele Egiptului în 1848, în urma unei aparții mariale care s-ar fi manifestat în acel loc prin anul 1918. În plus, acest sanctuar de cult ortodox copt este considerat de simpatizanții lui drept locul unde s-a oprit Sfânta Familie cu ocazia fugii în Egipt, deși exegeții precizează că, în realitate, aceasta n-ar fi petrecut decât o noapte la Mattariah, la câțiva kilometri de Zeitun.

În 1968, Egiptul totaliza în jur de patruzeci de milioane de locuitori, dintre care treizeci și două de milioane de musulmani. Din cei opt milioane de creștini care rămân, 7 500 000 aparțineau Bisericii ortodoxe copte, ceilalți fiind împărțiți în diferite culte, dintre care o sută douăzeci de mii de catolici.

Copții sunt descendenții direcți ai egiptenilor din epoca faraonică, care devin creștini în secolul al III-lea. În anul 642, invazia arabă a adus în țară islamul, care va deveni chiar religia principală de stat.

Mai înainte, în secolul al V-lea, mișcarea ortodoxă coptă s-a separat de Biserica romană, găsindu-se de la acea dată total în afara lumii creștine catolice guvernate de Vatican. Ea are de altfel propriul ei șef spiritual care, în momentul aparițiilor din 1968, era sanctitatea sa Kirillos al VI-lea, papă de Alexandria și patriarh al profeției sfântului Marcu.

Aprilie 1968 se situează la câteva luni după înfrângerea egipteană din 1967 în fața Israelului, în războiul de șase zile. Președintele Gamal Abd-el-Nasser, indignat de această înfrângere, a aruncat vina asupra creștinilor, mai ales pentru a minimaliza propria lui responsabilitate, cu atât mai mult cu cât desemnarea acestui țap ispășitor făcea jocul grupurilor fanatice de obediență islamică, foarte active în acea perioadă, printre care cel al Fraților Musulmani, integriști care preconizau eliminarea fizică a creștinilor din

Egipt. Prevala deci un climat de război civil, iar poziția copților de cult ortodox era deosebit de neconfortabilă. În această privință, aparițiile de la Zeitun pot să găsească o justificare, s-ar putea spune, în precaritatea acestei situații.

Procesul aparițiilor

În ziua de 2 aprilie 1968 a fost înregistrată prima apariție. Ea a avut drept martori șoferii și mecanicii afectați unui garaj al Transporturilor Publice situat chiar în fața bisericii din Zeitun, clădire dărâmată după o vreme de la aceste evenimente.

Acești observatori se numeau: Faruk Mohammed Atna, Hussein Awwad, Abd-el-Aiz Ali, Mahmun Afifi și Iacut Ali. Toți erau musulmani! Iată relatarea acestui episod:

„La o oră și jumătate după apusul soarelui (...), au văzut o formă omenească, o femeie îmbrăcată în haine albe, stând pe domul central al bisericii (...). Au crezut că se află în fața unei călugărițe în veșminte albe. Dat fiind că stătea pe o suprafață rotunjită și alunecoasă, ei i-au strigat să fie atentă și să aștepte. Crezând că e vorba de o disperată care voia să se sinucidă, unul dintre angajați a anunțat poliția prin telefon. Altul l-a anunțat pe unul dintre preoții parohiei, părintele Iusef Ibrahim, care a constatat fenomenul cu ochii lui înainte de a-și anunța superiorul direct, părintele Constantin Musa. În acest timp, «telefonul arab» funcționând perfect, o mare mulțime de oameni se adunase lângă biserică, atât de mare încât a fost nevoie să se întrerupă și să se devieze circulația pe strada Tuman-Bey".

După acest prim incident, un șir de aparții au fost înregistrate în același loc, însoțite de pretinse vindecări miraculoase. După spusele doamnei Sami Gubran, din Heliopolis, ea însăși martoră în

diferite ocazii, aceste vindecări miraculoase i-au implicat mai mult pe musulmani decât pe creştini.

Nu se cunoaşte foarte bine numărul exact al aparițiilor care s-au succedat, nimeni neavând reflexul şi nici mijloacele de a le recenza de la prima până la ultima manifestare, dar este stabilit faptul că se numără cu sutele. După Daniel Reyt, ar fi fost peste trei sute. Această cifră considerabilă nu pare deloc exagerată, căci familia doamnei Gubran pretinde că a asistat la un număr de aparițiisituat între două sute şi două sute cincizeci, care s-au întins pe aproape un an, familia Gubran ducându-se la locul minunilor aproape în fiecare seară!

Nu erau aparițiin fiecare zi, dar se întâmpla să fie câte cinci într-o singură noapte. O călugăriță catolică care trăia la Cairo, chestionată de Michel Nil, a contabilizat o sută opt aparițiipe care le-a văzut chiar ea din august 1968 până în iunie 1971, dar nu a putut să vină în fiecare seară în mulțimea extrem de compactă care înconjura biserica chiar înainte de căderea nopții.

Lista ei a fost publicată într-o broşură de 115 pagini consacrată faptelor din Zeitun, scrisă de doamna Pearl Zaki, de naționalitate americană, egipteancă prin alianță, de confesiune ortodoxă coptă. Această doamnă a investigat la fața locului în momentul în care se produceau incidentele şi a putut să asiste chiar ea la câteva manifestări ale fenomenului, mai ales la 12 august 1968, ziua în care a avut şansa să poată contempla diferite forme luminoase, dintre care una era o siluetă umană asimilată Fecioarei Maria.

În mod cât se poate de evident, fenomenele din Zeitun, deşi de incontestabilă natură religioasă, se înscriu într-un cadru total neobişnuit în comparație cu cel cunoscut până atunci în acest gen de manifestări. Mulțimii i-au fost oferite spectacole luminoase, fără deosebire de confesiune, fără transmiterea vreunui mesaj unor privilegiați, după cum s-a întâmplat în Europa şi în alte părți în medii esențial catolice. Era vorba pur şi simplu de o manipulare de

masă total diferită de celelalte, ordonată probabil pentru a servi unor scopuri la fel de diferite, şi pe care vom încerca să le definim mai departe.

Dacă Fecioara Maria nu a transmis nici un mesaj martorilor, aceştia însă nu s-au jenat să strige la ea. De exemplu, când silueta luminoasă, presupusă a fi fost mama lui Isus, se estompa şi urma să dispară, mulţimea striga: „Revino! Revino!" Şi se întâmpla să revină, apariţia comportându-se ca şi cum ar fi auzit apelurile pline de fervoare ale observatorilor cuprinşi de frenezie, chiar de isterie!

Aproape toate fenomenele s-au derulat în principal pe acoperişul bisericii din Zeitun, cu câteva excepţii: deasupra unui palmier şi a unui măslin plantaţi în apropierea sanctuarului şi chiar în interiorul bisericii, sub cea mai mare cupolă. Durata era cuprinsă între treizeci de secunde şi şapte ore, numai noaptea, imediat ce întunericul era total, până în zori.

Fenomenul dominant a fost legat de o siluetă omenească, îmbrăcată ca o călugăriţă şi identificată de toţi martorii ca fiind o reprezentare a Fecioarei Maria.

Trebuie menţionat că Biserica ortodoxă coptă o venerează pe mama lui Isus, ceea ce nu e cazul musulmanilor. Deşi islamul admite realitatea lui Isus ca profet, nu ca fiu al lui Dumnezeu, Fecioara Maria nu e decât un personaj secundar fără mare interes pentru adepţii acestei religii.

Această siluetă luminoasă care o personifica pe Fecioara Maria, după mărturia mai multor martori, semăna foarte mult cu reprezentarea ei în iconografia religioasă a ţării: în veşminte lungi, albastre, cu un voal pe cap, cu nimbul sfinţilor. În general, numai partea superioară a corpului a fost văzută cu claritate, partea de jos fiind vagă, neclară. Niciodată n-au fost zărite picioarele, chiar şi atunci când s-a putut distinge întreaga siluetă, deci lungimea veşmântului poate să explice această relativă anomalie. Trebuie remarcat totuşi că atunci când apariţia a fost observată în mişcare,

deplasarea se făcea prin alunecare, prin susținerea la câteva zeci de centimetri deasupra acoperișului, fără ca picioarele să fie văzute. Lucru ciudat pentru o apariție de tip holografic, uneori i se văd rochia albastră și voalul agitate ca de o suflare de vânt!

În ținuta vestimentară a Fecioarei Maria au apărut diferite particularități, după cum diferențe de comportament au fost observate în funcție de zile: cu sau fără coroană, cu sau fără voal, cu sau fără tunică, cu sau fără șirag de mătănii, cu mâinile împreunate ca la rugăciune sau depărtate ca la o invocație, în picioare sau în genunchi, cu sau fără copilul Isus în brațe, ținând o ramură de măslin, binecuvântând mulțimea, cu fața surâzătoare, gravă sau tristă, rugându-se în fața crucii care domină domul principal al bisericii, etc.

Familia Gubran a văzut de două ori un spectacol și mai ieșit din comun: sfânta familie în întregime, pe spatele unui măgar, Iosif ținând un baston în mână, grupul făcând de două ori turul bisericii înainte de a dispărea! Și în acest caz, după mărturia doamnei Gubran: „i-am văzut așa cum ne sunt arătați în icoane, în timpul șederii lor în Egipt"!

De fiecare dată, aparițiile dădeau impresia, după spusele unor martori de formație universitară, că erau proiecții ale unor imagini tridimensionale (mai rar a unor corpuri cu aparență solidă), compuse dintr-o lumină de un alb strălucitor, aproape fosforescentă, în timp ce o transparență în forme era uneori clar perceptibilă, pentru că se puteau distinge detalii ale domului bisericii prin apariții.

Fenomene conexe aberante

Alte fenomene ciudate au însoțit aparițiile Fecioarei Maria. S-a văzut adeseori un stol de „porumbei enormi", care zburau radiind lumină în jurul unui punct al bisericii unde obișnuia să se ivească apariția. Aceste surse luminoase erau și ele de un alb imaculat, mărimea lor fiind foarte clar mai mare decât cea a porumbeilor, ei

deplasându-se prin aer fără să dea din aripi. „Porumbeii" planau în formație, fără să se despartă, uneori se așezau în așa fel încât să formeze o cruce și dispăreau la fel de brusc precum apăruseră.

Fulgere foarte strălucitoare precedau în general aparițiile, vrând parcă să anunțe mulțimii prezente „că reprezentația avea să înceapă"! Uneori se putea vedea o sferă de lumină roșie din care ieșea o dâră de lumină sau un abur alb, care căpăta treptat forma siluetei mariale. Un preot, părintele Butros, a văzut-o într-o seară pe Fecioara Maria formându-se în centrul lunii pline, mărindu-se din ce în ce mai mult până la mărimea normală în funcție de împrejurări: când ca o fetiță de 12-13 ani, când ca o fată de 16-17 ani, sau ca o femeie adultă îmbrăcată ca o călugăriță.

Alteori, martorii au putut să vadă un fel de nor gros ca un „piure de mazăre", care s-a abătut asupra bisericii pentru a o învălui, cerul de deasupra domurilor fiind de culoarea roșu-violetă. Acest fenomen s-a produs totdeauna cu câteva clipe înainte de apariția Fecioarei.

Episcopul Gregorios, preot al cultului ortodox copt citat de R.P.J. Palmer, care a observat fenomenul descris mai sus, recunoaște că a văzut cu ochii lui zece forme diferite de aparitii. Alți martori au semnalat faptul că au văzut acest fel de nor care se transforma într-o lumină puternică fluorescentă cu câteva clipe înaintea unei aparitii mariale. Printre ei se numără și episcopul Athanasios Matan.

Doamna Pearl Zaki, cu ocazia observației din 12 august 1968, a văzut la început succedându-se două fulgere „anunțătoare". Au apărut ca un fel de flacără groasă acoperind toată partea bisericii dinspre intrarea principală. Apoi domul cel mai înalt a fost acoperit progresiv de o lumină strălucitoare de un alb albăstrui, de parcă ar fi început să se topească. În vârful domului astfel luminat, lumina care mărginea această suprafață strălucitoare părea animată de o mișcare de rotație spre interior. Toată această luminozitate a

dispărut brusc, apoi a reapărut. După care a început să se contureze o siluetă verticală de culoare albă. Două fulgere sau linii luminoase, ca niște traiectorii de meteorit, au țâșnit din spatele domului și au format o cruce deasupra capului apariției, apoi totul a devenit întunecat. Fecioara plecase...

În timpul unor apariții, unii martori au văzut fenomenele în timp ce alții, deși bine plasați ca să le vadă, nu le-au zărit. În alte împrejurări, cei care poate nu văzuseră nimic înainte acum vedeau, în timp ce primii „vizionari" nu mai distingeau de data asta nimic!

Iată un exemplu deosebit de tulburător de acest tip de apariție! Doamna Zeinah Taher, musulmană, a zărit într-o noapte silueta Fecioarei Maria, în momentul în care stătea lângă ea un preot ortodox copt care i-a mărturisit că nu a văzut absolut nimic! Acest tip de anomalii se întâlnește și în cazul altor tipuri de fenomene: ozn-uri, fantome, etc.

Martori de confesiuni diferite

De cele mai multe ori, pe întreaga durată a acestor fenomene, mai ales în primele luni, o adevărată mare de oameni s-a revărsat în jurul bisericii din Zeitun. Această terminologie a fost folosită chiar în titlul unui ziar local, *Al Ahram*, în numărul din 7 mai 1968. Mulțimea curioșilor a devenit și mai mare când aparițiile au fost recunoscute de Patriarhatul de Alexandria, într-o declarație pe larg preluată de presa locală, semnată de Kirillos al VI-lea, care urma după concluziile unei comisii de anchetă numită de magisterul Bisericii ortodoxe copte.

A mai urmat și un raport detaliat al directorului Serviciului de Informații, organ oficial al guvernului egiptean, care a fost prezentat ministrului turismului, domnul Halez Ghanem, care confirma mărturia angajaților Transpoturilor Publice, primii martori ai fenomenului din 2 aprilie 1968, și care atesta realitatea douăzeci și șapte de apariții înregistrate între această dată și cea a raportului.

Mareele de martori care invadau în fiecare seară împrejurimile bisericii din Zeitun erau formate din oameni de toate confesiunile, în principal musulmani, bineînțeles, pentru că sunt majoritari în toată țara. Printre ei pot fi citați domnii Mahmud Abd-el-Rahman, jurnalist la *El Masaa*; Hamdi Harraz, profesor și deputat de Zeitun în Adunarea Națională; Mahmud Naguib, jurnalist la *Al Gomhoreya*; doamna Leila Murad, cântăreață și actriță celebră în Egipt, etc. Trebuie menționat că fiul profesorului Harraz a beneficiat de o vindecare pretinsă miraculoasă.

Au existat de asemenea martori catolici atât locali, cât și originari din Europa, greci ortodocși, maroniți și chiar protestanți precum domnul Wadie Tadros Shumbo, inginer la *Mobil Oil Company* împreună cu soția. Amândoi aparțineau Bisericii reformate anglicane, care refuză cultul Fecioarei Maria, al sfinților și al relicvelor.

Într-o seară, când unii martori spuneau că văd apariția sub aspectul unei călugărițe, domnul și doamna Shumbo au distins numai niște raze luminoase asemănătoare cu niște reflectoare sau cu niște semnale ale unui câmp de aviație îndreptate dinspre biserică spre cer. Întâlnim aici aceeași anomalie de percepție vizuală semnalată mai sus, fenomenul părând că-și calchiază exhibițiile în funcție de psihicul observatorilor.

Timp de două săptămâni, în compania unor prieteni, domnul și doamna Shumbo au petrecut toate nopțile la fața locului, de la zece seara până la șase dimineața, ceea ce le-a permis să beneficieze de mai multe spectacole deosebit de impresionante. De exemplu, într-o seară pe la orele 21:30, după câteva fulgere drept preludiu al aparițiilor, soții Shumbo au văzut o dungă subțire de lumină strălucitoare, ca atunci când se deschide cu prudență, din exterior, ușa unei încăperi puternic luminată. Apoi, în câteva secunde, raza luminoasă a luat forma Fecioarei. Domnul Shumbo a rămas cu gura căscată. Toți cei care l-au însoțit în „pelerinajul" său au exclamat:

„Dar nu e cu putină!" Musulmanii de lângă soții Shumbo au început să plângă căci emoția mulțimii atinsese apogeul. Mai târziu, Fecioara a fost din nou văzută deasupra celei mai mari cupole a bisericii, în întreaga sa statură, stând în fața crucii din vârful edificiului. Erau și „porumbei", șase sau șapte, care planau deasupra bisericii. După spusele părintelui Jérôme Palmer, care a cules această mărturie, domnul Shumbo s-a arătat cel mai entuziast și și-a manifestat cel mai puternic certitudinea în respingerea oricărei posibilități de înșelătorie și de halucinație.

Părintele J. Palmer, ca și doamna Pearl Zaki, a scris o broșură de vreo sută de pagini despre faptele din Zeitun, lucrări de care s-a folosit Michel Nil în propria lui anchetă făcută la fața locului în 1978.

În unele seri, mulțimea era atât de compactă încât era cu neputință să te apropii de sanctuarul privilegiat. Curioșii erau obligați să stea în picioare, drepți ca niște statui, cu brațele pe lângă corp, putând doar să respire, înghesuiți unii în alții. Erau împinși în față sau în spate în funcție de fluctuațiile mișcărilor mulțimii, iar cei care se aflau astfel prinși în această masă de oameni nu puteau să iasă înainte ca lumea să înceapă să se împrăștie, în zori, când „show"-ul lua sfârșit.

Anchetele

Domnul Michel Nil (pseudonimul unui universitar catolic francez), este singurul investigator francofon care s-a deplasat la fața locului ca să găsească martori și să le înregistreze declarațiile și impresiile într-o lucrare editată în 1980. Vaticanul, care se ferește de aparițiile religioase din motivele amintite mai înainte, nu a catadicsit să se intereseze de aceste manifestări. Cu atât mai mult cu cât Biserica catolică nu întreținea legături prea strânse cu Biserica ortodoxă coptă, acest lucru datorându-se faptului că prima a

considerat totdeauna celelalte doctrine creştine erezii, ceea ce împiedica apropierea dintre ele.

În acest caz, cei mai curioşi s-au arătat americanii, cu doamna Pearl Zaki, bine plasată deoarece era căsătorită cu un egiptean dar locuia în Statele Unite, precum şi părintele benedictin Jérôme Palmer. Doamna Zaki, care se putea deplasa mai uşor, a fost prima care a ajuns la Cairo de la începutul aparițiilor în 1968. Părintele J. Palmer nu a putut veni decât în 1969.

La nivel local, am citat deja ancheta comisiei speciale instituită de Patriarhatul de la Alexandria. Ea a fost, după părerea mea, mult prea repede expediată, ca şi concluziile (pozitive, bineînțeles), dar, spre scuza ei, trebuie admis că poziția delicată în care se aflau creştinii din Egipt în acea perioadă a influențat cu siguranță foarte mult această aparentă precipitare.

Contrar a ceea ce cititorul ar putea să creadă, guvernul egiptean a încercat să descopere ceea ce unii dintre membrii săi credeau a fi o înscenare abilă a câtorva preoți ai Bisericii ortodoxe copte pentru a înşela masele. După spusele doamnei Zaki, care a fost prezentă la fața locului după primele apariții, unele persoane au început să smulgă firele electrice ale bisericii, pretinzând că totul era o farsă. Copacilor din jurul sanctuarului li s-au tăiat crengile, mai mult pentru a-i împiedica pe oameni să se cațăre în ei decât pentru altceva, dar cu siguranță şi cu alte intenții.

Oficialii egipteni au ordonat distrugerea garajului din fața bisericii, pretextând că asta permitea altor pelerini să vină să vadă fenomenele. Autoritățile au ordonat să se facă anchete pe o rază de douăzeci şi cinci de kilometri ca să se afle dacă cineva a remarcat folosirea sau transportul unor materiale electronice care ar fi putut să servească la proiectarea unor imagini holografice. Aceasta este cauza pentru care unii martori bănuiesc că tăierea crengilor şi copacilor de lângă biserică şi demolarea garajului ar fi putut să fie

făcute întrucât puteau să servească drept suport al unei înscenări pe bază de proiectare a unor imagini tridimensionale.

Această supoziție este confirmată de un martor musulman, domnul Moshen Taher, care a mărturisit că a angajat doi muncitori ca să taie crengile unui palmier care credea că este folosit pentru niște proiectoare sofisticate, concepute special ca să creeze iluzia aparițiilor. În acest caz era vorba de o inițiativă privată, dar se poate crede că au mai existat și altele de acest gen, oficiale, sub acoperirea unor motive mai mult sau mai puțin justificate.

Nu trebuie să uităm că islamul fiind o religie de stat, în Egipt ca și în alte țări din Orientul Mijlociu, aceste manifestări au fost foarte prost văzute de putere, cu atât mai mult cu cât pe toată perioada acestor evenimente, numeroși musulmani care au asistat la apariții s-au convertit la religia ortodoxă coptă. De aici o dorință sălbatică de a-l descoperi pe organizatorul a ceea ce autoritățile considerau fi o mistificare. Bineînțeles, nimeni dintre persoanele aflate la putere n-a fost în măsură să descopere nici cel mai mic indiciu al unei înșelătorii.

Apoi, văzând că nimic nu putea să justifice ideea unui subterfugiu, guvernul a lăsat lucrurile să se deruleze de la sine, poate în urma unui calcul, bazat pe perspectiva realizării unor încasări mari de valută, de care Egiptul avea mare nevoie. Într-adevăr, închiderea canalului de Suez blocat de zecile de carcase ale navelor scufundate (fără a mai pune la socoteală că malul estic era în mâinile israelienilor) constituia o lovitură dură dată finanțelor țării. Este deci posibil ca în mintea vreunui ministru, poate cel al turismului, să fi încolțit ideea exploatării aparițiilor din Zeitun pentru sosirea pelerinilor occidentali aducători de devize. E cât se poate de posibil, căci începând din luna mai, autoritățile au încetat să mai perturbe mediul din jurul sanctuarului, ba chiar vor face totul pentru a facilita accesul și a dirija mulțimea. Asta era, desigur,

contrar regulilor islamului, dar interesul visteriei statului este superior sentimentelor spirituale...

În privința presei, în afară de ziarul *Watani*, de obediență ortodoxă coptă, celelalte au reacționat cu întârziere, ceea ce e normal deoarece sunt musulmane. *Al Ahram*, cel mai mare cotidian egiptean (de limbă arabă), a publicat abia la 5 mai un scurt reportaj despre apariții, urmat de un al doilea episod în ediția din 7 mai. Tot la 5 mai, și nu e o coincidență, alte periodice — *Al Ahbar, Al Jamhouria, The Egyptian Gazette* (de limbă engleză), și *Le Progrès-Dimanche* (de limbă franceză), au publicat și ele un articol în care rezumă minunile. Această apariție simultană în mai multe ziare a unor articole în care se prezentau evenimente ce începuseră cu o lună în urmă indică clar că se primise permisiunea ministrului Informațiilor, poate la intervenția ministrului Turismului.

Singurele fotografii cunoscute sunt cele realizate de domnul Wagih Risk Matta, fotograf profesionist. Una dintre ele, cea mai puțin reușită, a fost publicată de *Al Ahram*, și după spusele doamnei Zaki, fotograful-șef al acestui ziar a făcut o declarație care atestă că fotografia nu fusese retușată în nici un fel.

După cum am mai amintit, cei care au reușit să facă fotografii la fața locului le păstrează numai pentru ei, considerând că e vorba de un privilegiu sau de un dar al Domnului.

O broșură în arabă, consacrată faptelor din Zeitun, prezintă mărturia fotografului Matta. Acesta, după a patra noapte de așteptare, a fost recompensat pentru răbdare realizând două fotografii sâmbătă 13 aprilie 1968, la 3:35 dimineața. După Michel Nil, altă fotografie ar fi fost făcută de domnul Ali Ibrahim, angajat al Muzeului Egiptean din Cairo.

Posesorii de fotografii au făcut ca aceste documente să devină inaccesibile, mai ales străinilor, căci copții fac parte dintr-o etnie puțin comunicativă, care trăiește închisă în ea și nu facilitează difuzarea.

Ce-ar putea să fie?

Faptele din Zeitun, foarte puțin cunoscute, și aproape ignorate de cercetătorii particulari care se ocupă exclusiv de fenomenul OZN, constituie, după părerea mea, o etapă foarte importantă pe drumul căutării adevărului. Și asta din mai multe motive, dintre care principalul este că *pentru prima dată în istoria aparițiilor mariale, Fecioara Maria s-a arătat unei mulțimi formate din credincioși de mai multe confesiuni și a fost chiar fotografiată.*

Durata fenomenului, care s-a manifestat episodic pe o perioadă de aproape doi ani, precum și numeroasele anomalii constatate la nivelul percepției vizuale a martorilor, legate, se pare, de apartenența lor religioasă și de conceptele lor spirituale, sunt elemente fundamentale care dovedesc că o inteligență superioară a exercitat asupra poporului egiptean o manipulare a structurilor mentale.

Modul de operare folosit fiind mult superior tehnologiei din 1968 – chiar și celei oferite de proiectarea unor raze laser care nu era foarte bine pusă la punct în acea perioadă – este greu să se impute aceste apariții unui grup de oameni care a lucrat din umbră.

În zilele noastre, spectacolele de sunet și lumină sunt foarte cunoscute dar, chiar dacă am presupune că ar fi putut să existe în 1968, ele ar fi fost ușor de detectat de poliție și de inițiativele particulare. Aparatele de care are nevoie această tehnică nu pot se treacă neobservate. În plus, imaginile au nevoie de un suport (fațada unui imobil, nori la foarte mică altitudine etc.), iar razele laser sunt ușor de perceput vizual, ceea ce simplifică localizarea punctului de emisie.

În extremis, un grup bine organizat și dispunând de mijloace potrivite ar fi putut să înșele câteva zeci de persoane cu cotă intelectuală modestă, doar pentru un scurt moment, cel mult câteva minute.

Numai că acest lucru est imposibil când e vorba să înşeli toate straturile sociale ale populaţiei reprezentate prin mii de martori, zilnic, şi asta vreme de doi ani!

Fără nici o îndoială, faptele din Zeitun au drept cauză o inteligenţă care dispunea de mijloace net superioare celor disponibile în ţările industrializate din acea perioadă şi accesibile egiptenilor.

Bineînţeles, credincioşii cei mai fermi în convingerea lor au tot dreptul să considere că e vorba pur şi simplu de o intervenţie divină. Noi însă preferăm să nu limităm soluţia acestui mister la o singură explicaţie.

Să vedem ce consecinţe au avut faptele din Zeitun asupra straturilor sociale ale ţării.

Este clar că cele mai concrete consecinţe le-au resimţit mai ales copţii. Ameninţările care planau asupra existenţei lor s-au depărtat, iar musulmanii s-au arătat mai toleranţi faţă de ei, ambele religii coabitând într-o armonie mult mai mare decât înainte. De fapt, toate tensiunile dintre cele două comunităţi au dispărut.

Iată cele mai importante exemple care ilustrează această ameliorare. Procesiunile religioase, care erau interzise copţilor, au fost din nou autorizate. Unele posturi administrative au devenit accesibile şi pentru ei, ceea ce nu era cazul înainte. Diplomele universitare, care se obţineau cu mult mai multă greutate de către nemusulmani, le-au fost eliberate pe picior de egalitate cu omologii lor musulmani. Diferitele obstacole existente în calea unor demersuri pe lângă organismele statului au fost înlăturate, mai ales pentru copţi, etc.

Toate astea nu s-au făcut de azi pe mâine, ci progresiv, în acelaşi ritm cu apariţiile, cam într-o perioadă de doi ani, şi nu fără o puternică reticenţă din partea responsabililor musulmani care vedeau în asta o pierdere a unora dintre privilegiile lor.

Presa din Cairo în momentul faptelor

PROGRES DIMANCHE

بـــروجـــريـــه ديـمـانـش

XXeme ANNEE No. 17 — 5 MAI 1968 — Prix 15 mms.

Les apparitions miraculeuses de la Vierge Marie au-dessus de l'église copte "Notre-Dame" à Zeitoun

CONFIRMEES HIER PAR S.S. LE PAPE KYRILLOS VI

« الصوان الذى ظهر فى جريدة البروجريه ديمانش يوم ٥ مايو سنة ١٩٦٨ وهو (الظهورات العجيبة للعذراء مريم فوق كنيسة العذراء المطلة بالزيتون . كما أكدها أمس البابا كيرلس السادس) »

Four pages — 25 millièmes

The Egyptian Gazette

ذى اجبشيان جازيت

89th Year No. 28345 — Sunday May 5, 1968

Virgin Mary appeared at Zeitun -- Kyrollos

« الصوان الذى ظهر فى جريدة الاجبشيان جازيت يوم ٥ مايو سنة ١٩٦٨ وهو

(العذراء مريم ظهر فى الزيتون – البابا كيرلس السادس) »

Putem deci presupune, în ciuda faptului că aparițiile s-au produs pe un suport ortodox copt, că erau destinate în mod vădit mediilor musulmane din Egipt, pentru a slăbi poziția intransigentă a puterii față de copții foarte defavorizați la toate nivelele vieții sociale în comparație cu egiptenii de religie islamică. Există aici, în mod incontestabil, o relație cauză-efect a unei dimensiuni ieșite din comun, care a creat o conjunctură pozitivă, favorabilă copților, deoarece a avut drept rezultat modificarea structurilor mentale ale musulmanilor în avantajul creștinilor, în special al celor de religie ortodoxă.

2. CAZUL SHUBRA (Egipt, 1986)

Întoarcerea Fecioarei la Cairo

La 25 martie 1986, cam la optsprezece ani după evenimentele din Zeitun, alte aparații mariale au creat din nou mișcări extraordinare ale mulțimii în cartierul Shubra din capitala egipteană, deasupra altei biserici copte, în plin centrul capitalei. Faptele nu par deloc să fie rezultatul unei simple întâmplări...

Procesul aparițiilor a evoluat aproape ca în Zeitun, la căderea nopții (în general, cam pe la douăsprezece noaptea), fără transmiterea vreunui mesaj unor privilegiați, dar pe o perioadă de timp mai scurtă – în jur de trei luni.

Biserica respectivă care a fost „suportul" manifestărilor este ortodoxă coptă, foarte modestă, fiind consacrată sfântului martir egiptean Damian, un contemporan al sfintei Elena. Aparițiile au început să se producă mai întâi deasupra clopotniței principale, apoi s-au deplasat spre un zid exterior pe care apăruse mai înainte un semn prevestitor: o cruce de lumină. Toate acestea s-au petrecut în noaptea de 25 spre 26 martie 1986, în două faze succesive care au durat în jur de douăzeci de minute fiecare.

La fel ca în Zeitun (şi în multe cazuri de apariţii ale unor ozn-uri, între alte date, la 5 noiembrie 1990 în Franţa), tot ce s-a arătat ochilor martorilor a fost perceput mai mult sau mai puţin diferit, în funcţie, se pare, de psihicul observatorilor, criteriile exacte care au provocat această diversitate de descrieri scăpându-ne în totalitate.

Fecioara Maria a fost zărită în picioare, mai mult sau mai puţin întreagă, unii martori văzându-i doar capul, alţii bustul, în timp ce alţii au văzut-o în întregime.

Au fost văzute şi alte apariţii, unele fiind identificate cu sfântul Damian, ţinând uneori în mână o ramură de măslin. Au fost semnalaţi şi „porumbei luminoşi" zburând în stol şi dispărând la fel de brusc precum apăruseră.

În mod ciudat, unele fenomene luminoase s-au produs în plină zi. De exemplu, lumini intermitente au fost observate în ziua de 4 aprilie 1986, în timp ce în aer pluteau parfumuri ciudate, şi asta între 13:00 şi 16:30. Noua escaladare a acestui tip de fenomen avea să se repete de mai multe ori.

Se pare că unele întreruperi ale curentului au fost asociate cu unele apariţii. La 3 aprilie, o pană de electricitate a afectat întreg cartierul Shubra, cufundându-l în întuneric. Apoi, Fecioara a apărut în toată luminozitatea ei timp de peste o oră. Şi în acest caz mărturiile sunt diferite în funcţie de percepţia martorilor. Această apariţie a fost însoţită de mirosuri de tămâie.

Trei săptămâni mai târziu, la 24 aprilie, unele fenomene au devenit vizibile în interiorul bisericii Sfântul Damian, limitate la forme luminescente nedeterminate. În acest timp, alte apariţii, mai clasice, au putut să fie remarcate deasupra domurilor edificiului, afară, unde se înghesuia o mulţime compactă.

Tot în ziua de 24 aprilie, au fost înregistrate vindecări zise miraculoase la unii observatori prezenţi în edificiu, sfidând orice explicaţie naturală, căci au fost instantanee. Printre afecţiunile

Extras din ziarul Watani (Patria Mea), Cairo, 22. 06. 1986

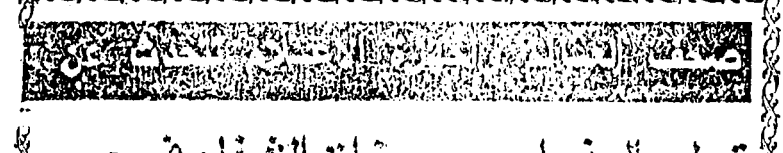

تجلى العذراء وصور ات التشفاء في مصر

اصبح تجلى العذراء .. واستمرار الظواهر الروحية بكنيسة الكديسة دميانة بشبرا .. حديث الناس ، لا فى مصر فحسب ، بل فى العالم اجمع .

فى القاهرة والمحافظات : تدور الاحاديث فى البيوت والمجتمعات عما يجرى فى الكنيسة من آيات .

وفى الخارج : تقفز انباء التجليات والمعجزات فى الكنيسة المصرية .. الى مكان الصدارة فى الصحف ومحطات الاذاعة والتليفزيون وسائر اجهزة الاعلام ، وفى المحافل والمنتديات ...

وفى مطار القاهرة : تهبط طائرات حاملة افواجا من الزوار ... يتجهون راسا الى تلك البقعة الطاهرة من ارض بلادنا ... الى حيث الكنيسة الصغيرة بتلك الضاحية من حى شبرا ... لقد جاءوا خصيصا لزيارتها ، والتبرك منها ، بعدما قراوا عنها فى صحف العالم ، وبعدما شاهدوا لقطات من مشاهدها على شاشات التليفزيون فى بلادهم

وتستجيب وكالات الانباء ، وبينها وكالة « رويتر » لاهتمامات الناس ، فتتابع انباء التجلى اولا بأول .

ولا يقتصر الاهتمام على المصريين فى المهاجر ، الذين يتشوقون الى انباء وطنهم ، وانما يشمل سائر الشعوب من شتى الاجناس والعقائد ، ولكن الاولين يشعرون ازاءه بالفخر والاعتزاز أن اختص الله بلادهم بهذه الظواهر الروحية

وازاء هذا التدفق البشرى على الكنيسة ، اصبح لابد من اتخاذ الاجراءات لمواجهته بما يبسر للقادمين غايتهم ، وبما يترك فى نفوسهم انطباعا حسنا ...

ان الانطباع الذى يرتسم فى نفوس الناس من زيارة تلك المنطقة وكنيستها .. ينعكس على الروؤى التى ينقلون مشاهدها

« التفاصيل صفحة ٥ »

جانب مما نقلته وكالات الانباء من « وطنى » ونشرته صحيفة « سان فرانسسكو كرونيكال »

Virgin Mary Reportedly Seen in Cairo

Cairo

A reported appearance of the Virgin Mary in a flood of mysterious light is drawing thousands of people to a small church in a working-class neighborhood in northern Cairo, it was reported yesterday.

The newspaper Watani said a fact-finding committee established by Patriarch Shenudah III of the Coptic Orthodox Church saw the apparition "clad in light" above the Church of St. Demiana before dawn on Friday.

The newspaper said the apparition was first sighted March 25 above the two domes of St. Demiana Church in the Tera Boulakiya district in northern Cairo.

As a mysterious light flooded the area, the apparition was seen repeatedly for periods ranging from a few seconds to 20 minutes, the newspaper said.

The fact finding panel, composed of five clergymen and a layman, visited the church Thursday and stayed on its roof until dawn.

At 3:40 a.m. Friday the six saw "the Virgin Mary clearly, clad in light" and the appearance continued until 5 a.m., the newspaper said.

vindecate spontan se numără tuberculoza, arsuri, cecitate, diabet, etc. Chiar persoane considerate „posedate" au fost debarasate de supliciul lor şi la unele dintre ele s-a observat sânge curgându-le din degete!

La 11 aprilie, cei şase membri ai unei comisii de anchetă, instituită de conducerea Bisericii ortodoxe copte ca să facă investigaţii asupra tuturor mărturiilor, au avut ei înşişi prilejul să o vadă pe Fecioara Maria „scăldată într-o extraordinară lumină albă", care s-a arătat deasupra celor două domuri gemene care formează acoperişul bisericii Sfântul Damian.

După ziarul ortodox copt *Watani*, aparițiile durau între câteva secunde şi douăzeci de minute, dar alte fenomene s-au produs timp de peste o oră. De exemplu, membrii comisiei de anchetă au putut s-o vadă pe Fecioară fără întrerupere de la 03:40 până la 05:00, adică optzeci de minute la rând, ceea ce le-a permis să verifice fără grabă că nu exista nici cea mai mică posibilitate de înşelătorie.

După ziarul *Times* din 19 august 1986, ziarul local *Watani* a menţionat aceste evenimente. Toate celelalte organe de presă, în special cele islamice, le-au trecut sub tăcere, sau au pretins că nu era vorba decât de mistificări făcute de adolescenţi cu lanterne!

Trebuie observat că între musulmanii şi creştinii din Egipt climatul se deteriorase din nou, ceea ce ar putea să explice aparițiile. În urma incendiului accidental al unei moschei situate la patru sute de kilometri de Cairo (consecutiv cu un scurtcircuit care a fost admis de anchetă, dar puţin cam târziu), trei biserici ortodoxe copte fuseseră arse de fundamentaliştii din organizaţia Fraţii Musulmani. În februarie 1986, şaizeci şi nouă de extremişti din această mişcare au fost arestaţi în cadrul cercetărilor care urmăreau pedepsirea vinovaţilor, ceea ce a provocat o mare mânie în rândul integriştilor şi tensiune între cele două comunităţi.

Henri Durenbach, în revista *Atlantis* nr. 346 (septembrie-octombrie 1986, p. 47), publică un text scurt în care relatează

pe scurt aceste evenimente. În legătură cu reacția ierarhiei ortodoxe copte, el scrie:

„Foarte sănătoase – și curat creștine –, reacțiile ierarhiei sunt demne de a fi date drept exemplu. Patriarhul Chenuda al III-lea a constituit fără întârziere o comisie de anchetă formată din șase persoane, care a ajuns la concluzia cinstită a realității faptelor, după o anchetă perfect obiectivă".

Paralel, reacțiile musulmanilor față de aceste evenimente au fost impregnate de un sectarism excesiv, precum cele ale ziarelor *Al Ahram* și *Al Akhbar*. Mentalitatea fanaticilor islamiști fiind ceea ce este, o biserică copită și două magazine având proprietari creștini au fost incendiate de unii dintre ei la Beni Sweif, la periferia orașului Cairo.

Mai târziu, și alte biserici ortodoxe copte au fost onorate de misterioasele apariții: Sfânta Maria de la El Maadi (Cairo), biserica cartierului Masârah (Cairo) și alte edificii aparținând comunității creștine din orașele Sohag, Ehden, Edfu.

Concluzii provizorii

După cum am văzut cu ocazia incidentelor din Zeitun, se pare că evenimentele din Shubra și cele care au urmat după ele sunt în mod strâns legate de tensiunile inter-religioase dintre comunitatea ortodoxă copită și cea musulmană (fundamentaliștii în special). În mod ciudat, acest aspect foarte important al cazului pare să-i fi scăpat lui Henri Durenbach, care interpretează aparițiile și fenomenele conexe (vindecări religioase) sub o formă simbolică spirituală gratuită fără nici un interes pentru cititori. Esoteriștii au recurs, foarte des, ca să nu spunem totdeauna, la tot felul de exerciții dialectice întortocheate, strălucite prin nebulozitatea lor.

În mod vizibil, prin suportul constituit de credințele lumii creștine, cei vizați erau musulmanii, și se pare că aparițiile din Shubra și din alte părți, cel puțin pentru încă vreo câțiva ani, au amânat o înfruntare sângeroasă între cele două comunități.

Autoritățile egiptene, datorită acțiunilor energice ale președintelui Mubarak, au știut să ia măsuri ca să pună capăt uneltirilor fanaticilor islamului din țara lor. Dar, din când în când, nu îi puteau împiedica pe unii dintre ei să recurgă la violențe gratuite, fără să fi existat vreo provocare din partea creștinilor. Acesta e tributul unei coabitări dificile, pe care copții de confesiune ortodoxă trebuie să-l accepte, în ciuda eforturilor meritorii ale puterii egiptene pentru a evita excesele de acest gen*.

Avem deci aici un exemplu perfect de imixtiune a unei inteligențe superioare, care s-a străduit în două rânduri să modifice o situație socială în curs de deteriorare și care ar fi putut să provoace un conflict între lumea musulmană și lumea creștină.

În mod cât se poate de evident, mecanismele procesului pus în practică de această inteligență pentru exhibițiile sale, implică o trecere obligatorie prin psihicul fiecărui individ, nu al unei „conștiințe colective". Diversitatea descrierilor făcute de numeroși observatori dovedește o anomalie la nivelul percepției vizuale, aceasta fiind limitată la stimulările creierului.

Oare aceste mecanisme sunt totdeauna aceleași în cazul unui val de ozn-uri, sau nu sunt folosite decât în scopuri precise? Se pare că cea de a doua afirmație este cea mai probabilă. Totuși, în cazul valului din ziua de 5 noiembrie 1990, nu am fost în măsură să discern elementele, din ansamblul social al societății franceze din acel moment, care ar fi putut să explice această serie de observații, unică în genul ei, din țara noastră și chiar din lume, atât prin mulțimea mărturiilor cât și prin multitudinea de tipuri de fenomene observate.

Sigur, în ceea ce privește aparițiile mariale, știm că cultul Fecioarei este solid implantat în inima a numeroși creștini, fie ei

* Din păcate, în momentul de față, situația s-a deteriorat foarte mult în Egipt, căci fundamentaliștii atacă acum tot ce reprezintă puterea, nu numai comunitatea coptă ortodoxă (n.a.).

catolici sau ortodocşi, din anul 431 mai exact, de la Conciliul din Efes, care a recunoscut-o pe Maria ca fiind „mama lui Dumnezeu". În acea epocă, copţii nu se despărţiseră de Biserica romană. Schisma avea să se producă abia în 451, la Conciliul din Calcedonia.

În mod indubitabil, faptele din Zeitun, din Shubra şi alte locuri din Egipt ţin de o manipulare a creierelor, destinată esenţialmente musulmanilor, prin intermediul unui suport legat de credinţele şi superstiţiile creştinilor.

Inteligenţa care controlează aceste fenomene se foloseşte în principal de concepte individuale pentru a se exprima şi în manieră colectivă, ca în cazurile prezentate în acest capitol. Chiar şi detaliile total eronate servesc drept suport. De exemplu, cunoaştem cazuri ale unor apariţii ale lui Isus, venind de la o persoană sinceră, nici psihopată, nici înclinată spre fabulaţii, care îl vede pe Cristos cu rănile din palme. Or, de multă vreme s-a dovedit că tuturor crucificaţilor li se băteau cuie în încheietura mâinii. Experienţele ştiinţifice făcute în 1930 de profesorul Barbet asupra cadavrelor, dovedesc incontestabil acest lucru, fără a mai vorbi de constatările făcute asupra giulgiului din Torino, declarat mai întâi autentic de oamenii de ştiinţă în 1973 şi în 1978, apoi „renegat" câţiva ani mai târziu, pentru că descoperirile făcute asupra autenticităţii sale implicau multe probleme stingheritoare pentru Vatican*.

Isus crucificat de palme este o reprezentare falsă care a fost implantată în conştiinţa colectivă a lumii creştine, întrucât iconografia şi arta statuară religioasă au întreţinut această eroare timp de câteva secole în reprezentările lui Isus pe cruce. A existat deci un model imaginar care s-a răspândit în mintea credincioşilor, iar inteligenţa care se exprimă prin psihicul martorilor unor apariţii

* De exemplu, faptul că trupul schingiuitului a putut să părăsească giulgiul, fără să provoace smulgerea fibrelor textile, ar implica o posibilitate de dematerializare corporală, constatare care ar putea să repună în discuţie multe din ideile fixate demult în lumea creştină (n.a.).

religioase (printre alte fenomene), nu ține cont de aceste erori, astfel încât le repetă în „demonstrațiile" ei!

Aș putea să mai citez și alte exemple de acest tip. Unii martori sau „vizionari" au semnalat faptul că au văzut-o pe Fecioara Maria purtând o coroană. Fiind soția unui modest dulgher, mama lui Isus nu avea strămoși regali, dar folclorul catolic face din ea „Regina Cerurilor", ceea ce, în ochii pictorilor și sculptorilor din câteva generații, i-a conferit o „maiestate" care se exprimă printr-o coroană.

O altă eroare de acest gen. Fecioara Maria a fost deseori văzută purtând un șirag de mătănii, ceea ce nu are nimic uimitor ținând cont de ceea ce s-a spus mai înainte despre obiceiurile supărătoare ale artiștilor care au prezentat-o timp de secole. Partea ciudată este faptul că șiragul de mătănii a fost inventat de sfântul Dominic, care s-a născut în anul 1170!

Aceste „defecte" care se repetă în aparițiile religioase par să constituie dovada categorică a rolului pe care îl joacă psihicul uman în exprimarea acestor fenomene. Este, s-ar putea spune, o trecere obligatorie pentru o manipulare a societății omenești de către o inteligență superioară nouă, care și-ar lua și și-ar reconstrui modelele în funcție de conceptele indivizilor ancorați în anumite credințe și superstiții.

Asta ar putea să explice mai bine unele observări de ozn-uri, sau presupuse ca atare. De exemplu, în 1897, în Statele Unite, un val de „dirijabile" foarte ciudate s-a revărsat peste o jumătate din federație. Unele descrieri pomenesc detalii foarte pitorești: aripi, derive, pânze, etc. Dar, aceste relatări, care sunt folosite de raționaliști pentru a nega acest val, sunt toate deformări datorate ideii pe care martorii – dintre care cei mai mulți nu cunoșteau dirijabilele decât din auzite sau din desenele fanteziste apărute în ziare (dirijabilele nu au apărut efectiv decât în 1904, în America) – o memoraseră în mintea lor, fenomenul repetând astfel erorile conținute în modelul schematizat de psihicul observatorului.

În lucrările consacrate observatorilor unor ozn-uri se vorbeşte despre aparate aeriene ciudate, care amintesc de realizările noastre aeronautice şi spaţiale dar cărora le lipsesc elemente importante, sau a căror concepţie e absurdă. Un avion fără eleroane de coadă a fost descris în dosarele proiectului *Blue Book*. Alte relatări despre „avioane false" circulă în literatura ufologică şi e posibil ca fenomenul observat să fi copiat modelul după o schemă identică aflată în creierul martorilor. Există oameni care au o imagine incorectă, incompletă, mai mult sau mai puţin alterată, despre unele lucruri cărora s-au obişnuit să nu le acorde nici o atenţie. Modul de a opera care îşi ia modelele de exprimare din psihicul oamenilor nu e conceput pentru a rectifica unele idei false.

Aceeaşi constatare se poate face şi în legătură cu entităţile care s-au arătat ochilor martorilor în întâlnirile apropiate de gradul trei şi patru. Asta ar putea să explice diversitatea „umanoizilor". În orice caz, este mai logic să emiţi această ipoteză decât să pretinzi, cum fac unii cercetători, că Pământul este vizitat de câteva rase de extratereştri – şaptezeci, după ultimele estimări.

În realitate, dacă facem totalul diferitelor tipuri de entităţi, despre care se pretinde că au fost văzute de martori de bună credinţă, inclusiv de cei care afirmă sub hipnoză că au fost răpiţi la bordul unui ozn, această cifră depăşeşte suta, poate chiar mia. Ceea ce arată că ipoteza extraterestră nu mai corespunde acestor anomalii constatate. Să amintim că, după părerea oamenilor de ştiinţă, probabilitatea de a fi vizitaţi de o rasă de extratereştri este extrem de mică, apropiată de zero!

Încă ceva despre evenimentele din Zeitun. Presa franceză (şi europeană, ca şi cea americană) nu le-a amintit pe scurt decât o singură dată, la 6 mai 1968, adică a doua zi după relatarea succintă care a apărut în cele câteva ziare din Cairo. Apoi cazul a fost parcă supus unui „embargo". Este adevărat că în 1968, ca din întâmplare, Franţa focaliza asupra ei atenţia lumii occidentale. Şi astfel,

hoardele vociferânde de pseudo-revoluționari, care se ciocneau de șarjele forțelor de ordine, aveau să abată privirile ziariștilor de la cele mai formidabile apariții mariale din toate timpurile!

3. STATISTICA APARIȚIILOR RELIGIOASE

Cifre care vorbesc

Informațiile care urmează provin de la cercetătorul Lucien Blaise, din Lyon*, specialist în apariții religioase de toate genurile, căruia vreau să-i mulțumesc pentru ajutorul oferit în realizarea acestui capitol. Acest corespondent, care e și un prieten vechi, are un avantaj care îl deosebește de omologii săi preoți pasionați de același subiect (precum abatele Laurentin), pentru că el nu are blocaje spirituale și acceptă și alte tipuri de fenomene precum ozn-urile, pe care reușește fără dificultate să le facă să intre în modelul pe care și l-a proiectat după inteligența care se află la originea tuturor acestor evenimente.

Lucien Blaise nu pretinde că a cules totul, dar tot ce a reușit să strângă în câțiva zeci de ani de eforturi este revelator, iar cifrele pe care mi le-a comunicat sunt superioare celor pe care le publică teologul Bernard Billet.

Trebuie precizat că abatele Laurentin a pretins într-o emisiune televizată, în vara anului 1991, că ar exista mai multe apariții ale lui Isus decât ale Fecioarei Maria. Acest lucru este inexact, statisticile lui Lucien Blaise o situează pe mama lui Isus pe primul loc în ceea ce privește numărul aparițiilor. De exemplu, la sfârșitul lui 1986, cercetătorul lyonez înregistrase 22 323 de viziuni ale Mariei și numai 101 ale lui Isus. În 1991, el a înregistrat toate aparițiile religioase (Maria, Isus, sfinți, îngeri, demoni, etc.), obținând suma de 29 654.

* Lucien Blaise, strada Georges Gouy nr. 11, 69007, Lyon (n.a.).

Pe de altă parte, teologii nu reţin decât viziunile care se potrivesc dogmei lor, respingând sistematic pe cele care se produc în medii care, după părerea lor, sunt suspecte din anumite motive. De exemplu, când „vizionarul" nu a avut, înaintea aparițiilor, o „viaţă spirituală" corespunzătoare criteriilor magisterului, mărturia lui este respinsă fără milă. Uneori, viziunile sunt atribuite Diavolului, căci orice teolog ştie că demonul are puterea de a lua orice formă pentru a-i înşela pe creştini...

Multe dintre locurile aparițiilor au beneficiat de numeroase viziuni, uneori câteva mii ca la Heroldsbach (Germania), unde s-au înregistrat peste trei mii de cazuri de care au beneficiat mai mulţi adulţi şi şapte copii. Asta explică de ce numărul locurilor este cu mult mai mic decât numărul aparițiilor în care s-au produs.

Au existat 1272 de locuri, în 69 de ţări, unde aceste fenomene au fost observate de unul sau mai mulţi „vizionari".

Tabelul 1: APARITII PE EPOCI

Perioada de timp	Număr de locuri	Perioada de timp	Număr de cazuri
100	0	1801–1810	3
101–200	0	1811–1820	5
201–300	4	1821–1830	9
301–400	22	1831–1840	14
401–500	10	1841–1850	15
501–600	5	1851–1860	20
601–700	9	1861–1870	31
701–800	8	1871–1880	45
801–900	8	1881–1890	27
901–1000	9	1891–1900	21
1001–1100	21	1901–1910	17
1101–1200	29	1911–1920	33
1201–1300	66	1921–1930	37
1301–1400	35	1931–1940	67
1401–1500	58	1941–1950	92
1501–1600	91	1951–1960	84

Perioada de timp	Număr de locuri	Perioada de timp	Număr de cazuri
1601–1700	107	1961–1970	56
1701–1800	40	1971–1980	84
1801–1900	190	1981–1990	90
1901–1990	560	1991–2000	-

Cititorul a observat creşterea fulgerătoare înregistrată în secolul XX, cu un maxim între 1941 şi 1950 (92, dintre care 69 între 1947 şi 1950), prima perioadă care a furnizat foarte numeroase observaţii de „farfurii zburătoare".

Pentru aceste 1272 de locuri am găsit 1351 de tipuri de apariţii, împărţindu-se astfel:

Fecioara singură	943 locuri
Fecioara şi Isus copil	12 locuri
Isus	115 locuri
Îngeri	55 locuri
Sfinţi, sfinte	56 locuri
Cruce	10 locuri
Demon	8 locuri
Fapte conexe (statui, imagini)*	152 locuri

Vom vedea acum repartizarea celor 1272 de locuri de apariţii pe ţări. Şaizeci şi nouă de state au avut privilegiul de a beneficia de apariţii religioase de tip catolic, inclusiv în ţări unde principala religie este diferită.

Tabelul 2: APARIŢII PE TĂRI

Ţara	Locuri	Ţara	Locuri	Ţara	Locuri	Ţara	Locuri
Franţa	338	Olanda	9	India	3	Danemarca	1
Italia	330	Irlanda	9	Japonia	3	Etiopia	1
Belgia	80	Mexic	9	Ceylon	2	Honduras	1
Spania	69	Brazilia	8	Coreea de Sud	2	Indonezia	1

* Statui şi imagini care plâng, ploi, fenomene „solare"...(n.a.).

Țara	Locuri	Țara	Locuri	Țara	Locuri	Țara	Locuri
Germania	68	Ecuador	8	Haiti	2	Iordania	1
Canada	46	Iugoslavia	8	Luxemburg	2	Nicaragua	1
SUA	33	Austria	7	Malta	2	Nigeria	1
Polonia	25	Israel	6	Noua Guinee	2	Uganda	1
Elveția	19	România	6	Rwanda	2	Porto Rico	1
Turcia	15	Argentina	5	Tunisia	2	Reunion	1
Anglia	14	Chile	5	Venezuela	2	Rep. Dominicană	1
URSS	12	Siria	5	Africa de Sud	1	Suedia	1
Portugalia	12	Vietnam	5	Albania	1	Tanzania	1
Cehoslovacia	12	Columbia	4	Algeria	1	Zair	1
Liban	11	China	4	Arabia Saudită	1	.....	
Egipt	11	Lituania	4	Burundi	1	Totalul	
Ungaria	11	Peru	4	Camerun	1	locurilor	1272
Grecia	10	Filipine	4	Costa Rica	1	.....	

Lucru normal, Franța și Italia se află în fruntea acestei liste, căci sunt cele două leagăne ale cultului marial... și ale Bisericii catolice. În mod ciudat, Belgia se află pe locul trei, deși acest loc ar fi trebuit în mod logic să fie ocupat de Spania, care se situează abia pe locul patru. America de Nord ocupă un loc bun împreună cu Canada și Statele Unite. Lucru uimitor, Turcia ocupă un loc înaintea Portugaliei unde totuși credința catolică și devoțiunca față de mama lui Isus sunt foarte dezvoltate, mai ales de la celebra apariție de la Fatima, în 1917.

Se pare că aparițiile din Turcia, ca și cele din Egipt de care ne-am ocupat mai înainte, s-au manifestat pe fondul unor tensiuni între comunitățile religioase, cea a catolicilor și ortodocșilor fiind foarte slab reprezentată în aceste țări dominate de islam. În această perspectivă, trebuie privite în același fel aparițiile din Liban și din Siria.

Totuși faptul că unele țări creștine – precum Paraguay, Uruguay, etc. –, unde comunitatea catolică este bine implantată, sunt puțin „vizitate" sau deloc, conferă un plus de greutate ideii că aparițiile din țările musulmane voiau să evite ca tensiunile create de

rivalitățile religioase să ducă la măceluri. Ceea ce ar demonstra că acest tip de manipulări de masă este practicat în scopuri diverse, care nu sunt totdeauna evidente de la prima abordare.

Repartizarea tipurilor de apariții pe locuri face să reiasă o diferență enormă între aparițiile Fecioarei Maria și cele ale lui Isus: cam de zece ori mai mare. Dar când luăm în calcul numărul de apariții, diferența este încă și mai mare, după cum am văzut mai înainte. Vom încerca acum să stabilim o comparație între aparițiile religioase și observările de ozn-uri. În același timp vom compara numărul de locuri de apariții recenzate de doi cercetători diferiți care nu se cunosc.

Tabelul de mai jos reia statisticile lui Lucien Blaise și cele ale teologului Bernard Billet, cu indicarea valurilor de ozn-uri înregistrate de cercetători particulari din lumea întreagă.

Tabelul 3: APARITII DIN 1928 + VALURI DE OZN-uri

Anul	Număr după L. Blaise	Număr după B. Billet	Valuri de OZN-uri	Anul	Număr după L. Blaise	Număr după B. Billet	Valuri de OZN-uri
1928	3	1		1960	3	3	
1929	6	0		1961	4	1	
1930	2	1		1962	2	1	
1931	7	3	[1]	1963	3	2	Argentina
1932	4	2	[1]	1964	3	1	Argentina
1933	17	15	[1]	1965	2	2	SUA-China
1934	5	3	[1]	1966	8	7	SUA
1935	4	1	[1]	1967	8	5	SUA-URSS
1936	4	2		1968	13	7	Pen. Iberică
1937	6	5		1969	4	4	
1938	10	7		1970	9	5	Europa
1939	3	3		1971	9	2	Europa
1940	6	3		1972	17	3	Europa
1941	6	0		1973	7	1	SUA

[1] Valuri de avioane-fantomă în Scandinavia (Suedia, Norvegia, Danemarca) (n.a.).

Anul	Număr după L. Blaise	Număr după B. Billet	Valuri de OZN-uri	Anul	Număr după L. Blaise	Număr după B. Billet	Valuri de OZN-uri
1942	5	1		1974	6	0	Franța-Am.Sud
1943	3	2		1975	12	1	China-Europa
1944	4	2		1976	3	-	Europa
1945	2	2		1977	9	-	Euro-America
1946	4	4	[2]	1978	6	-	Austr.-Or. Mijl.
1947	18	18	SUA	1979	7	-	America de Sud
1948	24	21	America	1980	9	-	Europa
1949	14	13	America	1981	8	-	China
1950	14	13	SUA	1982	14	-	Am. de Nord
1951	9	8	SUA	1983	9	-	Europa
1952	8	5	Europa-SUA	1984	11	-	China
1953	12	9	Europa-SUA	1985	12	-	SUA
1954	21	18	Franța-Italia	1986	13	-	SUA
1955	5	3	Am. de Nord	1987	11	-	China
1956	4	3	China	1988	4	-	
1957	6	3		1989	1	-	URSS-Belgia
1958	9	6	Europa	1990	3	-	Belgia-Franța
1959	5	5		1991	?	-	

Nu am informații precisc despre Germania, Japonia, URSS, Australia, unele țări din America de Sud și toate țările din Africa. Trebuie observată creșterea bruscă a aparițiilor în 1947 și mai ales creșterea din 1954, an în care Franța a înregistrat, împreună cu Italia, cel mai mare val de ozn-uri cu cele optzeci de întâlniri de gradul trei. Statisticile lui Bernard Billet se opresc la 1975, deoarece cartea în care au apărut a fost tipărită în 1976.

Trebuie subliniat că în 1933 s-a înregistrat o creștere bruscă a aparițiilor, în momentul în care era semnalat un val de avioane-fantomă, rămase până azi neidentificate. Nu aveau nici un semn care să indice naționalitatea și unele dintre ele au fost

[2] Valuri de rachete-fantomă în Scandinavia (Suedia, Norvegia, Danemarca) (n.a.).

observate deplasându-se în condiții aberante de zbor. Situația a fost considerată atât de anormală, încât în Suedia a fost înființată o comisie de anchetă.

Pentru sfârșitul anilor optzeci și începutul anilor nouăzeci, Lucien Blaise nu a primit încă toate datele referitoare la aparițiile religioase care au putut fi înregistrate în lume. Acest gen de informații ajunge foarte greu la destinatar și uneori trebuie să se aștepte câțiva ani, alteori mai mult de zece ani, înainte de a intra în posesia primelor elemente referitoare la anumite cazuri. Asta explică numărul mic de apariții, fără legătură cu elementele ufologice care au avut loc, precum cele din Belgia în 1989-1990, ca și cele de la 5 noiembrie 1990 din Franța.

Totuși, în ciuda acestor mici carențe, cititorul poate să constate că paralelismul între aparițiile religioase și observările de ozn-uri este flagrant. De fiecare dată când ozn-urile apar în valuri, sau apariția lor cunoaște o puternică recrudescență în lume, crește numărul locurilor în care s-au semnalat apariții. Această situație indică cât se poate de evident că aceste fenomene au aceeași cauzalitate, forma fiind diferită în funcție de scopurile urmărite, dar și în funcție de epoci.

În 1947, Statele Unite se aflau în plină vârstă de aur a SF-ului, iar Damon Knight, C.M. Cornbluth, Poul Anderson, Ray Bradbury, Robert Sehekley, etc. scriau, spre deliciul amatorilor, povești cu explorări spațiale și vizitatori veniți din lumi mai mult sau mai puțin depărtate. Conștiința colectivă a poporului american a fost deci prima impregnată cu ideea referitoare la extratereștri, iar inteligența care manevrează ozn-urile a putut să ajusteze un model al manipulărilor sale în funcție de această nouă conjunctură conceptuală, care apoi a apărut și în alte părți ale lumii, pe măsură ce se răspândea literatura SF.

Fenomene conexe

Deseori a fost amintit cazul Fatima (Portugalia) pentru a se descrie un tip de fenomen de „miracol solar", în cursul căruia mulțimi de martori au putut să vadă „soarele" începând să facă mișcări de un tip care exclude total ideea unui soare adevărat agitat de un fel de dans. Se poate deci presupune că e vorba fie de o iluzie colectivă, fie de un fenomen energetic, ambele fiind produse de inteligența superioară care ne influențează societățile.

După Lucien Blaise, 118 cazuri de „miracole solare" au însoțit aparițiile mariale. În plus, se cunosc vreo douăzeci de alte cazuri fără apariții mariale, dar survenite într-un context religios.

Unii cercetători consideră că acești sori falși sunt ozn-uri. Deoarece eu înclin mai mult să cred că ozn-urile sunt niște momeli energetice sau psihice, suntem de acord în această privință, mai puțin asupra naturii străine heliofizicii. Dealtfel, martorii aflați la câțiva kilometri de locurile de apariție, nu au remarcat absolut nimic anormal pe cer în dreptul soarelui nostru, în momentul faptelor, lucru care s-a putut verifica în mai multe ocazii, în special la Fatima.

Data	Locul și țara	Particularități
27.12.1872	Neubois (Franța-68)	Sferă verde mai mică decât soarele
07.07.1901	Tilly s/Seulles (Franța-14)	Rotiri-Culori-Ploaie
08.07.1901	— — — —	— — — —
13.09.1917	Fatima (Portugalia)	Deplasări laterale-Ploaie
13.10.1917	— — — —	Deplasări diferite (3 ori)-70 000 martori
18.12.1933	Onkerzele (Belgia)	Rotiri-Culori-Deplasări diferite rapide
06.01.1934	— — — —	Nedocumentat
20.05.1944	Ghiaie-di-Bonate (Italia)	Rotiri-Culori-Ploaie
21.05.1944	— — — —	Rotiri-Culori-200 000 martori
03.06.1945	La Codosera (Spania)	Rotiri-Culori
11.10.1946	Vila Chao (Portugalia)	Rotiri-30 000 martori
03.11.1946	La Maleleine, Espis, Moissac (Fr.)	Nedocumentat
02.03.1947	Espis, Moissac (Franța-82)	Rotiri

Data	Locul şi ţara	Particularităţi
09.03.1947	— — — —	Rotiri-1000 martori
13.03.1947	— — — —	Rotiri
11.07.1947	Tyromestice (Cehoslovacia)	Nedocumentat
04.10.1947	Casanova-Staffora (Italia)	Carusel de „discuri"-Căldură
27.04.1948	Marina-di-Pisa (Italia)	Rotiri
23.05.1948	Gimigliano-di-Ven. (Italia)	Rotiri-Culori-2 disc. suprapuse
05.06.1948	Marina-di-Pisa (Italia)	Rotiri
16.06.1948	— — — —	— — — —
27.06.1948	Schichowitz (Cehoslovacia)	Rotiri
27.07.1948	— — — —	Nedocumentat
08.12.1949	Thum-Heroldsbach (Germania)	Rotiri-Culori-Deplasări diverse
??.??.1949	Fehrbach, Pirmasens (Germania)	Nedocumentat
15.04.1950	Acquaviva-Platini, Sicilia (Italia)	Rot.-Culori-Deplasări diverse (3 ori)
12.06.1950	Fehrbach, Pirmasens (Germania)	Nedocumentat
13.06.1950	Fehrbach, Pirmasens (Germania)	Nedocumentat
07.10.1950	Necedah, Wisconsin (S.U.A.)	Rotiri-culori-Deplasări diverse
04.11.1950	Casanova-Staffora (Italia)	Rot.-Culori-Deplasări diverse (3 ori)
13.04.1951	Thum-Heroldsbach (Germania)	Rotiri-Culori
08.09.1952	Niederhabach (Germania)	Rotiri
08.12.1952	Kerizinen (Franţa-29)	Rotiri - Culori-Deplas. diverse
26.05.1954	— — — —	Rotiri-Culori
30.04.1955	Reggio dell'Emilia (Italia)	Rotiri-Culori-Căldură mare
05.08.1955	Balestrino, Albenga (Italia)	Nedocumentat
05.11.1955	— — — —	Rotiri-Culori
05.03.1958	— — — —	Rotiri
??.07.1958	Terni (Italia)	Rotiri-Orbită descrisă
??.12.1964	San Damiano (Italia)	Nedocumentat
22.01.1965	— — — —	Rotiri-Culori-Deplasări diverse
01.05.1965	Turczovka (Cehoslovacia)	Culori-1200 martori
31.03.1966	Ain-el-Delb, Saida (Liban)	Rotiri-10 000 martori
13.01.1967	San Damiano (Italia)	Nedocumentat
05.10.1967	Balestrino, Albegna (Italia)	Rotiri
05.02.1968	— — — —	Rotiri-Deplasări diverse
01.03.1968	San Damiano (Italia)	Rotiri-Deplasări diverse
19.03.1968	Eisenberg, Raab (Austria)	Rotiri-Culori
15.08.1968	Turczovka (Cehoslovacia)	Culori-40 200 martori
15.08.1968	San Damiano, Plaisance (Italia)	Rotiri-Ploaie

Data	Locul şi ţara	Particularităţi
22.08.1968	San Damiano, Plaisance (Italia)	Rotiri-Deplas. diverse
05.10.1968	Balestrino (Italia)	Nedocumentat
27.12.1968	San Damiano, Plaisance (Italia)	Rotiri-Coborâre spre sol
20.04.1969	Montichiari, Brescia (Italia)	Rotiri-Coborâre şi urcare
05.10.1969	Balestrino (Italia)	Rotiri-Coborâre şi urcare
08.09.1969	San Damiano (Italia)	Nedocumentat
10.10.1969	— — — —	Rotiri levogire
08.12.1969	Montichiari, Brescia (Italia)	Rotiri (timp noros şi ploios)
08.12.1969	San Damiano (Italia)	Nedocumentat
25.03.1970	— — — —	Nedocumentat
29.03.1970	— — — —	Nedocumentat
05.05.1970	Balestrino (Italia)	Rotiri-Coborâre şi urcare
11.07.1970	Oulx, Suse (Italia)	Rotiri-Culori-Coborâre şi urcare
16.07.1970	San Damiano (Italia)	Disc gigantic
08.09.1970	— — — —	Nedocumentat
16.09.1970	Palmar de Troya, Sevila (Spania)	Rotiri
07.10.1970	San Damiano (Italia)	Nedocumentat
08.12.1970	— — — —	Fenomen pseudolunar
30.05.1971	— — — —	Trei cercuri rotitoare
02.07.1971	— — — —	Nedocumentat
16.07.1971	— — — —	Nedocumentat
15.08.1971	— — — —	Fenomen cu oscilaţii
29.09.1971	— — — —	Fenomen atmosferic solar
07.10.1971	— — — —	Nedocumentat
01.11.1971	— — — —	Nedocumentat
05.11.1971	— — — —	Nedocumentat
11.12.1971	Oulx, Suse (Italia)	Rotiri-Culori-Coborâre şi urcare
15.01.1972	— — — —	Rotiri-Culori
01.04.1972	San Damiano (Italia)	Nedocumentat
05.05.1972	— — — —	Discuri şi „baloane"
02.06.1972	— — — —	Nedocumentat
??.07.1972	— — — —	Rotiri „soare" apropiat
21.11.1972	— — — —	Nedocumentat
18.07.1973	Nitape, Olmos (Peru)	Rotiri-culori-8000 martori
19.10.1973	San Damiano, Plaisance (Italia)	Poligon, figuri pe trei planuri
08.12.1973	— — — —	Nedocumentat
06.06.1975	— — — —	Rotiri levogire

Data	Locul şi ţara	Particularităţi
07.09.1975	— — — —	Rotiri-„Dans"
08.09.1975	— — — —	Rotiri
25.03.1976	San Damiano, Plaisance (Italia)	Coboară o bucată de soare-Ploaie
01.05.1976	— — — —	Nedocumentat
14.05.1976	— — — —	Ploaie
12.06.1976	Bavside. New-York (S.U.A.)	Rotiri-Coborâre şi urcare
30.07.1976	San Damiano, Plaisance (Italia)	Rotiri
20.11.1976	— — — —	Pulsări-Culori- Scânteieri
15.08.1977	— — — —	Mic disc rotitor în faţa soarelui
09.09.1977	— — — —	Mic disc în faţa soarelui, deplas. div.
14.09.1977	Le Frechou (Franţa)	Rotiri-Culori
15.08.1978	San Damiano, Plaisance (Italia)	Nedocumentat
02.08.1981	Medjugorje (Iugoslavia)	Rotiri-„Dans"-Deplasări diverse
03.08.1981	— — — —	Rotiri-„Dans"-Deplasări diverse
04.08.1981	— — — —	Rotiri-„Dans"-Deplasări diverse
06.11.1982	Kibeho (Ruanda)	Doi „sori"-Rot.-Deplasări diverse
18.11.1982	— — — —	Două culori dif. pe „soare"
28.11.1982	— — — —	Tunet (fără furtună)
30.11.1982	— — — —	Nedocumentat
04.12.1982	— — — —	Fluctuaţii de volum
06.03.1983	— — — —	— — — —
02.07.1983	— — — —	Rotiri-Retrageri şi înaintări alternative
30.10.1983	Villa Alemana, Santiago (Chile)	Rotiri-Culori
26.04.1984	L'Escorial, Madrid (Spania)	Nedocumentat
02.02.1985	— — — —	Rotiri
03.05.1985	Olawa, Wroclaw (Polonia)	Rotiri-2000 martori
14.05.1985	— — — —	Rotiri-culori-Deplas. div.
30.05.1987	Crosia, Cosenza (Italia)	Fluctuaţii de volum-Deplas. rapide
01.02.1988	Belpasso-Borello, Catana (Italia)	Deplas. div.-50 000 martori

Câteva explicaţii

Prin rotiri trebuie să se înţeleagă că fenomenul observat, deseori asociat cu soarele nostru, s-a învârtit de mai multe ori în jurul lui, ca şi cum ar fi fost un disc constituit dintr-o energie luminoasă animată de o mişcare dextrogiră sau levogiră, rămânând în poziţie staţionară.

Dansul „soarelui" este format din mişcări rapide şi relativ scurte în toate sensurile, în jurul unui punct central care era poziţia sa înainte de începerea „dansului". Durata acestui fenomen este rareori specificată, dar atunci când este, ea e cuprinsă între câteva secunde şi unu-două minute.

Deplasările diverse sunt scurte, mai puţin rapide decât în cazul „dansului", efectuate fie de la dreapta la stânga, fie în direcţie inversă. Se mai întâmplă ca aceste mişcări să fie făcute în jos, cu întoarcere în sus.

Termenul „culori" indică faptul că „soarele" emitea lumini de diferite culori, fără să ia ochii precum astrul zilei, deci pe care le puteai privi direct fără să te stânjenească.

Oscilaţiile „soarelui" au constat în mai multe mişcări rapide, cam ca atunci când un avion îşi caută stabilitatea în momentul aterizării, dar într-un ritm mai rapid. În unele cazuri, fenomenul a dat impresia că e pe punctul de a cădea.

Fenomenele numite „atmosferice" înglobează în esenţă manifestări de „nori" sau „mase noroase", ale căror aparenţă şi mişcări indică faptul că acestea nu aparţin panopliei adevăratelor fenomene atmosferice naturale.

Ploile includ căderea de „petale", uneori frumos mirositoare, care se dizolvă mai înainte de a fi atins solul. Uneori e vorba de „flori" care dispar în acelaşi fel.

Lista locurilor cu apariţii însoţite de ploi miraculoase

13-09-1917: Fatima (Portugalia). Petale de flori căzând sub formă de ploaie înainte şi după apariţia marială. Cad din cer şi dispar la o anumită înălţime. Apoi apariţia unui glob de lumină în faţa a 30 000 de persoane.

13-05-1918: Fatima (Portugalia). Ploaie de „petale" în timpul pelerinajului de aniversare.

13-05-1924: Fatima (Portugalia). Ploaie de „petale" în formă de fulgi mari de zăpadă rotunzi și strălucitori. Coborâre lentă spre pământ, într-o efuziune prodigioasă de lumină. Fotografie făcută de M.A. Rebelo Martina, viceconsulul Portugaliei în America.

20-05-1944: Guiaie di Bonate (Italia). La puțină vreme după cea de a opta apariție, o ploaie indescriptibilă de „stele mici" aurii și argintii a căzut peste locul minunilor, dar totul a durat doar câteva secunde.

03-12-1946: La Madeleine (Franța-82). Pe la ora 15:00, trei martori identificați nominal au văzut căzând o ploaie de „margarete și de petale de trandafiri", în cursul unei apariții mariale. Fenomenul a durat patruzeci de minute.

04-12-1946: La Madeleine (Franța-82). Pe la 16:00, unul dintre martorii din ajun a văzut căzând o ploaie de „flori mici", apărând dintr-o „sursă miraculoasă", și o lumină deasupra curcubeului.

05-12-1946: Lunel (Franța-82). Un alt martor al celor întâmplate în ziua de 4.12.1946, în timp ce lucra în grădină, a văzut căzând o ploaie de „margarete mari și albe" și de „petale de trandafir albe, galbene și roz", care au dispărut la un metru de pământ. Fenomenul a durat în jur de o jumătate de oră.

05-12-1946: La Madeleine (Franța-82). Martorul fenomenului din ziua de 4.12.1946 observă o ploaie de „flori" și de „petale de trandafir și de margarete", apoi vede o „sursă luminoasă".

06-12-1946: Lunel (Franța). Același martor ca în ziua de 5.12.1946. Ploaie de „petale de trandafir", de „margarete albe" și de „muguri aurii" care a durat mai mult de douăzeci de minute.

05-01-1947: Espis (Franța-82). Un martor, după ce a avut „viziunea" unei Fecioare de talie mică, a văzut căzând o ploaie de „trandafiri".

02-03-1947: St-Pierre-de-Narzac, Lunel (Franța-82). Martorul din ziua de 6.12.1946, mergând spre casă, a văzut căzând pe o distanță de aproape doi kilometri, o ploaie de „petale de trandafiri argintii" și de „margarete".

13-04-1947: Espis (Franța-82). Ploaie de „margarete" și de „petale de trandafir".

28-04-1947: Lunel (Franța-82). Pe tot traseul unei procesiuni, „trandafiri" sunt văzuți căzând în ploaie de către martorul din ziua de 4.12.1946 și de alte persoane.

13-06-1947: Espis (Franța-82). Între 800 și 1000 de persoane participă la o procesiune. Cei doi „vizionari" din ziua de 13.04.1947 se află și ei acolo și văd căzând „petale de trandafir și margarete".

15-08-1968: San Damiano (Italia). În timpul lecturii mesajului apariției de la ora 12:00, din direcția „soarelui" și în scânteierea lui, a căzut o ploaie de „petale albe" asemenea unei vijelii de zăpadă. Câțiva „fulgi" mai mari au fost zăriți căzând pe acoperișul șurii familiei Quattrini, dar au dispărut la atingerea acoperișului. Fenomenul a durat în jur de zece minute. În plus, globuri albe au fost observate intrând sau ieșind din soare.

Cititorul a remarcat că cele mai multe fenomene de acest tip au apărut în anii 1946 și 1947. Or, 1946 este anul rachetelor-fantomă din Scandinavia, iar în 1947 s-au înregistrat primele apariții de „farfurii zburătoare". Apoi, a trebuit să se aștepte douăzeci și unu de ani pentru a se observa o altă ploaie de acest gen.

Să nu pierdem din vedere că 1946 și 1947 au fost anii în care a apărut tensiunea dintre Statele Unite și URSS, marcată de cazul Roswell. În consecință, tot ce s-a dezbătut în politica internațională după acest eveniment, nu este, după părerea mea, decât o comedie abil jucată de cele două mari puteri pentru a face să funcționeze economiile lor și ale aliaților lor, punând la treabă industriile mai mult sau mai puțin legate de armament.

În general, nu trebuie să uităm că în 1947 s-a înregistrat o creștere netă a numărului de apariții mariale, care după aceea s-a accentuat în 1948, cei doi ani în care fenomenul „farfuriilor zburătoare" a fost mai peren ca niciodată în Statele Unite, ca apoi să se răspândească în toate părțile lumii, mai ales în țările industrializate.

Toate aceste fenomene zise „solare" nu sunt simple viziuni care se produc în mintea martorilor, căci unii dintre ei au putut să facă fotografii. În schimb, ploile n-au putut fi observate decât de câțiva

martori, excepțic făcând cazul Fatima, unde de altfel s-a putut face și o fotografie...

Din motive care ne scapă, se pare că în anumite împrejurări mai rare, inteligența care se află la originea acestor evenimente hotărăște să producă un fenomen în spațiu, atunci când e rezervat unei mulțimi, și, mai des, să-l ascundă maselor atunci când este rezervat unor privilegiați. În acest ultim caz, e posibil ca totul să fie indus în mintea beneficiarilor printr-un artificiu oarecare, al cărui *modus operandi* nu ne este accesibil.

Lucien Blaise semnalează într-o altă listă, rezervată raporturilor materiale legate de apariții, ploi de „petale de trandafir" care s-au răspândit în chiliile mănăstirilor carmelitelor de la Lipa (Filipine) în 1948. Aici e vorba chiar de petale materiale, ceea ce tinde să arate că în unele ocazii, și din motive pe care nu le putem decât presupune, această inteligență misterioasă a crezut de cuviință să materializeze un miracol.

Lista acestor aporturi materiale se referă în special la obiecte legate de cultul catolic: șirag de mătănii, medalii bisericești, crucifix, etc. Materialele sunt variate: aur, sidef, cupru, etc. Există câteva excepții. În 1967, la Natividade (Brazilia), doctorul Fausto Faria s-a pomenit cu o piatră hematită străină de acea regiune. În 1972, la Palmar de Troya (Spania), doamna Maria Marin a primit permisiunea de a tăia o buclă din părul copilului Isus care îi apăruse*...

Este evident că, mai ales în acest ultim caz, o momeală oarecare a intervenit pentru a înșela buna credință a martorilor, celelalte obiecte putând să fie „împrumuturi" de la alți oameni sau copii identice, pentru că această inteligență poate să producă orice

* Aport cunoscut și în cadrul spiritismului de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Cazul entității Katie King, verificat de fizicianul William Crookes, care a distribuit bucle de păr și bucăți din rochia ei (n.a.).

cantitate de obiecte mici de origine umană sau naturală. De exemplu, împrumutul este vădit în cazul de la Montallegro (Italia), din 1557, când țăranul Chichizola s-a pomenit cu un tablou pictat pe lemn provenit dintr-o biserică din Grecia! Un „cadou otrăvit" s-ar putea spune...

Bineînțeles, vindecările zise miraculoase abundă în unele locuri ale aparițiilor, cele false amestecându-se cu cele adevărate. Cazul cel mai spectaculos, și totuși cel mai puțin cunoscut, este cel al unui anume Michel-Jean Pellicer, din Calanda (Spania). Având un picior amputat de doi ani și șase luni, din cauza unui accident petrecut la 3 august 1637, el s-a trezit în noaptea de 29 martie 1640 cu ambele picioare întregi. Acest caz a fost autentificat la vremea aceea de anchete foarte severe din partea Bisericii.

Nu neagă nimeni că există cazuri dubioase de vindecare. Totuși, într-un număr mare de cazuri, s-a putut dovedi că maladia de care suferea bolnavul era reală și că la fel de real și brusc a fost eliminată, în mod inexplicabil, ca în cazurile unor cancere în fază destul de avansată, ca cel al doamnei Sania Iusef Bassilia, coptă din Port Said (Egipt), vindecată instantaneu de o apariție marială la 20 februarie 1990, ca să citez numai ultimul caz de care am cunoștință.

Concluzii

În majoritatea incidentelor care implică apariții religioase legate de cultul catolic, cu foarte rare excepții, inteligența care le creează le rezervă unor privilegiați, ceea ce nu permite să se discearnă finalitatea acestui tip de manipulare personalizată.

În schimb, în cele câteva cazuri de apariții în fața unor mase de oameni, se pare că acestea s-au produs în momentul în care situația locală se deteriora și se profila amenințarea unor înfruntări sângeroase între comunități religioase de cult diferit. Asta este valabil mai ales pentru cele două exemple egiptene, și este probabil și pentru unele cazuri care au avut loc în țări în care islamul este

religie de stat. Ținând cont de fragilitatea contextului geopolitic din Orientul Mijlociu, este posibil ca aceste tensiuni să fi fost înăbușite pentru a evita un conflict mai amplu între lumea creștină și lumea musulmană. Cel puțin aceasta este părerea mea, căci nu se poate înțelege de ce această inteligență superioară acționează astfel pentru a înăbuși luptele interne proprii unei țări, în timp ce în Iugoslavia, de exemplu, grupuri etnice s-au sfâșiat între ele fără ca Fecioara de la Medjugorje (Herțegovina) să fi încercat să le împiedice.

Oricum, în toate cazurile e vorba de manipularea psihicului uman prin intermediul credinței în Dumnezeu, dar și de fervoarea aproape mistică față de mama lui Cristos, care s-a dezvoltat în general în lumea creștină, la catolici și ortodocși în special.

Procedurile aplicate în aceste manipulări spirituale sunt diverse, mergând de la momeala psihică la cea materială, cu efecte secundare ce pot fi considerate benefice, deoarece persoane condamnate să moară într-un timp foarte scurt au fost vindecate definitiv. Dar știm că, pentru a crede în Dumnezeu, trebuie din când în când un miracol pentru a „ridica moralul trupelor"...

Inteligența care produce aparițiile știe acest lucru, și acționează în consecință cu bună știință, atunci când i se pare că e necesar s-o facă.

II
TURIȘTII BLESTEMAȚI

1. CONSPIRAȚIA ASTRONOMICĂ

O sursă luminoasă traversează cerul înstelat: e un meteorit. Traseul său, totuși, nu este curb și chiar are tendința de a fi paralel cu linia orizontului: e o cometă.

Ne aflăm în anul 1913 și evenimentul are loc la Toronto (Canada). Nici o problemă, în acea perioadă nu existau nici rachete, nici sateliți, nici elicoptere, iar rarele aeronave care puteau începe să se arate nu zburau decât ziua, în cele mai bune condiții meteorologice posibile, atât de nesigur era zborul lor. În ceea ce privește modestele baloane dirijabile care circulau în acea perioadă, ele nu erau în stare să se deplaseze cu viteze atât de mari precum corpurile cerești naturale citate mai sus.

Cei indispuși de fenomenele aeriene ciudate au numai două soluții liniștitoare: meteoritul sau cometa. Dacă „vizitatorul" nu se mișcă prea tare, se va face, eventual, apel la planeta Venus, chiar dacă conjuncția ei nu e favorabilă, căci nimeni nu are vreun motiv să se îndoiască de marea seriozitate a astronomilor. În general, aceștia sunt bărboși, cu chelie, încăpățânați, iar atunci când se exprimă în public, toată lumea trebuie să tacă căci numai ei știu și au dreptate, după cum se poate verifica și în zilele noastre.

Or, iată că în acea noapte de neuitat din 9 februarie 1913, când astronomul W.F. Denning s-a uitat prin telescopul său, a fost gata să

cadă pe spate. Din 1865 de când supraveghea cerul, **niciodată nu mai văzuse un astfel de spectacol**. Preț de trei-cinci minute, după propriii lui termeni, a văzut o defilare continuă de lumină, un fel de procesiune lungă, foarte regulată, de surse luminoase mobile, trecând ca vagoanele luminate ale unui tren expres în plină noapte, ca să folosim din nou propriile sale cuvinte. Luminile erau repartizate în grupuri constituite din mai multe corpuri strălucitoare, fiecare „tren" fiind format astfel: lumină puternică în partea din față, o alta la fel de puternică în partea din spate și, între aceste două lumini mari, mai multe surse mici de lumină mai slabă așezate în șir indian.

Acest spectacol excepțional a fost remarcat la Toronto și în împrejurimi de foarte mulți martori. Charles Ford, în *News Lands*, semnalează numeroșii „turiști" de acest gen, blestemați și respinși de Știință cu o repetabilitate care ascunde obstinația cea mai suspectă.

Bineînțeles, aceste manifestări nocturne strălucitoare și „mișcătoare" au fost atribuite unei ploi de meteoriți, conform unui obicei drag corporației astronomilor. Între 1865, începutul carierei domnului Denning, și 1913 trecuseră patruzeci și opt de ani, ceea ce însemna că omul nostru cam ajunsese la vârsta pensionării. Totuși, după propria lui mărturisire, **niciodată nu mai văzuse un astfel de spectacol**!

Același incident în plină zi

Suntem de acord că orice are un început și că, în consecință, poate că era vorba de o escadrilă excepțională de meteoriți, deși numitele corpuri au avut impertinența să se deplaseze paralel cu linia orizontului, la o altitudine destul de joasă pentru a permite receptarea **unor zgomote pe care le emiteau**, și cu o **viteză net inferioară vitezei meteoriților**, după cum spun observatorii!

Nu vom insista, ci vom admite provizoriu că aceste surse luminoase erau meteoriți de un nou tip, dar meteoriți totuși...

Deschid o paranteză. Când astronomii vorbesc de calcule astronomice, ei fac apel la niște legi, reguli și consensuri stabilite de lucrări acreditate așa cum se cuvine, verificate, dovedite și aprobate. Astfel de baze au fost stabilite cu o mare grijă pentru exactitate și o conștiință profesională care ne stârnesc admirația. Dar de ce aceiași astronomi, când e vorba să explice ceva ce încă nu au mai văzut până atunci, fac abstracție de toată această seriozitate, se leapădă de înțelepciunea și știința lor și renunță la sacrosanta lor rigoare științifică ca să spună prostii? Am închis paranteza.

Această frumoasă și rară observație ar fi putut să constituie un fel de excepție care confirmă regula, meritând într-adevăr să fie citată în *Journal of the Royal Astronomical Society of Canada, 1-148*. În această revistă foarte austeră, profesorul Chant mărturisește că această observație remarcabilă a avut martori „de la Saskatchewan până în Bermude". Ceea ce constituie încă o afirmație inexactă, deoarece între aceste două puncte nimeni, după cunoștința mea, nu a raportat acest tip de mărturie, cu atât mai mult cu cât Toronto se află într-un loc mult mai la est de această traiectorie, pe lacul Ontario, față în față cu statul New York!

În urma acestei seri istorice în analele astronomiei canadiene, a izbucnit o controversă. Profesorul Chant semnalează în foarte docta revistă amintită mai înainte că a citit, în *Toronto Daily Star* din 10 februarie 1913, că o mulțime de obiecte neluminoase, ci întunecate de data asta, au traversat cerul orașului Toronto în după-amiaza zilei de 9 februarie, deci cu câteva ore înainte de procesiunea văzută mai târziu în cursul serii. Astronomul admite, lucru total uluitor, **„că nu au fost descrise într-un mod destul de clar pentru a putea să fie identificate, dar că nu era vorba de nori, nici de păsări, nici de fum, și că ansamblul sugera trecerea pe deasupra orașului a unor nave aeriene"!**

Și a adăugat această precizare: „Au venit dinspre vest îndreptându-se spre est în trei grupuri, apoi **s-au reîntors spre vest**

în formație mai dispersată, poate șapte-opt grupuri diferite în total".

Îl iertăm din toată inima pe profesorul Chant pentru că nu a încercat să facă apropierea între ceea ce s-a petrecut în timpul zilei și ceea ce a fost constatat noaptea, **la un interval de numai câteva ore și în același loc**. O minte logică, neblocată de probleme conceptuale ar fi putut presupune cu ușurință că era aceeași caravană celestă care revenea pe același traseu inițial...

Astronomii sunt lucrători nocturni, cel puțin cei care scrutează cerul, chiar și băcanul din colț știe asta. Ei nu fac deci nici o observație diurnă, cu atât mai mult cu cât corpurile cerești pe care se consideră că le studiază sunt invizibile ziua. În acea perioadă, navele aeriene zburând în formație disciplinată erau inexistente, acest lucru constituind un motiv suplimentar care l-a făcut pe profesorul Chant să nu încerce să înțeleagă ce se întâmplase.

Totuși, dacă ar fi cerut informații de la *Daily Star*, ar fi aflat numele și adresele martorilor, i-ar fi întâlnit și ar fi aflat din gura lor versiunile complete. Nici unul nu ar fi refuzat să stea de vorbă cu un om de știință. Profesorul Chant nu a făcut acest lucru, sau dacă a făcut-o, nu a dezvăluit asta niciodată...

Refuzul oamenilor de știință

Să facem comparația cu un ornitolog. Imaginați-vă că acest om vede zburând cârduri de păsări necunoscute. Să presupunem acum că trece complet sub tăcere ceea ce observat, fără să facă nici un raport. Nu e credibil! Cu atât mai mult cu cât au existat și alți martori, el se va strădui să adune cât mai multe descrieri ca să le compare cu a sa și să întocmească un dosar credibil care va susține raportul adresat superiorilor săi.

Acest efort consistent poate să servească la identificarea unei noi rase sau a unui grup de indivizi aparținând unei specii rare despre care se crede că e pe cale de dispariție. Totul se va publica

într-o revistă științifică, un dosar va fi deschis, repertoriat și accesibil consultării la o Universitate sau o bibliotecă specializată. Povestea asta ar putea să provoace o discuție, o dezbatere, chiar alte mărturii, iar cunoașterea se va îmbogăți.

Profesorul Chant nu și-a făcut datoria. S-a mulțumit doar să se refere la un articol de ziar, chiar dacă admite că descrierile sugerează nave aeriene, fără măcar să se întrebe: Ce nave aeriene? Fără a mai vorbi de faptul că nu a făcut nici o legătură între cele două observări. O astfel de coincidență, în câteva ore, nu putea în nici un caz să se refere la „nave aeriene" — în 1913 ele se numărau pe degetele de la o singură mână, în Ontario. Cum poate un om de știință să „uite" să facă legătura între cele două fenomene, ăsta e un mister pe care un cititor neavertizat nu-l va înțelege niciodată.

Zice domnul profesor Chant: „Aceste obiecte nu au fost descrise destul de clar ca să fie identificate". Totuși, s-a stabilit că nu erau obiecte naturale și că sugerau niște „nave aeriene". Dacă s-au putut elimina explicațiile naturale, asta înseamnă că descrierile erau suficient de clare ca să fie îndepărtate respectivele explicații, și la fel de clare ca să sugereze niște nave aeriene **neidentificate**, adică **ozn**-uri. În 1913, la Toronto, trebuie să fi fost foarte ușor să înlături rapid rarele și modestele realizări aerostatice și aeronautice ale epocii.

Există deci o carență flagrantă între demersul celor doi astronomi, de neiertat în această împrejurare.

Lipsa de inițiativă ilustrată prin absența unei anchete serioase, indică clar că nu se dorea să se afle mai mult. Pornind de la această constatare, se poate presupune cu ușurință că acest om de știință a înțeles probabil foarte repede că observația ieșea complet din cadrul „Dogmei", și că era mai bine să se abțină.

Publicul a fost complet înșelat.

Această conspirație a tăcerii reprezintă unul dintre cele trei camuflaje definite de Jacques Vallée în cartea sa *Alte dimensiuni*:

„Explicațiile oficiale «fabricate», care nu explică nimic și permit oamenilor de știință să fie liniștiți".

Da, explicații care nu explică nimic, precum cele ale astronomilor Denning și Chant din 1913...

Turistul de la Argenteuil

Conspirația tăcerii nu a fost inițiată o dată cu „farfuriile zburătoare". Conspirația există de când știința a înțeles că omul nu este stăpân pe destinul său și că publicul trebuie să nu știe nimic de această dominare superioară, măcar pentru a salva autoritatea și privilegiile celor care pretind să ne administreze societatea. Trebuia deci să fie protejate cu orice preț structurile instituționale care au avut sau au încă puterea: Religia, Știința, Armata, apoi Ideologia.

Pentru a justifica acest comportament axat pe refuzul de a înțelege, au fost create curente de gândire în rândul lumii intelectuale: integrismul la religioși, raționalismul la oamenii de știință, autoritarismul la militari și obscurantismul la politicieni. Aceste constrângeri spirituale au fost considerate indispensabile de către cei care le-au creat, pentru a asigura perenitate instituțiilor pe care le conduceau și încă le conduc.

Un „turist" rotund și luminos a fost observat deasupra orașului Argenteuil în ziua de 9 august 1903 la 23:00 de către domnul Desmoulins, deplasându-se de la nord spre sud. O conjuncție cu planeta Venus a început abia la 13 august, ceea ce exclude categoric această explicație. În plus, martorul era un astronom amator de înalt nivel, și e evident că nu putea să greșească ca oricare alt om neavizat.

Obiectul era roșu și nu și-a făcut apariția decât deasupra localității, ceea ce indică deja o altitudine mică și o dimensiune modestă. În deplasarea lui, obiectul a fost urmărit cu instrumente speciale de domnul Desmoulins precum și de alte patru persoane, fiecare având o lunetă, și asta aproape o jumătate de oră, pe un traseu estimat de

observatori între cinci şi şase kilometri. Toţi au putut să constate că nu era vorba de o sursă de lumină ataşată unui balon. Nici o altă formă nu putea să fie asociată unui aparat mai uşor decât aerul, şi nu s-a observat nici un reflex al acestei surse luminoase pe un corp secundar apropiat. Corpul roşu avea un centru a cărei strălucire era mult mai puternică decât restul.

Obiectul, sau sursa luminoasă, era deci neidentificabilă în termeni convenţionali, dar în ciuda constatărilor făcute *de visu* de cinci martori dotaţi cu instrumente de vedere măritoare, revista *Cosmos* scria: „Presupunem că cineva de la Paris s-a distrat lansând un balon cu foc".

Cercetarea nu a mers mai departe deoarece misterul fusese „elucidat" cu ajutorul unei presupuneri derizorii.

Este ciudat cum, indiferent de cantitatea şi calitatea mărturiilor, acestea sunt în mod sistematic ignorate de oamenii de ştiinţă în judecăţile lor.

Un balon cu foc ar fi putut înşela cinci persoane echipate cu lunete astronomice? Cinci adulţi incapabili să identifice un balon-jucărie şi un editor *care nu a văzut nimic* şi înţelege totul? Grotesc!

Turistul de la Cherbourg

Pe cerul oraşului Cardiff şi în împrejurimi, în Ţara Galilor, în seara de 29 martie 1905 a fost văzută „o rază de lumină verticală care nu era cea a unui reflector sau altceva", după cum scrie *The English Mechanics*.

Pesupun că „altceva" lasă să se subînţeleagă „altă cauză naturală". Această observaţie se situează în plină renaştere a unei mişcări religioase (*Religious Revival*) care se abătuse peste Ţara Galilor în acea perioadă, în acelaşi timp cu un val de turişti cereşti rotunzi, mobili şi foarte luminoşi.

La trei zile după această apariție, un turist botezat „astrul de la Cherbourg" a apărut deasupra prefecturii Manche. A încercat cineva — un astronom, de exemplu — să facă o apropiere între aceste două evenimente? Nici vorbă! Să nu ne închipuim că oamenii noștri de știință își bat capul să rezolve cu adevărat aceste enigme. Totuși, marele Camille Flammarion a crezut de cuviință să se aplece asupra cazului „astrului de la Cherbourg". Nu prea mult, ca să nu amețească!

În *Bulletin de la Société Astronomique de France*, astronomul spune categoric că e vorba de planeta Venus! Iar diferitele deplasări în mai multe direcții sunt explicate ca datorându-se unor iluzii.

În urma scrisorilor primite de la cititori, revista *Cosmos* a publicat, câteva luni mai târziu, o versiune mai puțin categorică, mai ambiguă: putea să fie Venus sau Jupiter...

Ipoteze contradictorii

Insistentul turist a fost observat câteva nopți la rând. După aceea a putut fi văzut din mai multe orășele de lângă Cherbourg, dar trebuie să subliniem că, în afara acelei regiuni, fenomenul nu a fost remarcat deloc și în altă parte, ceea ce ne depărtează considerabil de explicația unei planete precum Venus sau Jupiter. Culoarea obiectului a fost peste tot descrisă ca bătând în roșiatic, dar revista *Cosmos* a pretins că de vină erau condițiile atmosferice. Ar fi fost îndreptățită consultarea meteorologilor, deși fenomenul se manifestase noapte de noapte, mai mult de zece zile.

Journal des Débats din 4 aprilie 1905, spune că vizitatorul luminos apărea în fiecare seară între 20:00 și 22:00 deasupra orașului Cherbourg. În acea perioadă, Venus dispărea la 21:30 și Jupiter la 20:00. Jupiter poate fi deci aruncat la coșul de gunoi. Și nici Venus nu merită o soartă mai bună, având în vedere diferența de o jumătate de oră.

Aceeași publicație își exprimă regretul că nimeni, de la Biroul Meteorologici sau de la Observatorul din Paris nu a venit să facă o anchetă la fața locului, ceea ce nu e deloc uimitor. Asta înseamnă că astronomul Flammarion a tranșat problema din biroul său de la Paris, așa cum a făcut astrofizicianul Evry Schatzman în privința valului francez de ozn-uri din 1945, instalat în apartamentul său confortabil sau în biroul de la Uniunea Rațională.

Figaro din 13 aprilie anunță că prefectul Regiunii Maritime Cherbourg l-a numit pe căpitanul de vas de Kérillis, comandantul navei *Chasseloup-Laubat,* să facă o anchetă, ceea ce e deja semnificativ în ceea ce privește ciudățenia fenomenului. S-ar fi declanșat o misiune militară pentru că Venus se arăta în toată strălucirea ei? Grotesc!

În ajun, *Le Temps* publicase un interviu al lui Camille Flammarion care își menținea cu încăpățânare versiunea referitoare la planeta Venus și „biciuia" ignoranța publicului în materie de corpuri cerești (placa cunoscută!). Polemica era în toi.

Cititorul va observa că prefectul regiunii nu a ținut deloc cont de explicațiile raționaliste ale astronomului Flammarion care, în această împrejurare, nici măcar nu ținea cont de orele de vizibilitate ale acestei dragi planete, dovedind astfel o regretabilă necinste intelectuală!

După câteva zile, *Figaro* publica un articol în care se spunea că, în urma anchetei, comandantul de Kérillis a putut să determine că „astrul de la Cherbourg" avea pe cer o poziție **diferită de cea a planetei Venus**, și că ofițerii de pe nava sa se recunoșteau incapabili să identifice obiectul, în ciuda condițiilor meteorologice foarte favorabile.

Un ditamai bolovanul trântit în mlaștina lumii științifice!

„Astrul de la Cherbourg" a fost observat în fiecare seară de la 1 până la 11 aprilie 1905. Apoi a dispărut pentru totdeauna la fel de brusc cum apăruse. Poate că turistul blestemat își terminase vacanța!

Epilog

Se poate observa că prima anchetă oficială organizată pentru a determina natura unui obiect zburător neidentificat a fost ordonată comandantului unei nave a Marinei Naționale și ofițerilor de bord, ceea ce indică clar că fenomenul stăruia deasupra orașului și că trebuie să fi fost deosebit de jos, deoarece s-a încredințat unui vas de război misiunea de a se apropia cât mai mult de el pentru a încerca să-i descopere adevărata natură.

Descrierea făcută în ultima seară de paznicii farului se referă la un obiect asemănător cu un balon, ceea ce apropie evenimentul de cele observate în 1897 în Statele Unite și în 1909 în Anglia, în Noua Zeelandă și în Connecticut, valuri faimoase de ozn-uri care semănau în mare cu niște baloane dirijabile.

Cu siguranță că cititorul a observat atitudinea absurdă a astronomilor în cazurile citate, care n-au ezitat să dea explicații complet ridicole fără nici cea mai mică legătură cu comportamentul serios la care am avea dreptul să ne așteptăm din partea unor oameni de știință atât de renumiți.

Când te gândești că ozn-urile nu au fost cunoscute ca atare decât din anul 1947 și că unii își închipuie că din acel an datează obstrucția pe care știința a început s-o facă cercetării anumitor adevăruri – adevăruri care intrau în contradicție cu antropocentrismul și geocentrismul – și pe care a impus-o elitei intelectuale, conștientizezi mai bine vechimea obscurantismului în care sunt ținute masele.

Am ținut ca cititorul să afle despre această situație din două motive:

1. Pentru a-i demonstra că ni se ascunde starea de fapt a adevăratei condiții a omului pe Pământ de mai multă vreme de cât am fi crezut.

2. Pentru a face legătura cu evenimentele extraordinare care s-au derulat în Țara Galilor în aceeași perioadă (iarna lui 1904 – primăvara lui 1905) și pe care le voi descrie în detaliu în a doua parte a acestui capitol. Cititorul nu trebuie să uite exemplele citate mai sus, referitoare la cei trei astronomi care nu au ezitat să trișeze cu datele unei probleme pe care refuzau s-o admită. Competența în serviciul lașității intelectuale!

2. MANIPULATORII CREDINȚEI

Corelarea între manifestările OZN și fenomenele religioase nu i-a tentat prea mult pe cercetători, poate mai mult pentru rezervele lor față de lumea creștină decât din motive de convingere personală. Din păcate încă mai există tabuuri față de tot ce are legătură cu credința în Dumnezeu, care nu le permit totdeauna unor persoane să se exprime liber.

Totuși, ozn-urile și minunile zise „divine" fac parte din aceeași familie de fenomene, fie că vrem sau nu, căci din punct de vedere științific sunt inexplicabile, deci negate, și corespund, în ciuda contextului diferit, cu o formă de manipulare în masă exercitată de o inteligență superioară omului.

În general, ecleziaștii nu iau în considerare decât fenomenele religioase și resping fenomenele OZN. Nu numai că le disociază, dar unii merg și mai departe, pretinzând că obiectele zburătoare neidentificate sunt opera Diavolului! Acest mod ciudat de a admite indirect existența unui fenomen negat de știință este dovada unui fanatism desuet pe care îl întâlnim deseori la integriști...

Când acestor cenzori li se face observația că un mare număr dintre fenomenele mariale sau aparținând folclorului creștinătății implică posibile ozn-uri, sau resping asocierea, sau atribuie cazul Satanei care l-a imitat pe Dumnezeu. Discuția cu acești oameni ai Bisericii devine dificilă — știu asta din experiență — când e vorba de acest subiect spinos, căci barierele conceptuale ridicate de edu-

cația primită la seminar nu le permite să meargă mai departe de un anumit prag imposibil de trecut. În fine, când nu mai au argumente, îți trântesc răspunsul cheie care închide orice dezbatere: „Căile Domnului sunt de nepătruns"... Asta e ca „rațiunile de stat" ale politicienilor noștri și ca „siguranța națională" a militarilor noștri. Fiecare clan are portița lui de scăpare, în vocabularul propriu...

„Dansul soarelui" din 1917 de la Fatima (Portugalia), se poate compara cu evoluțiile unui disc zburător de tip ozn. Mai recent, în 1987, la Crosia (Italia), un film video arătând un obiect sau o sursă luminoasă lenticulară a fost realizat în cadrul unor apariții mariale percepute de doi adolescenți în stare extatică. Contrar credinței generale a cercetătorilor, cazurile de acest gen sunt mai numeroase decât s-ar crede, dar apartenența lor la domeniul religios le-a făcut să fie date uitării. Vina o poartă neglijența și reticența ufologilor.

În ciuda acestor obstacole, logica cea mai elementară ar spune că existența ozn-urilor nu dăunează în nici un fel existenței lui Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât dacă crezi în definiția Dumnezeului venerat de Biserică, el se plasează mult mai sus decât eventualii extratereștri sau alte inteligențe superioare omului, precum cea care dirijează ozn-urile. În plus, lumea creștină admite pluralitatea lumilor locuite, ceea ce ne-ar putea face apropierea mai ușoară, în aparență, dar treaba nu e chiar atât de simplă pe cât pare.

Oricum ar fi, unii cercetători au observat de multă vreme că mai mute tipuri de fenomene religioase ar putea să fie provocate de creaturile din ozn-uri. Ei pretind că inteligența care manipulează aceste fenomene ar folosi credințele și superstițiile noastre în Dumnezeu și în Diavol ca să ne manipuleze, să ne influențeze, sau să facă experiențe de societate pornind de la stimuli care acționează asupra convingerilor religioase ale anumitor etnii.

Alți cercetători spun că un foarte mare număr de incidente care intră în categoria fenomenelor religioase ar fi de fapt de tip ufologic,

şi că ar fi greşit interpretate de populaţia orbită de credinţa în Dumnezeu, deşi e vorba doar de fanatismul lor...

Exemplul de care mă voi ocupa în această parte a capitolului nu are nici o legătură cu fenomenele de apariţii mariale care au loc în principal în medii catolice, căci s-a produs într-o sferă supusă influenţei puternice a Bisericii protestante anglicane. De aceea interesul nostru este şi mai mare, căci nu vom fi confruntaţi cu evenimente care îi privesc pe adepţii cultului consacrat Fecioarei Maria, nici intransigenţei simpatizanţilor lor.

Toate episoadele acestui caz s-au derulat în mare între noiembrie 1904 şi iunie 1905, în principal în Ţara Galilor, cu unele excepţii în sudul Angliei, pe perioada renaşterii religioase care a făcut ca aceste două regiuni să fie cuprinse de o frenezie a credinţei poate unică în genul ei dacă luăm în considerare şirul de fenomene care au fost înregistrate în acelaşi timp şi care pot fi repartizate în trei grupe:

1. Mişcările mulţimii ţinând de fervoarea religioasă.
2. Sursele luminoase mişcătoare de pe cer.
3. Efectele secundare şi fenomenele conexe.

Studiul complet al acestei serii excepţionale de evenimente a fost realizat de C.R. William. Acest autor atribuie febra mistică contextului social defavorabil în care se afla populaţia cea mai defavorizată. Mediocritatea condiţiei muncitorilor, precum şi scăderea frecventării templelor şi bisericilor, ar fi facilitat deteriorarea climatului social. Această tresărire religioasă a survenit pentru a se opune atacurilor darwinismului, criticilor Bibliei de către nefundamentalişti şi asalturilor liber-cugetătorilor socialismului galez. După părerea acestui analist, a fost o acţiune tipică a tradiţiilor puritane împotriva alcoolismului, grosolăniei de limbaj, a teatrului, a dansului şi chiar a jocului de rugby!

Cred că C.R William a cam exagerat şi că multe alte conjuncturi la fel de favorabile, dacă nu şi mai rele, au existat în

diferite țări ale Europei, la cele mai de jos straturi sociale, fără ca asta să provoace mișcări ale maselor atât de spectaculoase care să-l preamărească pe Dumnezeu (cu excepția revoluțiilor armate). Dar asta e altă poveste.

„Religious Revival"

Imaginați-vă mulțimi de bărbați și femei cuprinse de un delir mistic aproape colectiv. Unii plâng, alții cântă în gura mare, alții se roagă. Coloane interminabile de indivizi surescitați dar relativ disciplinați traversează orașele și satele pe jos, merg uneori până la epuizare, în procesiuni adeseori nocturne, la lumina torțelor aprinse.

Pastori, predicatori, diaconi și diferite specimene de iluminați conduc oamenii. Psalmii și cântecele religioase fac să se uite de oboseală. Copiii își urmează părinții, năuciți dar subjugați. Ploaia, vântul și frigul nu opresc pe nimeni. Toți participanții la această isterie colectivă sunt insensibili la intemperii căci sunt vizitați de „focul Domnului".

La Leeds, femeile opresc mașinile și îi invită pe ocupanții lor să se alăture cortegiilor. La Southend, grupuri vociferând se reped la catolici ca să-i lapideze. La Liverpool, excitația este atât de mare încât duce la răzmeriță și municipalitatea este constrânsă să ia măsuri pentru a proteja comunitatea catolică de furia „revivaliș-tilor".

La Driffield, o procesiune este condusă de un bărbat care împinge un sicriu în fața lui. În unele magazine mari, vânzătorii și vânzătoarele își părăsesc brusc clienții și încep să-l glorifice pe Dumnezeu și să cânte cântece religioase. Oamenii se prezintă în masă la posturile de poliție pentru a mărturisi crime de care nici măcar nu sunt răspunzători. Grupuri de indivizi stau în fața braseriilor, a teatrelor și stadioanelor pentru a-i îndemna pe eventualii doritori să nu intre, la nevoie chiar să-i forțeze dacă e necesar. La Tunbridge Wells, un bărbat interpretează întocmai

Biblia şi-şi taie mâna dreaptă fără cea mai mică ezitare. Câţiva gali surescitaţi merg chiar până la Londra pentru a executa „dansuri ale credinţei" în pieţele publice.

Ziarele locale, ca şi cele din capitală, scriu cu abundenţă despre toate aceste lucruri.

O mişcare spirituală unică în felul ei

Rigoarea ştiinţifică ar spune că de fiecare dată când o conjunctură socială deosebit de negativă apare într-un mediu sărac unde religia este profund înrădăcinată în subconştient, asta duce la mişcări precum cele care au avut loc în acea perioadă în Ţara Galilor. Mă refer la logica ştiinţelor comportamentului. Nimic nu e mai fals, căci regulile, în sociologie, sunt pur teoretice, şi nu au nimic categoric. Ştiinţele umane, precum sociologia, nu sunt ştiinţe exacte. Dacă ar fi existat mai multe exemple de acelaşi tip ca acesta, am fi putut stabili eventual nişte reguli, dar *Religious Revival* din Ţara Galilor este unică în felul ei, mai ales dacă ţinem cont de celelalte fenomene care au însoţit mişcările „revivaliste".

În Franţa, de exemplu, unde catolicismul este implantat solid de multe secole, nu putem cita nici un caz cât de cât asemănător, decât poate, şi într-o măsură foarte mică, cazul convulsionărilor de la cimitirul Saint Médard din Paris (azi dispărut), începând din 1727, după moartea diaconului François Paris, şi care au durat câţiva ani. Totuşi, deşi s-au înregistrat multe „miracole" şi performanţe fizice ieşite din comun la persoane atinse de o formă de isterie mistică, nu au existat fenomene luminoase mişcătoare pe cer. Au fost nişte episoade ciudate dar care au rămas localizate într-un punct precis, şi deloc epidemice în spaţiu, contrar mişcărilor de mulţimi spirituale sau de altă natură, care se produc periodic în anumite împrejurări, în toate ţările din lume.

Totuşi, timp de secole, mediul social format din clasele cele mai văduvite ale populaţiei franceze a cumulat deseori toţi factorii

care ar fi trebuit, după C.R William, să formeze o explozie spirituală de același tip precum cea din Țara Galilor din decembrie 1904. Dar nu s-a întâmplat așa, în ciuda foametei, a epidemiilor, alcoolismului, a nedreptăților de tot felul, la care se adăuga indiferența claselor mijlocii și avute. Să nu vorbim de 1789, unde absența spiritualității în mișcarea revoluționară a fost nefastă puterii Bisericii în Franța.

Cititorul care cunoaște romanul *Mizerabilii* al lui Victor Hugo, și romanele cu caracter social ale lui Eugène Sue, știe bine că în Franța secolului al XIX-lea viața oamenilor neînsemnați era deosebit de grea, mai ales în marile orașe, catastrofală chiar pentru multe familii de muncitori. Cu toate acestea nu s-a întâmplat nimic.

Lumini pe cer

În apropiere de Egryn, o mulțime exaltată merge psalmodiind rugăciuni. O anume Mary Jones, preoteasă de circumstanță, conduce mulțimea. Deodată, „turiști" aerieni luminoși survolează adunarea, deplasându-se de la un grup la altul pe deasupra capetelor, coborând, oprindu-se, ca pentru a vedea mai bine sau a se asocia într-un fel oarecare acelui entuziasm excepțional, ca apoi să se ridice din nou în aer și să ia distanță.

Barmouth Advertiser din 2 februarie 1905 publică mărturia femeii Mary Jones, chestionată de reverendul E. Lewis. Ea descrie luminile care, după spusele ei, i-ar fi servit drept ghid.

„Mary Jones spune că a văzut în fiecare seară, practic de când a început *Revival*, o lumină care stătea între ea și coline. Aura luminoasă i-ar fi dezvăluit ceea ce aștepta ea de la reuniuni*. Într-o seară, ea a interpretat semnul ca vrând să spună că trebuia să se facă patru convertiri, dar numai trei persoane s-au prezentat la capelă în acest scop. Mary Jones nu a vrut să înceapă ceremonia fără prezența celei de a patra persoane, convinsă că aceasta era dorința luminii. A

* Ceea ce presupune un mesaj telepatic sau o fantasmă ținând de autosugestie (n.a).

fost căutat zadarnic un alt voluntar, iar în momentul în care se pierduse orice speranță că se va putea găsi unul, ușa capelei s-a deschis și a intrat un bărbat: era a patra persoană!"

Reverendul E. Lewis pretinde că a fost foarte impresionat de aparenta sinceritate a acestei Mary Jones. Criticii vor pretinde că Lewis era un preot și avea tot interesul să favorizeze impactul acestui caz. Jurnaliștii sunt în general oameni mai sceptici față de „faptele blestemate". Cel puțin asta era valabil în acea perioadă, mai ales pentru jurnaliștii londonezi, care, asemenea colegilor lor parizieni, se credeau mai șmecheri și mai competenți decât confrații lor din provincie.

De aceea primele articolașe apărute în ziarele din capitală s-au arătat necruțătoare. Un singur jurnalist din Londra pare să-și fi făcut meseria cu responsabilitate, cel de la *Daily Mail*, care scrie în numărul din 16 februarie 1905 al acestui cotidian: „După toate aparențele, la aproximativ două mile de noi, o lumină albă strălucitoare a început să scânteieze. Avea forma unei stele. În mod cu totul ciudat, cerul era total acoperit de un strat gros de nori și nu se vedea nici o stea".

Corpul ceresc natural era deci eliminat.

Același articol semnalează faptul că și alte persoane au văzut lumini în diferite momente. La Portmadoc au fost observate mai mult de zece, iar printre martori se afla reverendul Llewelyn Morgan care a certificat acest fapt. De altfel, și alți ecleziaști au relatat acest gen de fapte.

Dezamăgirile raționaliștilor

Daily Mail din Londra, care publicase relatarea unuia dintre corespondenții lui locali, a considerat mai prudent să trimită la fața locului un investigator dintre cei mai raționaliști pe care îi avea, un anume Bernard Redwood.

Redwood s-a instalat deci lângă Egryn, în punctul central al manifestărilor şi fief al numitei Mary Jones, acea predicatoare care pare să fi fost obiectul unei atenţii cu totul deosebite din partea inteligenţei care manipulează aceste fenomene. Redwood a început prin a chestiona oamenii din partea locului pentru a testa explicaţia luminilor ciudate, şi nu i-a venit să creadă când i s-a răspuns că înaintea acestor evenimente nu au fost văzute niciodată sfere de lumină în regiunile respective. Constatând că ipoteza gazelor de mlaştină nu se potrivea deloc, şi nici cea a unor baloane-jucărie — întrucât a avut ocazia să vadă el însuşi fenomenul, a cărui luminozitate era atât de intensă încât a trebuit să renunţe la această ipoteză —, investigatorul s-a oprit la fulgerul globular! Şi-a procurat deci un echipament special destinat să măsoare descărcările electrice şi a stat la pândă mai multe nopţi. A putut să-l vadă cu ochii lui pe turistul luminos, dar aparatul său nu a catadicsit să înregistreze nici cea mai mică prezenţă electrică! Consternat, şi ca să nu pară ridicol, Redwood a fost constrâns să revină la „prima dragoste", flăcăruile provocate de gazul de mlaştină.

Barmouth Advertiser din 27 aprilie 1905 scrie că trei personalităţi care se îndoiau de tot ce se spunea despre aceste lumini ciudate, s-au postat într-o seară, pe la 23:30, într-un sector unde fenomenul se manifesta mai mult decât în altă parte, în apropierea unui apeduct. Dintre aceşti sceptici făcea parte şi reverendul H. Parry de la Biserica congregaţionistă din Acrefair. Cei trei au putut să vadă, de două ori, o sferă mare de foc **ieşind din pământ** ca apoi să facă explozie producând o lumină roşie foarte puternică. Cei trei bărbaţi au mai remarcat şi un alt fenomen luminos. O sferă mare de foc care, de data asta, nu a făcut explozie, ci s-a pus în mişcare spre Vroncysyllte. Aceste surse de luminozitate au fost considerate de martori ca fiind de origine electrică, ţinând cont de strălucirea lor foarte puternică, şi, precizează textul, **s-au ridicat dinspre pământ de parcă de acolo ar fi provenit**. Cei trei sceptici s-au întors la ei

acasă convinși că se producea într-adevăr un fenomen misterios, care coincidea cu deplasările doamnei Mary Jones.

Mai semnalez în trecere că în iarna 1907-1908, câțiva turiști luminoși au revenit pentru a face o incursiune în Norfolk (Anglia). Autoritățile științifice, după ce au epuizat explicațiile tradiționale, au ales una foarte nostimă: bufnițele luminoase, care au o strălucire vie atunci când penele lor suferă de micoza unei ciuperci parazite ce crește în găurile copacilor, în care păsările acestea își fac cuibul. Donald H. Menzel, astrofizicianul care a lucrat pentru diferite agenții de stat, printre care și US Air Force, a reluat această versiune stupidă în cartea sa *The Ufo Enigma*, care explică fenomenele luminoase observate în comitatul Norfolk în 1866, 1897, 1907, 1908, 1909, 1921 și 1922! De ce bufnițele luminoase ale lui Menzel n-au fost văzute în fiecare an, de când se consideră că există, și în alte comitate și țări? Asta e o întrebare pe care un raționalist fanatic ca Menzel s-a ferit să și-o pună!

Cazul Mary Jones

Un jurnalist din Caernarvon, domnul Berish Evans, a publicat mai multe articole despre *Revival* în edițiile din martie, aprilie și iunie 1905 ale publicației *The Occult Revival*. În cea din martie, jurnalistul semnalează că primul fenomen înregistrat de doamna Mary Jones s-a produs în decembrie 1904. Acestei doamne, pe când se ruga, i-ar fi apărut Isus în veșmintele lui strălucitoare. Entitatea i-ar fi transmis un mesaj:

„Munca pe care vrei s-o faci e rezervată altuia. Du-te la această persoană* și spune-i că i se va cere să îndeplinească ceea ce voiai să faci tu".

Mary Jones pretinde că s-a dus la persoana „aleasă", dar aceasta i-ar fi răspuns: „Oh, n-aș putea să întreprind o astfel de

* Evans a cenzurat numele (n.a.).

acțiune!" Misiunea consta în a bate satele pentru a duce peste tot cuvântul Domnului, a evangheliza și a boteza ateii. Acest refuz a făcut-o pe Mary să se substituie persoanei respective, și a adus acest lucru la cunoștința suporterilor ei printr-o cuvântare, ținută chiar în acea seară, cu ocazia unei reuniuni în capela din Egryn, precizând că voluntariatul ei era acceptat „de Cel de Sus". Acest exemplu amintește prin multe lucruri de cazurile contactaților moderni!

Pe de altă parte, episodul cu „alesul" care refuză misiunea sugerează că Mary Jones era de bună credință.

Aceeași sursă indică faptul că în prima scară în care și-a început periplul de evanghelizare, o „stea" a apărut pe cer deasupra locului unde Mary propovăduia mulțimii. Alt fenomen: un fel de arcadă luminoasă îl înconjura pe turist, cam ca un curcubeu, unul dintre „brațele" arcadei atingând marea iar celălalt vârful celei mai apropiate coline de locul unde se aflau credincioșii. Distanța dintre cele două „brațe" de arcadă a fost estimată la peste o milă (puțin mai mult de 1600 m). Mica capelă era scăldată într-o lumină blândă dar perfect sesizabilă. Dinspre „stea", un val de lumină era îndreptat spre micul edificiu. Mai târziu, și până la sfârșitul „misiunii" sale, Mary Jones a fost însoțită în deplasările sale de această sursă luminoasă insolită peste tot unde se ducea, și asta până la jumătatea lunii februarie 1905. Uneori, strălucitorul turist era atât de jos încât martorii credeau că pot să vină foarte aproape de el, dar de fiecare dată dispărea mai înainte ca cineva să-l poată atinge. S-a remarcat faptul că se plasa deseori deasupra clădirilor unde aveau loc reuniunile organizate de „revivaliști".

Efecte de lumină

În *The Cambrian News* din Aberystwyth, numărul din 13 ianuarie 1905, scrie că o lumină ciudată, care părea că o urmează pe Mary Jones, a fost remarcată nu numai de credincioși, dar și de alte persoane nemotivate mistic și care nu puteau fi acuzate că erau

condiționate de fervoarea lor religioasă. Jurnalistul care a scris articolul spune că lumina a fost zărită împrăștiindu-și razele în zece direcții diferite în același timp și că acestea s-au retras apoi cu un **pocnet** sec. Asta amintește de fasciculele de „lumină solidă" difuzate de ozn-urile moderne. Acest fapt a fost confirmat, printre alți observatori, și de un mecanic de locomotivă din Machynlleth, care a putut să urmărească spectacolul dintr-un tren care trecea prin apropierea capelei din Egryn, comitatul Merionetshire. Ajutorul care îl însoțea a văzut și el acel „show" luminos ieșit din comun, care a fost raportat și de alte persoane care au prezentat descrieri diferite în funcție de punctul de observație.

Un ziarist de la *London Daily* a asistat într-o zi la un fenomen care l-a lăsat cu gura căscată. Relatarea lui a fost publicată de acest cotidian la 9 februarie 1905.

Jurnalistul se întorcea dintr-o vizită la domiciliul doamnei Mary Jones, când a zărit trei fascicule de lumină albă orbitoare, care se deplasau pe drum, dinspre coline în direcția mării. Razele au lovit un zid de piatră, arătând cel mai mic detaliu al structurii sale: crăpături, scobituri, ieșinduri, pete, mușchi etc. Asta se întâmpla în plină noapte, ca de obicei, dar totul era luminat ca de fasciculul foarte puternic al unui reflector, vizibilitatea fiind la fel de bună ca în plină zi. Punctul de plecare al acestor raze părea să se situeze într-un sector lipsit de orice locuință. Acest jurnalist venise cu ideea că totul era superstiție și interpretare greșită. Dar s-a întors la Londra năucit, fără să înțeleagă nimic din ceea ce văzuse.

Doi confrați de-ai săi, de la *London Daily Mirror*, au trăit și ei o noapte memorabilă. Se întorceau cu trăsurica de la o reuniune condusă de Evan Roberts. Era 22:30 și Mary Jones era și ea acolo. Un convoi de trăsurele cu două roți se formase pentru a se îndrepta spre localitatea cea mai apropiată. Cei doi jurnaliști, un redactor și un fotograf, ceruseră să se stingă toate felinarele și trăsurelele înaintau cu viteză redusă, căci drumul șerpuia printr-un peisaj accidentat. Pe

o distanță de trei mile nu s-a întâmplat nimic. Apoi, brusc, peste drum a căzut un val de lumină strălucitoare. Se putea vedea fiecare detaliu al solului pe o rază de douăzeci de yarzi (mai puțin de 20 m). S-ar fi zis că un corp mare, plasat între cer și pământ, arătând ca o masă cenușie, emisese brusc un fascicul de lumină albă orbitoare printr-o deschizătură situată în centrul lui.

Redactorul londonez a fost singurul din grup care a descris această lumină ca fiind de culoare albă, toți ceilalți descriind-o ca având o tentă albastră! Reporterul nu era credincios, probabil singurul din grup.

Reporterul nu și-a putut publica relatarea în coloanele ziarului său, dar a avut ideea bună de a o trimite la *Society for Psychical Research* care a publicat-o în volumul nouăsprezece al publicației sale, *Proceedings*. Acest caz sugerează că fenomenul este ajustat după psihicul martorilor, pentru a-i amăgi mai bine probabil, căci dacă există mai mulți observatori care descriu diferit același fenomen, asta creează confuzie și stârnește scepticismul celor care nu au văzut nimic.

Din *Manchester Guardian*, apărut la 17 februarie 1905, aflăm că șeful de gară din Towyn a observat ceva ciudat la jumătatea lunii ianuarie. Angajatul de la calea ferată vorbește de un „corp mare luminos" cu trei excrescențe scânteietoare. El spune că într-o seară, „fenomenul" s-a menținut de la 18:00 până la 19:00 într-o poziție staționară, dacă face abstracție de o deplasare care a durat douăsprezece minute și a dus numitul corp într-un punct diametral opus celui pe care l-a avut inițial, în raport cu orașul Towyn.

Altădată, fenomenul a fost observat la 22:30 cu luneta, mai aproape de pământ decât data trecută. Omul a încercat să se apropie de acel obiect dar, când a ajuns la o anumită distanță, totul a dispărut. Martorul, un anume Bowen, a făcut mai multe observații, toate pe timp de noapte cu cerul senin. De remarcat faptul că a

observat fenomenul cu mult înainte de a fi auzit de *Revival* și nu a putut să-l explice în nici un fel.

Publicația *Proceedings* a SPR-ului, editată în decembrie 1905, reia rezultatele cercetărilor făcute de reverendul A.T. Fryer. Printre alte elemente, el a publicat o scrisoare a doamnei Mary Jones din data de 16 ianuarie 1905, în care predicatoarea afirmă că a văzut faimoasa lumină care o urma peste tot „de șase săptămâni", ceea ce situează prima apariție a ciudatului turist la începutul lui decembrie 1904. Detaliu important: ea o descrie ca arătând diferit după caz (ca un far de automobil, două faruri, limbi de foc care se rotesc deasupra mulțimii și se deplasează de la un grup la altul, luminând un loc apoi deplasându-se să lumineze altul etc.). Aceste manifestări luminoase durau de la câteva secunde până la câteva ore. Uneori, ele se transformau în **abur** sau în **fum**. Mary precizează că fenomenele au putut fi văzute atât de convertiți cât și de neconvertiți.

A.T. Fryer citează cazul unui „stâlp de foc", perpendicular pe sol, cu o înălțime estimată de 2,70 m și o grosime de 60 cm. Al doilea stâlp a apărut alături de primul și a crescut până când a ajuns la dimensiunile vecinului său. Apoi a apărut al treilea, de cealaltă parte a celui dintâi, și a început să crească după același proces. După această etapă, în vârful fiecărui stâlp s-au ivit protuberanțe longilinie. Apoi a fost observat un **fum** sau un **abur** deasupra ansamblului și fenomenul a început să dispară progresiv, în mod riguros invers celui în care apăruse. Distanța dintre stâlpi era identică și fiecare era așezat în dreptul celuilalt. Martorul a afirmat că în viața lui nu mai văzuse ceva atât de extraordinar și că nu avea nici o explicație.

Cititorul a observat modul în care dispăreau fenomenele: transformându-se în „fum", ceea ce duce la un *modus operandi* bazat pe o energie cu capacități nelimitate, dirijate de la distanță de o inteligență care acționează în interacțiune cu psihicul martorilor, putând să le modifice percepția vizuală sau creând iluzii.

Acccaşi sursă relatează un alt caz datând din 23 iulie 1905 — ceea ce demonstrează că fenomenul a continuat să se manifeste până dincolo de primăvară — şi la care au fost prezenţi mai mulţi martori.

Este vorba de o sferă de foc foarte mare şi strălucitoare, cu o strălucire mult mai mare decât cea a unei stele, cu o culoare asemănătoare cu cea a fierului încălzit până la alb. De fiecare parte a sferei era o protuberanţă iar ansamblul semăna cu un corp cu două braţe îndreptate spre pământ. Între „braţe" se aflau mai multe surse luminoase mici a căror intensitate luminoasă era fluctuantă. Observaţia a durat în jur de zece minute. Şi în acest caz, fenomenul s-a manifestat treptat martorilor. La început o sursă de lumină difuză, care a devenit din ce în ce mai strălucitoare pe măsură ce creşteau dimensiunile. După ce creşterea s-a încheiat, din rotundă a devenit ovală, apoi s-au ivit excrescenţele şi s-au întins până aproape de pământ, fenomenul manifestându-se la un nivel destul de jos.

Toate exemplele citate se referă la efecte de lumină pe care le regăsim în unele rapoarte moderne ale unor observări de ozn-uri. Terminologia adoptată este „lumină solidă" sau „lumină tronconică".

Fenomene conexe

The Occult Review din martie 1905 semnalează un efect care va aminti ceva specialiştilor în întâlniri de gradul trei şi patru. În două rânduri, în timp ce „steaua" dragă lui Mary Jones se afla în imediata apropiere a acoperişului capelei din Egryn, unde predicatoarea vorbea credincioşilor, aceştia au avut o senzaţie de frig intens. Această impresie de frig est semnalată deseori în cazurile moderne, ultimul ajuns la cunoştinţa mea provenind de la domnul Gérald Anderson, din Springfield (Missouri), martorul prăbuşirii unui ozn. După spusele lui, coca aparatului şi cadavrele echipajului păreau

ieşite dintr-un congelator, în ciuda căldurii caniculare din acea zi de 5 iulie 1947, data incidentului*.

S-au înregistrat şi cazuri de poltergeist (zgomote de lovituri de origine necunoscută) în această perioadă fertilă în incidente neexplicate. Unul dintre ele s-a manifestat acasă la domul Lamperer, din Lowell. Lovituri foarte brutale au atras chiar o mulţime de curioşi. Episcopul din Swansea şi un anume profesor Harris au venit la faţa locului să anchetezc, dar n-au putut să dea nici ceea mai mică explicaţie. A fost necesar să se facă apel la poliţie pentru a se restabili circulaţia, atât de multă lume se strânsese în stradă.

Fenomene asemănătoare s-au înregistrat şi la Rhymey, una dintre localităţile considerate ca unul dintre principalele centre ale mişcării, precum şi la Crewe.

Muzică şi cântece inexplicabile

În timpul valului de dirijabile-fantomă din 1897 din Statele Unite, s-au auzit cântece şi muzică provenind de la unele *airships*, după terminologia folosită de americani pentru a denumi aceste nave necunoscute în acea perioadă.

În timpul mişcării *Revival* au fost percepute aceleaşi fenomene, dar fără să fie menţionată prezenţa vreunui obiect zburător neidentificat. Voi aminti doar câteva scurte exemple dintre multele publicate în *Proceedings* din decembrie 1905.

O forţă necunoscută a cântat o melodie la un instrument muzical la Brighton. Cu câteva zile înainte de Crăciun, cu ocazia unui turneu în parohia sa, reverendul J.N.E. urca o colină când a auzit voci cereşti care cântau. Cu cât se apropia de vârf, cu atât vocile deveneau mai puternice. Era vorba de un cântec angelic pe care nu-l mai auzise până atunci. Când a ajuns în vârful colinei,

* Vezi numărul 10 al colecţiei UFO, Jean Sider, CONTACTE SUPRATERESTRE I (Elemente de stranietate) (n. ed.).

vocile au tăcut brusc. În fine, la începutul lui ianuarie 1905, un om care mergea pe un drum la o depărtare de doi kilometri de domiciliul său, a auzit un cântec extraordinar care i-a provocat o mare spaimă, căci în jur nu era nici ţipenie de om.

Oameni ciudaţi

Oamenii în negru nu sunt deloc un mit.

Cu mult înainte de *Revival*, prezenţa lor a fost semnalată în poveştile cu vrăjitori şi sabaturi din secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, iar toată lumea de atunci îi identifica cu Diavolul care se arăta muritorilor în chip de om ca să-şi înşele mai bine victimele.

Barmouth Advertiser din 30 martie 1905 pretinde că Mary Jones, pe când se ducea la ea acasă, la o dată neprecizată, a întâlnit un „individ sinistru îmbrăcat tot în negru" pe care l-a luat imediat drept Satana. A intonat un cântec religios şi silueta a dispărut. Nu se poate spune dacă a fost o părere sau Mary a fost într-adevăr confruntată cu o situaţie paranormală, dar, având în vedere ce s-a spus până acum despre această femeie, putem admite că e de bună credinţă.

The Occult Review din martie 1905 citează mai multe cazuri de acelaşi fel. Unul dintre ele o are ca protagonistă tot pe Mary Jones, foarte „supravegheată" de acea inteligenţă necunoscută. Predicatoarea se întorcea acasă cu brişca puţin după-miezul nopţii, venind de la una dintre reuniunile ei. A oprit brişca la o intersecţie, crezând că silueta care îi apăruse în cale era fratele ei, care avea uneori obiceiul să vină înaintea ei când se întorcea foarte târziu. Dar în loc să se îndrepte spre Mary, individul a cotit la intersecţie ca şi cum ar fi avut intenţia să se depărteze. Mary l-a strigat, acesta a aruncat o privire în spate şi asta i-a permis lui Mary să constate că nu era fratele ei. Având o bănuială, femeia a început să cânte un cântec religios. Silueta s-a oprit brusc şi s-a transformat într-un câine negru enorm care a început să se plimbe prin faţa trăsurii de parcă ar fi

vrut s-o împiedice să meargă mai departe. Mary a început să se roage şi câinele a dispărut în tufişuri.

O poveste greu de crezut, dar cei care cunosc bine dosarele proceselor de vrăjitorie ştiu că performanţele pe care oamenii din acea epocă le atribuiau Diavolului, implicau frecvent transformarea presupuşilor demoni în animale de tot felul. Tradiţiile populare din secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea vorbesc de fiinţe cu puteri fantastice (zâne), dintre care unele se puteau transforma în animale sau în oameni (în pitici, în general, dar oamenii în negru sunt şi ei prezenţi în poveştile tradiţiilor populare).

Un alt exemplu.

Trei nopţi la rând, pe când se afla culcată, o ţărancă tânără s-a trezit şi a văzut lângă patul ei un bărbat tânăr îmbrăcat din cap până în picioare în negru, care semăna cu bărbatul descris de Mary Jones. Apariţia i-a transmis femeii un mesaj pe care ea a refuzat să-l divulge, căci dezvăluirea lui îi fusese categoric interzisă de entitate. Această fata era însufleţită de o mare fervoare religioasă.

Aparitii de toate genurile

Din mulţimea de cazuri de apariţii de tot felul, prezentate pe larg în *Proceedings* din decembrie 1905, am reţinut numai unul.

După o adunare condusă de Mary Jones, un om a văzut o siluetă omenească gigantică care se ridica deasupra unui pâlc de arbuşti. Deodată, deasupra formei enorme s-a ivit o sferă de foc şi o rază de lumină a ţâşnit din sferă, ceea ce a avut ca efect „sfărâmarea" apariţiei şi dispariţia ei! Acelaşi fenomen a fost urmărit din alt punct de observaţie de un fermier bine cunoscut în regiune, ceea ce ar confirma autenticitatea cazului. Trebuie să subliniem faptul că raza care ţâşneşte din sferă şi „distruge" apariţia fantomatică este un element extraordinar pentru acea epocă, pe care o regăsim în numeroase cazuri moderne, ceea ce constituie un alt indiciu care arată că mărturia este credibilă.

Combustii spontane

În timpul mișcării *Revival* au fost semnalate incendii și arderi ciudate. O locuință a luat de două ori foc pe când nimeni nu era acasă. Pentru că trebuia găsit un vinovat, a fost acuzată servitoarea că dăduse foc ca să ascundă unele furtișaguri. Ea a recunoscut furturile dar a negat cu sălbăticie că ar fi pus foc casei. A fost totuși condamnată, deși în timpul anchetei s-a constatat că nu se afla în preajma casei în momentul incendiilor. Acest caz s-a petrecut la Derby, acasă la negustorul de pește John Henry Sanders, în seara de 4 martie 1905.

Iată un alt exemplu.

După declarațiile reverendului A.C. Custance și ale colonelului Taylor, care au anchetat pentru *Society for Psychical Research*, o altă servitoare a fost făcută răspunzătoare de unele „evenimente ciudate" într-o casă din satul Brinbook, comitatul Lincolnshire. Totul a început la 31 decembrie 1904 într-o casă parohială. Obiectele au început brusc să sară în sus și să se lovească de pereți, particularitate foarte frecventă în cazul fenomenelor de poltergeist. În trei rânduri, alte obiecte au început să ia foc în apropierea căminului în care ardea un foc mic și care nu putea să aibă vreo vină. La trei săptămâni după aceste incidente, o învățătoare prezentă la casa parohială, a descoperit o cuvertură în flăcări într-o cameră fără cămin.

Liverpool Echo din 25 martie 1905 a publicat și scrisoarea acestei doamne. *Louthand North Lincolnshire News*, relatează în ediția sa din 28 ianuarie 1905, că „spiritele ciocănitoare" ajunseseră la ferma de lângă casa parohială și că, fără explicație posibilă, obiectele cădeau de pe etajere și policioarele căminelor, iar alte lucruri se deplasau în mod misterios.

Fermierul respectiv, un anume White, povestește în aceeași publicație cum și-a zărit într-o zi servitoarea măturând într-o cameră

unde se afla un cămin cu un foc obișnuit, dar și cu un sistem special amenajat ca nimeni să nu se poată arde apropiindu-se, distanța de un metru fiind în mod constant depărtarea cea mai mică între foc și persoana care se afla cel mai aproape. Domnul White tocmai intrase în camera unde servitoare mătura, destul de departe de cămin. Spatele ei era cuprins de flăcări, dar ea nu părea să-și dea seama de asta și nici s-o doară, deoarece continua să-și vadă de treabă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Fermierul a strigat la ea ca s-o prevină. Ea a întors capul și și-a dat seama de situație. A fugit afară unde fermierul a putut să-i stingă focul de pe spate cu ajutorul unor saci de pânză. Nefericita, cu arsuri grave, a fost transportată la spitalul din Louth, cuprinsă de dureri cumplite. După câteva zile, ca a putut să povestească ce se întâmplase și a confirmat jurnalistului care venise s-o chestioneze că se afla în mijlocul încăperii și nu se apropiase de cămin.

În ziua de 16 decembrie 1904, doamna Cochrande, din Roschill, Falkirk, a fost descoperită așezată într-un fotoliu plin de perne. Femeia arsese în așa hal încât era aproape de nerecunosocut. Dar nici pernele și nici fotoliul nu suferiseră nici ce mai mică stricăciune din partea focului. În cămin nu era foc.

O săptămână mai târziu, o altă femeie în vârstă și-a pierdut viața în împrejurări la fel de uluitoare și cumplite. Doamna Elizabeth Clark trăia într-un azil, Trinity Almshouse din Hull. Când a fost descoperită, femeia arsese oribil dar era încă în viață, iar când a fost capabilă să povestească, nu a putut să dea nici o explicație a ceea ce i se întâmplase. Era întinsă în pat, iar cearceaful și cuverturile rămăseseră intacte. Nimeni nu a auzit-o pe bătrână strigând. Nefericita a murit de pe urma arsurilor fără să poată oferi nici cel mai mic indiciu pentru elucidarea cazului, deși a fost conștientă până în ultima clipă.

În dimineața zilei de 26 februarie 1905, vecinii domnului și doamnei John Kiley, o pereche în vârstă liniștită și discretă, au

auzit „ca un fel de zgârieturi" în apartamentul lor din Butlock's Heath, sat din apropiere de Southampton. Incidentul li s-a părut atât de ciudat încât au anunțat poliția. Ușa a fost spartă și s-a constatat că interiorul încăperii era cuprins de flăcări. Incendiul a fost stins, apoi cuplul a fost descoperit complet ars, el întins pe podeaua salonului, ea așezată în berjera din aceeași încăpere. Corpurile erau puternic arse dar ușor de recunoscut. Ancheta a stabilit că lampa cu petrol, care căzuse, nu se afla la originea dramei, dar poliția a trecut peste acest amănunt totuși important. În plus, soții erau încă complet îmbrăcați, după cum dovedeau fragmentele de haine care nu fuseseră în întregime distruse de căldura intensă. Acest element indică faptul că muriseră probabil din ajun, înainte de a fi urcat în camera lor. Bărbatul ar fi putut să moară de o criză cardiacă bruscă, pentru că zăcea pe podea, iar soția lui fusese probabil doborâtă de emoție.

Din nefericire, polițiștii, prea grăbiți să scape de anchetă, au neglijat aceste detalii ca să încheie investigațiile cât mai repede posibil și să pună totul pe seama unui accident. Trebuie să remarcăm că berjera în care se afla doamna Kiley era capitonată cu pluș și acoperită cu o husă de cinz, și, în ciuda stării grave în care se afla bătrâna, husa de cinz nici măcar nu era pârlită.

Un foc care nu arde decât ceea ce vrea el să ardă!

Alt caz publicat de un ziar:

„O întâmplare misterioasă: Ashton Clood, 75 de ani, a murit la spitalul din Louth. El a căzut în cămin pe când punea cărbuni și, dintr-un motiv necunoscut, poate din cauza reumatismului, nu a putut să se ridice. A murit din cauza arsurilor".

Ancheta a stabilit că focul nu a ars decât corpul nefericitului, nu și altceva. De altfel, cei care au venit să vadă ce mai face, au găsit focul stins și nici urmă de început de incendiu. Deși a mai trăit un timp și a putut să vorbească, bătrânul nu a fost în stare să spună ce i s-a întâmplat. Teza căderii în cămin este deci o supoziție gratuită

emisă de anchetatorii prea puțin dispuși să piardă timpul cu fapte „supranaturale".

Aș vrea să mai semnalez faptul că, tot în perioada de care ne ocupăm, au fost semnalate, în aceleași locuri unde s-a manifestat mișcarea *Revival*, numeroase mutilări de animale complet inexplicabile.

Epilog

În acest exemplu avem o serie de fapte evidente care arată că manipulatorul tuturor acestor fenomene pune în practică diferite momeli care iau forma unor modele diferite pentru a-și ajunge scopurile.

A pretinde că în această regiune din Anglia, în vara-primăvara 1904/1905, mai multe cauzalități explicabile în mod natural, și străine unele de altele, s-au conjugat dintr-o pură coincidență, înseamnă a eluda în mod ipocrit o problemă stânjenitoare și a te folosi de absurd pentru a apăra ceea ce se crede că este Rațiunea.

Rari sunt cercetătorii interesați de observațiile OZN care acceptă să se aventureze în aceste domenii străine ufologiei. Motivul este că fac o greșeală fundamentală datorată unui concept prea îngust.

Ozn-urile nu reprezintă deloc o cauză, ci un efect. Ele nu sunt decât o fațetă a unui fenomen, în aceeași măsură ca și aparițiile religioase, poltergeist-ul, mutilările de animale, fantomele, iar pe vremuri zânele, îngerii și demonii.

Aceste efecte, sau fenomene, constituie opera unei singure și aceeași inteligențe — cel puțin aceasta e opinia mea —, care le produce conform cu intențiile sale și în funcție de mediu, epoci și de conceptele populației cărora le „dăruiește". Sunt niște momeli a căror finalitate exactă rămâne să fie determinată.

III
„EXTRATERESTRII" DE ALTĂDATĂ

În concluziile de la *OZN-Dosar secret* am pomenit de uimitoarele paralele ce se pot face între răpirile moderne de pretinşi locuitori proveniţi de pe alte planete şi cele efectuate asupra strămoşilor noştri de diferite entităţi cu aspecte umanoide având denumirea generală de zâne.

Zânele care capturau fiinţele umane, conform poveştilor din tradiţiile populare, nu aveau nici o legătură cu acele femei drăguţe care mânuiau o baghetă magică, descrise în basme şi legende. Ele constituiau diferite feluri de aparenţi pitici machiavelici, cinici şi răutăcioşi, dotaţi cu puteri extraordinare. Mai rar e vorba de fiinţe apropiate de standardul uman, cel mai des de sex masculin, având acelaşi comportament şi aceleaşi capacităţi părând că ţin de o tehnologie foarte sofisticată, de care suntem străini chiar şi azi. În acest ultim caz, apariţia era considerată a fi Diavolul.

Bineînţeles, poveştile despre aceste entităţi care au putut fi adunate de diferiţi compilatori nu trebuie luate ca atare într-un sistem coerent, nici vorbă de asta. Unele au suferit în mod vădit efectele eventuale ale unor înfrumuseţări şi alte modificări în cursul transmiterii orale din generaţie în generaţie, mai înainte de a fi fixate în scris şi apoi prin tipar. Totuşi, în ciuda deformărilor care au putut să modifice unele naraţiuni, e remarcabil să constatăm că în afara „costumaţiei" care diferă în funcţie de epocă şi loc, trama poveştilor rămâne în mare mereu aceeaşi.

E vorba de contacte între oameni și creaturi nedeterminate, imposibil de definit și cu comportament de neînțeles. Ele par foarte interesate de societatea noastră, intervin fără să fie solicitate din motive greu de înțeles sau fără însemnătate și se dedau unor acțiuni aberante, absurde, comparabile cu niște glume de prost gust, dar uneori și cu niște tragedii.

Oamenii nu pot să le facă nimic, atât de mari sunt puterile acestora, ținând de o fizică superioară care ne scapă, și pe care strămoșii noștri o considerau de natură magică. Oamenii Bisericii au considerat deseori aceste entități de esență diabolică din cauza acestor mijloace incredibile de care dispuneau și a aspectului general negativ și frustrant al contactelor. Ceea ce reprezintă un mit în „mit", căci Diavolul este o invenție a iudaismului, împrumutată de creștinism pentru a speria mulțimile inculte.

În realitate, comportamentul „zânelor" se bazează pe o ambivalență și este identic cu cel al zeilor, îngerilor, demonilor, ca și al „extratereștrilor" de la acest sfârșit de secol. E vorba de o atitudine bipolară, căci ele permit atât negativul cât și pozitivul, noțiuni cu care trebuie să le înlocuim pe cele, arbitrare, de bine și de rău conform punctului de vedere al Bisericii. În legătură cu asta, nu cred că toate crimele îngrozitoare comise în numele Domnului, sau sub acoperirea unor mișcări și ordine religioase, chiar a Vaticanului, pot să fie considerate drept un „bine". Masacrul catarilor, apoi cel al pretinșilor vrăjitori și vrăjitoare arși de vii în piața publică după cele mai cumplite torturi, printre alte orori, pot fi puse pe același plan cu genocidul evreilor comis de naziști.

În plus, etica și conceptele acestor creaturi sunt, se pare, foarte departe de ale noastre. În consecință, ceea ce ne apare sub un aspect dăunător poate foarte bine să fie considerat de entități ca o binefacere pentru noi.

În fine, nu trebuie pierdut din vedere că a considera un incident malefic, atunci când face obiectul unei analize cazuistice cursive,

pornind de la o anumită stare de spirit precum cea a teologilor, poate în realitate să fie doar un mic element din punerea în practică a unui proces de manipulare foarte complex urmărind o finalitate benefică pentru grupul social în care se înscrie. Acesta e motivul pentru care trebuie să ne ferim de a judeca fapt cu fapt, ci mai curând să încercăm să facem o abordare trecând totul în revistă, şi abia apoi să facem o analiză asupra ansamblului de date aflate la dispoziţia noastră.

1. MISTERUL ROBERT KIRK

Robert Kirk este fără discuţie personajul cel mai neobişnuit care a anchetat şi a scris despre zâne.

Născut în 1641, acest fiu de pastor scoţian a succedat tatălui său ca preot în orăşelul Aberfoyle din Scoţia. În 1690 a scris *The secret Commonwealth*, un text cu adevărat surprinzător pentru acea epocă, cincizeci de pagini despre acea lume fascinantă pe care britanicii o numesc *Fairyland*, ţara zânelor. Negăsind nici un editor care să publice această mică capodoperă folclorică, Kirk a fost nevoit să facă mai multe copii manuscrise, şi abia cu mult după moartea lui, în 1815, marele Walter Scott a tipărit o primă ediţie. Apoi trebuie să se aştepte anul 1893 ca să se scoată o a doua ediţie sub îngrijirea lui Andrew Lang, celebru istoric şi savant scoţian din acel sfârşit de secol. A treia ediţie a apărut abia în 1976, scoasă de Stewart Sanderson, pentru *Folklore Society*.

Robert Kirk a murit în 1692 în condiţii rămase încă misterioase. Corpul său a fost găsit lipsit de viaţă pe o colină care avea reputaţia că adăposteşte poporul de zâne. Populaţia locală a fost convinsă că pastorul fusese răpit de aceştia iar corpul găsit nu era decât un *changeling*, un produs de substituire ca să se creadă că murise, deşi, în realitate, el era viu dar se afla undeva în Fairyland, acea lume presupusă inaccesibilă şi imposibil de definit care ne interesează foarte mult.

BWCA, entitate galeză.

Un investigator de teren

Toate informațiile adunate de Robert Kirk în textul său au fost strânse de pe teren, de la persoane care trăiau nu numai în mediul rural din nordul Scoției, în regiuni cu o densitate mică a populației, unde tradițiile erau încă solid înrădăcinate la sfârșitul secolului al XVII-lea. Din cauza raritații comunicațiilor cu centrele urbane (drumuri proaste pe un teren accidentat), tradițiile autohtone conțineau încă credințe foarte puternice în existența zânelor, care își făceau simțită prezența alături de populația rurală practic în fiecare zi.

Asta explică mai bine de ce Kirk, scoțian chiar din partea locului, a putut să obțină mai ușor de la *seers*, ghicitori sau mediumi din acele sate depărtate, informații pe care aceștia nu le-ar fi dezvăluit unui străin. În această privință, munca lui Kirk este cea mai bogată de acest gen, căci e contemporan cu sursele sale, iar acestea sunt de prima mână.

Kirk era mai mult decât un simplu pastor. Era un erudit al timpului său, un lingvist distins și un scriitor foarte bun. Faptul că prima ediție a manuscrisului său a fost realizată abia la o sută douăzeci și trei de ani de la moartea lui, arată cât se poate de clar dificultățile cu care s-a confruntat Kirk, într-un mediu ostil cercetărilor sale, într-o vreme în care Diavolul era considerat răspunzător de tot ce nu era pe placul autorităților, puterea fiind practic în mâna religiei protestante.

Kirk pretinde că dintotdeauna, chiar din epocile cele mai îndepărtate, locuitorii țării zânelor au avut contacte strânse cu ființele omenești prin intermediul numiților *seers*, sau mediumi, cei care posedau un „al doilea văz", cum spuneau autohtonii contemporani cu el, și că aceste contacte continuau și în perioada în care își strângea informațiile.

Confirmări din alte surse

Pentru cititorul care ar fi tentat să considere aceste credințe drept niște simple basme, trebuie să precizez că și alți raportori, în secolul al XVII-lea și în secolul al XVIII-lea, au semnalat mărturii obținute de la *seers*, care le confirmă pe cele adunate de Kirk. Asta dovedește că era de bună credință.

De exemplu, doctorul Johnson, erudit cunoscut pentru raționalismul și scepticismul său față de tot ce era legat de supranatural, a transcris numeroase istorisiri despre contactele cu zânele, cu ocazia periplului său în insulele Hebride. Chiar dacă concepțiile sale nu-i permiteau să acorde credit faptelor din relatările culese, ceea ce spune arată că numiții *seers* erau încă în activitate în momentul în care i-a întâlnit. La fel s-a întâmplat și cu Samuel Pepys, alt contemporan al lui Kirk, în timpul călătoriei sale în Spania, în anul 1694.

Chiar și în secolul al XV-lea, deci cu mult înaintea lui Kirk, faimosul John Dee, om de știință, criptograf, astrolog și agent secret în serviciul reginei Elizabeth I, a fost el însuși medium. El pretindea că poate să intre în comunicare cu spiritele, și ceea ce a lăsat despre propriile sale experiențe se regăsește, cu unele nuanțe, în aserțiunile lui Kirk.

Alt lucru interesant de semnalat. La sfârșitul secolului al XVII-lea, mai mulți membri ai Societății Regale au studiat posibilitatea de folosire a numiților *seers* în misiuni de spionaj! Aceste informații se găsesc în corespondența dintre personaje importante, precum în scrisoarea lordului Tarbett adresată omului de știință Robert Boyle; sau într-o scrisoare a lordului Reay trimisă lui Samuel Pepys. În acea perioadă, englezii se temeau că spaniolii ar putea să folosească mediumii scoțieni pentru a le afla secretele!

Materialul lui Kirk

Din textul lui Kirk transpare convingerea sa intimă în existența unei alte lumi strâns unită cu a noastră, și în posibilitatea de a intra în contact cu unii dintre locuitorii ei prin mediumnitate, chiar dacă nu admite asta în mod deschis. Totuși, se ghicește fără greutate că tot ce a adunat despre poporul zânelor reprezenta pentru el o realitate ascunsă, cunoscută doar de câțiva privilegiați.

În schimb, în concluzii, el a afirmat cu claritate că acele capacități de clarviziune și de vindecare avute de unii indivizii fac parte dintr-o moștenire genetică atavică care se manifestă din când în când la unele persoane care dețin calitățile cerute pentru scoaterea lor la iveală, dar că alții le pot dobândi prin învățătură temeinică, după o inițiere tehnică potrivită.

Deși autorul prezintă toate elementele cu grija de a respecta tradițiile populare, abordarea lui rămâne impregnată de un anumit spirit propriu teosofiei Renașterii, care era încă întreținut în epoca sa.

În fine, un ultim punct ce nu trebuie pierdut din vedere: contextul social și cultural de la sfârșitul secolului al XVII-lea. Acesta era deosebit de defavorabil, periculos chiar, pentru toți cei care se interesau de aproape de ceea ce oamenii din vechime numeau Empireu. Clarvăzătorii, vindecătorii și alți profeți puteau să fie foarte repede acuzați de vrăjitorie și de relații cu Diavolul, și mulți *seers* (bărbați și femei) au sfârșit spânzurați sau arși pe rug.

Lumea magică a zânelor

Iată sinteza principalelor elemente obținute de Robert Kirk de la mediumii sotieni despre locuitorii țării zânelor.

— Există un alt loc pe Pământ, sau o altă dimensiune, care este reflexul lumii noastre. Acest loc, sau această dimensiune, se află în

măruntaiele pământului. Ca o imagine în oglindă, el este inversul habitatului nostru de la suprafață la toate nivelele de energie și de evenimente.

— Locuitorii acestei lumi sunt creaturi reale și au mari puteri supranaturale.

— Unii indivizi, în special bărbați, au capacitatea de a vedea aceste creaturi. Oamenii de la țară îi numesc *seers* (clarvăzători).

— Ființele din această lume subterană sunt capabile, prin intermediul semnelor, a mimetismului sau a unor acțiuni dramatice, să le arate clarvăzătorilor ce se va petrece în viitorul omenirii, dar clarvăzătorul trebuie să-și dezvolte mijloacele de a interpreta ceea ce i se dă să vadă.

— Există vindecători spirituali sau psihici, printre oameni, care acționează după metode perpetuate de tradiții. Unii se folosesc de rugăciuni și de incantații pentru a însoți ceremoniile de vindecare. Acești clarvăzători nu par să primească ajutorul lumii subterane a țării zânelor.

Aceste date sunt interesante din mai multe puncte de vedere.

Mai întâi, noțiunea unei lumi care ar fi oglindirea lumii noastre este un eufemism, la limita unei anagogii, căci tot ce este atribuit după aceea zânelor de către Kirk vine în contradicție cu o astfel de afirmație. Poate că e vorba de o distorsiune de percepție extrasenzorială cauzată de un univers conceptual limitat la noțiuni încă simpliste pentru acea epocă, mai ales pentru oamenii respectivi care făceau parte din straturile cele mai inculte ale populației. În plus, în secolul al XVII-lea, nimeni nu avea nici cea mai mică idee despre un continuum spațio-temporal sau despre un alt tip de spațiu relativist. Să nu uităm că inteligența care manipulează mediumii ia din creierul lor elementele care formează intelectul pentru a furniza date accesibile nivelului lor de înțelegere. Se ajustează după cunoștințele acestor intermediari pentru a-și transmite „mesajele",

folosindu-se de vocabularul lor pentru a le exprima. Ea lucrează numai cu elementele mnemonice ale persoanelor contactate, ceea ce arată puterea mijloacelor de care dispune pentru controlul creierului omenesc. Ea citește în mintea noastră mai bine decât am face noi într-o carte, căci lectura e instantanee și influența ei asupra facultăților noastre mentale incomensurabilă.

După acea, conceptul de profeție, care se întâlnește sistematic în toate contactele cu entitățile superioare, este prezent ca o iluzie (semne, mimetism și alte fantasmagorii dramatice). Avem și aici dovada evidentă a unei puteri extraordinare care este capabilă să producă epifenomene constituite din „spectacole" insidioase, dar cu o precisă tentă de persuasiune, pe care psihologii le interpretează ca fiind imagini eidetice, produse de halucinații.

Imaginile oferite clarvăzătorilor erau deseori bătălii în toată regula. Analizele lui Gilbert Cornu arată că:

1. Bătăliile aparțineau unui trecut recent.

2. Momelile folosite se situau într-un spațiu exterior, fără subterfugii psihice, căci au existat cazuri în care mai mulți martori separați au asistat la derularea aceluiași fenomen.

Regăsim, descrise perfect cu noțiunile din acea epocă, tehnica amăgirii percepției vizuale, recunoscută indirect de cel care o stăpânește, căci, fie că viziunea aparține trecutului sau viitorului, nu e vorba decât de un artificiu iluzoriu, pe care psihologia nu-l poate explica cu claritate. Cum e în stare creierul unui individ să producă scene care s-au derulat cu adevărat cu câteva luni și câțiva ani mai înainte, și la care clarvăzătorul nu a asistat? Problema devine și mai spinoasă atunci când incidentul real se produce după viziune, mai ales când aceasta e considerată de bună credință.

În consecință, dacă această inteligență poate să creeze viziunea unor bătălii și a altor tragedii, poate să provoace și viziunea unor aterizări de ozn-uri și a unor răpiri la bordul acestor aparente mașini zburătoare, după cum e în măsură să le materializeze pentru nevoi

diferite de înșelătorie: urme pe sol, înregistrări radar, imprimarea pe pelicula fotografică... Pe vremuri, răpirile aveau loc fără să se recurgă la aparate aeriene, inclusiv cele realizate fizic cu anomalie temporală la revenire. De ce în zilele noastre au devenit brusc indispensabile, dacă nu în scopul unei manipulări psihologice în masă?

Zânele și puterile lor

Iată acum diferitele precizări, tot după Kirk, adunate de la clarvăzătorii scoțieni în timpul anchetei de prospectare despre aceste misterioase personaje care se considera că locuiesc în habitaturile subterane din Highlands.

— Locuitorii țării zânelor sunt numiți de indigeni *sluagmaith* sau *good people*. Irlandezii consideră că e vorba de creaturi care se situează între oameni și îngeri, ca daimonii din timpurile vechi.

— Sunt spirite inteligente, având corpuri ușoare variabile, asemenea „creaturilor astrale", a căror natură e apropiată de cea a norului condensat. Se văd mai bine la asfințit.

— Corpurile lor se supun în așa măsură voinței subtile a spiritului încât pot să le facă să apară sau să dispară după cum doresc. Unii au corpuri sau vehicule spongioase atât de delicate și de fragile încât trebuie să se hrănească în principal cu licori spirituale sau esențe considerate a fi pure ca aerul sau ca uleiul. Alții se hrănesc într-un mod mai simplu pe bază de extracte sau de esențe de lichide, pe care locuitorii din țara zânelor le fură de pe suprafața pământului.

— Corpul lor de aer congelat poate uneori să se ridice în aer, în timp ce altele pot să ia forme diferite și să intre în crăpăturile pământului în care intră aerul, de parcă ar fi adăposturile lor naturale. Straturile din subsol fiind pline de grote și caverne, se presupune că sunt locuite de aceste creaturi.

— Unele dintre aceste creaturi sunt foarte bătrâne şi trăiau încă înainte ca Evangheliile să fi alungat păgânismul.

— Fiinţele omeneşti au fost introduse în biotop în mare număr peste tot pe pământ, pentru a lucra pentru aceste creaturi ca şi pentru ele însele.

Să întrerupem deocamdată această succesiune de afirmaţii surprinzătoare, dintre care unele sunt bogate în învăţăminte.

Descrierea corpurilor şi a capacităţilor lor, se potriveşte perfect, ţinând cont de conceptele din epocă, de ideea de momeli energetice pe care am susţinut-o în concluziile la *OZN-Dosar secret*. Într-adevăr, ca sugerează o dematerializare şi o rematerializare, sau cel puţin o momeală pur psihică. Cele două tehnici sunt folosite împreună, în funcţie de tipul de manipulare dorit, materializând unele artificii (ozn-uri sau personaje diverse). În zilele noastre, materializarea anumitor fenomene este mai evidentă. Altădată era mai puţin, dar dacă e pusă în practică în zilele noastre, atunci a putut să fie pusă în practică şi în alte vremuri.

Felul de a se hrăni al acestor presupuse creaturi este exact **acelaşi** precum cel atribuit pentru micii umanoizi macrocefali din secolul XX: extracte (*juices*), esenţe de produse. În zilele noastre, se vorbeşte de extracte şi de sânge de animale, din cauza mutilărilor de vite care continuă să se înregistreze pe marile prerii americane. Ceea ce duce la eventualitatea unei forme de vampirism. Totuşi, dacă aceste creaturi nu sunt decât momeli, ceea ce a putut să le spună numiţilor *seers* despre felul în care se hrănesc nu este decât o înşelătorie în plus, care se perpetuează, se pare şi în zilele noastre cu răpiţii.

Ideea că aceste entităţi ar putea să fie foarte în vârstă este poate o deformare legată de vechimea prezenţei acestei inteligenţe în spaţiul nostru planetar. Trebuie să credem în unele constante care se repetă în folclor de-a lungul timpului, şi care se regăsesc în dosarul

ozn-urilor și răpirilor moderne, drept pentru care putem afirma acum, fără un risc prea mare de a greși, că cei care trag sforile în culise sunt activi cel puțin din zorii marilor noastre civilizații.

Concepțiile conform cărora ființele omenești sunt utile acestei inteligențe sunt perceptibile când studiezi toate fenomenele neexplicate pe care probabil că le manipulează. Este remarcabil faptul că acest concept a fost perceput ca atare la sfârșitul secolului al XVII-lea. Este sigur că această inteligență nu intervine în viața noastră fără să tragă vreun profit, un avantaj, o învățătură, din acțiunile pe care le întreprinde asupra societății noastre. După cum sugerează un prieten, fără să cred prea mult în asta, poate că e „prădătoarea" omului.

Să continuăm inventarul notelor lui Kirk.

— Locuitorii țării zânelor fură în special vite și grâu ca să se hrănească. Cel puțin aceasta este credința care persistă în regiunile rurale din Scoția și din Irlanda.

— Creaturile sunt organizate pe triburi și ordine. Ele au copii, doici, căsătorii, morți, înmormântări, ca la noi, cel puțin în aparență. Doar dacă nu cumva toate astea sunt scenarii făcute pentru a-și bate joc de oameni sau pentru a anunța fapte ce trebuie să survină în viața lor (prezicere, viziuni ale viitorului etc.)

— E bine să nu se consume hrana oferită de zâne, pentru că e periculoasă, chiar mortală pentru oameni.

— Unii clarvăzători afirmă că au văzut oameni dubli, adică aceleași persoane în două locuri diferite. Aceste dubluri provin din cealaltă lume și sunt perfect identice cu persoanele adevărate, dar un *seer* bun le poate deosebi după unele semne și particularități.

— Aceste creaturi se pot arăta oamenilor sub diferite aspecte, dintre care unele au o asemănare cu animalele noastre. Această stare de fapt a determinat Biserica romano-catolică să împrumute geniile rele ale păgânismului (daimonii) și să le deformeze originea pentru

a le adapta dogmei sale. A făcut din ei demonii universului diavolesc.

— Casele zânelor sunt mari şi frumoase, luminate în permanenţă de focuri şi de lămpi care uneori au fost văzute arzând fără ulei.

Să mai facem o pauză.

Furtul şi uciderea vitelor de către zâne este o constantă care se regăseşte în toate tradiţiile populare din Europa.

De remarcat noţiunea de scenariu, de iluzii pentru a înşela, prezentă deja în acea epocă. Vom vedea mai departe că relatările strânse de alţi folclorişti sugerează faptul că creaturile nu au copii şi că se reproduc prin intermediul oamenilor.

Dedublarea de persoane, sau bilocaţia, este un epifenomen bine cunoscut, mai ales la marii mistici, precum Yvonne Beauvais, cunoscută sub numele de maica Yvonne-Aimée de Malestroit. A existat o sumedenie de alte cazuri asemănătoare, ai căror actori au trăit cu câteva secole în urmă. În epoca noastră, unii răpiţi s-au confruntat şi ei cu acest tip de experienţă. Este cazul lui Betty Andreasson-Luca. Această anomalie, deşi rară, se regăseşte şi în alte faţete ale acestei manipulări gigantice, în special în cea care implică contacte cu entităţi superioare.

Capacitatea entităţilor de a se transforma în diferite creaturi umane şi **apropiate** de animale din fauna noastră este o altă constantă a folclorului european. Căutând în profunzime, putem chiar să localizăm acest aspect al contactelor în unele tradiţii africane şi americane. De subliniat că formele animale sub care entităţile se arată uneori nu sunt identice cu specia imitată. Totdeauna există unul sau mai multe detalii care marchează diferenţa: disproporţii ale corpului, ale labelor, diferite anomalii fizice etc.

Iluminatul fantastic al caselor aparținând zânelor ne amintește în mod ciudat de cel al ozn-urilor din epoca noastră. E vorba de surse care, în general, nu sunt vizibile de răpiții care au semnalat această particularitate. Lumina pare emisă de pereți, uneori atenuată de parcă ar fi răspândită de o lampă cu halogen. Descrierea dată de Kirk, totuși, s-ar putea aplica unui iluminat electric, dar dacă scena descrisă este doar o iluzie, această apropiere nu se justifică. Putem să spunem că viziunea nu e perfectă.

Să reluăm enumerarea.

— Femei încă în viață* povestesc că au fost răpite pe când aveau copii mici, pentru a servi drept doici unor copii ai zânelor. Aceștia erau niște ființe maladive și vorace după imaginea propriei progeniturii de care fuseseră despărțite împotriva voinței lor. Era vorba de niște spirite instabile într-un corp de circumstanță, care se prefăceau că mănâncă hrana care le era oferită, după care se debarasau de ea cu violență, pentru ca apoi să părăsească corpul când acesta sfârșea de moarte presupusă naturală.

— Copilul zânelor, hrana, luminile și alte lucruri sunt vizibile cu ochii de doică imediat ce aceasta intră în casa creaturilor, dar ea nu vede niciodată o cale de acces, nici ce fac zânele în celelalte încăperi.

— Când copilul zânelor este înțărcat, doica moare, sau e adusă înapoi acasă, sau alege să rămână în altă lume.

— Zânele folosesc diferite mijloace ca să înșele ochii ființelor omenești, ca să se facă invizibile, ca să se deplaseze rapid, ca să-și modifice înfățișarea, ca să facă să dispară sau să apară lucruri, ca să pună oamenii în stare de transă etc. Toate acțiunile exercitate de zâne asupra oamenilor nu provoacă durere. Când sunt transportați, oamenii răpiți nu simt decât un fel de adiere de vânt.

* Atunci când le-a întâlnit Kirk (n.a.).

— Hainele lor şi *limbajul* sunt aceleaşi ca ale oamenilor sub a căror ţară trăiesc. În Highlands din Scoţia, de exemplu, ele poartă straiele locale, la fel şi în Irlanda. Vorbesc puţin şi se exprimă între ele prin şuierături. Cele mai rele vorbesc limba autohtonilor, şi chiar mai bine decât ei, în funcţie de împrejurări.

Să analizăm noile date.

Răpirile temporare de doici erau ceva curent în acea vreme, dar înţărcatul copiilor zânelor este clar o înşelătorie, o perdea de fum cu scopuri probabil multiple. Cele mai evidente pot fi următoarele: camuflarea motivului major al manipulării şi introducerea unui mit în mintea răpiţilor, care vor ajuta la propagarea lui povestind ce-au trăit.

Cititorul a fost frapat desigur de două detalii.

1. Sugarii zânelor arată ca sugarii doicilor, de parcă ar fi nişte *changelings*. În realitate, pentru că e vorba de iluzii, inteligenţa care le-a creat a luat din celulele memoriei doicilor amintirea imaginii fizice a copilaşului lor pentru a modela substitutul momeală. Încă o indicaţie a importanţei psihicului martorilor în acest tip de caz.

2. Absenţa căilor de acces în locurile presupuse a fi locuinţele creatorilor (lipsa uşilor şi ferestrelor). E vorba, se pare, de un mediu total închis. Unii cititori s-ar putea gândi la un loc subteran, sau la interiorul unei maşini zburătoare, dar probabil că este încă o viziune, căci adevărata natură a acestui fel de incident ne va fi, tare mi-e teamă, totdeauna inaccesibilă.

Dacă se pleacă de la indiciul că o răpire fără anomalie temporală semnalată la întoarcere, nu era decelabilă în plan fizic (cel puţin în acea vreme când ozn-urile nu erau citate în naraţiuni), înşelătoria avea deci numai un aspect mental. Totuşi există şi relatări de răpiri, fără anomalie bine precizată, în care răpiţii au avut impresia că au fost ridicaţi în aer (cazul Ann Jefferies, de exemplu). Să fie o iluzie suplimentară? Mărturisesc că acest element anulează

într-un fel validitatea principiului enunțat mai înainte și că mă lasă perplex. Doar dacă nu cumva face parte din alt tip de momeală legat de răpiri: în parte fizică (într-un mic volum neutralizat de spațiul nostru planetar) și în parte psihică...

Noțiunea rămânerii de bună voie în țara zânelor, sau pe o altă planetă, este și ea prezentă în unele relatări ale răpiților moderni. Poate că este introdusă în momeala servită martorilor pentru a justifica unele dispariții inexplicabile ale unor indivizi, care au fost într-adevăr răpiți definitiv împotriva voinței lor. Aceasta este părerea cercetătorilor care optează pentru o ipoteză pesimistă. Eu cred că, momelile fiind bazate esențial pe minciuni și iluzii, această idee ar putea fi sugerată cu bună știință în amintirile răpiților ca să genereze angoasă. Să nu uităm că aceste creaturi, zâne de altădată și „extratereștri" în zilele noastre, se străduiesc mai ales să-și sperie victimele, de unde impresia în general malefică pe care o lasă răpiților. Dimpotrivă, contactații trăiesc experiențe pe care le consideră progresiv benefice, pe măsura legăturilor lor telepatice.

Ideea de momeli folosite de zâne pentru a camufla unele dintre acțiunile lor era deja prezentă în mintea unor *seers*, ceea ce arată că nu e totdeauna vorba de ficțiuni provenite din informații fertile și pernicioase ale unor indivizi lipsiți de scrupule, ci mai curând de manipulări exterioare creierului omenesc, căci scornitorii sunt totdeauna categorici în afirmațiile lor, în timp ce persoanele răpite sunt stăpânite de îndoială.

Peste tot în Europa, locuitorii țării zânelor se arătau indigenilor cu haine copiate după cele locale și „vorbeau" limba țării respective. Ghilimelele se explică prin faptul că conceptul de contact telepatic era absent în intelectul slab al clarvăzătorilor. Putem crede că entitățile comunicau cu ei (ca și cu răpiții) prin telepatie, iar persoanele respective aveau impresia că era vorba de un schimb verbal. Această confuzie se mai face încă și în zilele noastre, mai ales de către răpiții și contactații cu un slab bagaj intelectual.

Să ne continuăm prospectarea.

— Aceste ființe se deplasează mult și parcurg distanțe lungi. Își petrec timpul prevăzând evenimentele viitorului sau parodiindu-le, mai ales pe cele mai sinistre și cele mai sângeroase. Comit astfel acțiuni rele și provoacă astfel răni și chiar decese.

— Trăiesc mai mult decât oamenii, mor sau dispar, și părăsesc starea sub care ni se arată, sau trupul în care trăiesc.

— Au reguli și legi, dar nu li se cunoaște nici o religie, nici devoțiuni față de Dumnezeu sau oricare altă divinitate. Dispar imediat ce este invocat Dumnezeu sau Isus în prezența lor.

— Sunt totdeauna înclinate să transmită vești proaste sau să anunțe viitoare evenimente catastrofale, mai rar vești bune. Acestea, ca și acțiunile lor, sunt axate în principal pe rău, mai puțin pe bine.

— Se arată în principal unor persoane privilegiate, „clarvăzători", și fac asta totdeauna cu dorința de a surprinde, ba chiar de a provoca frica. Scenele pe care unii clarvăzători le-au putut vedea la zâne sunt greu de suportat (torturarea indivizilor, bătălii sângeroase și alte spectacole de violență).

— Nu toate fac rău oamenilor, dar toate au puterea să facă asta. Nu-și exteriorizează sentimentele ca noi, iar fața lor rămâne totdeauna neclară.

— Armele noastre nu au nici o putere împotriva lor. Sunt medici mai buni decât noi și vindecă repede rănile și maladiile. Rezistă de altfel la toate suferințele noastre care nu au nici un efect asupra lor. Totuși, la un anumit moment al existenței lor, corpul li se prăpădește.

Să examinăm cele prezentate mai sus.

Profețiile unor evenimente catastrofale, cu scene tragice, și alte dezastre apocaliptice au constituit totdeauna un fel de laitmotiv în contactele cu entități de esență superioară. Această constatare poate

să ne facă să conchidem că intenția principală a manevrei este impregnarea în mintea contactaților a ideii de frică de „sfârșitul lumii" prin autodistrugerea omenirii, temă care, ca din întâmplare, domină „mesajele" răpiților moderni. Astfel, de la Biblie până la întâlnirile de gradul trei și patru, de la elohimi la micii umanoizi macrocefali, trecând prin toată gama de entități care s-au manifestat neamului omenesc încă din noaptea timpurilor, aspectul respectiv al acestor „avertismente" a bântuit mintea omului astfel încât l-a marcat cu o pecete de neșters.

Capacitatea acestor entități de a-și schimba forma și de a dispărea instantaneu, după dorință, poate să fie interpretată în două feluri. Sau e vorba de o formă de manipulare pur psihică, de o înșelătorie mentală într-un fel, sau este o manifestare energetică exterioară creierului uman dar care e strâns legată de acesta. Mai poate fi avută în vedere și a treia soluție. O formă de viață autonomă depinzând de o fizică total străină fizicii noastre. Totuși, tocmai asta se străduiește inteligența superioară care manipulează societatea noastră: să ne facă să credem în lucruri total false. De aceea îngerii, demonii, zânele, spiritele, Fecioara Maria, ca și extratereștrii, care constituie fondul aparițiilor misterioase de când există omul, nu sunt probabil decât ficțiuni, momeli de circumstanță adaptate concepțiilor noastre, pentru a ne înșela mai bine credulitatea.

Faptul că evocarea lui Dumnezeu sau a lui Isus în fața lor poate să provoace dispariția acestor creaturi nu constituie dovada că sunt supuse unei inteligențe incompatibile cu conceptele noastre religioase. Aș putea să citez relatări, vechi și moderne, în care comportamentul entităților a fost diferit în aceleași împrejurări. Este chiar notoriu, la specialiștii în regresie hipnotică, faptul că întrebările puse de răpiți răpitorilor lor, despre existența lui Dumnezeu, reușesc uneori să le provoace curiozitatea, deși comportamentul lor în această privință este în general neutru, sau mai curând indiferent,

dar nici o mărturie modernă nu semnalează dispariția entităților la evocarea unui creator divin.

După părerea mea, manipularea maselor era bazată pe ideea de a sugera că zânele puteau să fie creaturile diavolului. De altfel, manevra a reușit perfect, deoarece clerul, care deținea puterea în acea perioadă, a reacționat exact în acest sens, atribuind toate aceste manifestări în cârca Celui Viclean, dușmanul Domnului. În zilele noastre, entitățile se străduiesc să răspândească credința în vizitatori extratereștri, căci nu mai poate fi vorba să introducă un concept care acum e mult depășit. Numai lumea celor religioși se mai agață de Diavol, cu o încăpățânare care nu demonstrează decât voința ei de obscurantism sau naivitatea credinței sale.

Partea malefică aparentă a acestor contacte a fost deja dezbătută. Ea e probabil iluzorie, ca și toate celelalte aspecte cam prea bătătoare la ochi ale acestor întâlniri presupuse între oameni și entități superioare. Pare evidentă la entități o voință de a impresiona, de a neliniști, de înfricoșa. Scenele de orori care le sunt arătate nu sunt cu nimic mai prejos față de atrocitățile cumplite comise de Inchiziție în Europa timp de câteva secole. De altfel, este mai laic să crezi că viziunile oferite contactaților și răpiților au fost scene de violență aparținând trecutului istoriei noastre, nu viitorului. Mai mulți martori, răpiți la bordul unui ozn, au semnalat faptul că au văzut pe un ecran tip TV imaginile unei explozii atomice. Ea putuse foarte bine să fie „filmată" în deșertul Nevada, sau în Bikini, la Hiroshima sau chiar la Nagasaki! În cazul răpitei Judy Diraty, prezentat în detaliu în *OZN-Dosar secret*, un umanoid macrocefal îi indică martorului un ecran spunându-i prin telepatie: „Uite ce fac planetei lor!" Referindu-se, bineînțeles, la oameni!

Invulnerabilitatea la mijloacele noastre destructive este un fapt care a fost fizic demonstrat în zilele noastre. În ozn-uri s-a tras cu rachete. Rachetele au explodat totdeauna mai înainte de a-și fi atins ținta, de parcă aceasta ar fi fost înconjurată cu un câmp protector

invizibil. Dacă e vorba de momeli energetice, o astfel de protecție este inutilă. Dar această invulnerabilitate poate să fie sugerată în două scopuri:

1. Să întărească în mintea martorilor ideea de nave venite din spațiu.

2. Să provoace un sentiment de teamă. Pentru militari, ideea unui adversar potențial invulnerabil este deosebit de traumatizantă.

În ceea ce privește vindecările miraculoase, ele demonstrează că atunci când este necesar, se pot manifesta aspecte benefice. Este chiar tehnica cu „una caldă, una rece", tehnica pedepsei și recompensei, dar aplicată de o mână de fier într-o mănușă de catifea. Imunitatea aparentă a creaturilor la virușii noștri este normală dacă nu sunt decât momeli energetice sau roboți biologici. Indiferent de adevărata lor natură, faptul că pot să provoace maladii, endemice sau epidemice, indică faptul că stăpânesc total mediul nostru terestru și toate microorganismele care se dezvoltă aici. Această constatare ar putea să însemne că noile maladii care apar pe măsură ce oamenii noștri de știință găsesc leacul precedentelor flageluri, nu sunt imputabile fatalității, ci inteligenței care, poate, „administrează" omenirea.

Să ne întoarcem din nou la notele lui Robert Kirk.

— Unii *seers* au descoperit lucruri ciudate în timpul perioadelor de transă, ca și cum a fi fost inspirați sau ajutați de un geniu ascuns sau neștiut de creaturi. Exemplul dat de pastorul scoțian nu e foarte probant și seamănă mai mult cu o exagerare decât cu un element dat cu bună credință. În cursul unui extaz, un *seer* a obținut ajutorul neașteptat al unui individ invizibil ca să scape de o zână răufăcătoare care îl atacase, despicând-o în două cu spada. Și adaugă că nu fusese nimic de văzut, subînțelegându-se că nu curgea sânge!

— Cu armele lor, creaturile omorau vacile şi alte animale, pentru a extrage din ele esenţa care le serveşte drept hrană. Se spune că e vorba de părţile eterice, cele mai spirituale ale materiei, cele care prelungesc viaţa, şi lasă în urma lor părţile materiale.

— Aceste creaturi nu respectă legile oamenilor, răpesc doicile pentru a le creşte propriii lor copii, ba fură chiar şi copiii oamenilor care sunt duşi definitiv în ţinuturile invizibile în care locuiesc. Le sunt atribuite multe crime abominabile şi atrocităţi sexuale. Se mai ştie că mint frecvent, sunt ipocrite şi au multe alte defecte.

În cazul răpitului José de Silva, o entitate invizibilă, aparent independentă de răpitori, l-a ajutat pe răpit să-şi păstreze curajul în faţa încercărilor la care a fost supus. Martorul, un om foarte credincios, i-a atribuit din prima clipă o esenţă divină. Găsim şi alte cazuri de acest gen în relatările moderne ale unor răpiri, dar se referă în mod esenţial la persoane foarte credincioase. După părerea mea, e vorba de o momeală psihică suplimentară, fenomenul folosind acest aspect al personalităţii răpitului ca să-l înşele. Este de altfel ciudat să constatăm că în Brazilia, ţară foarte impregnată de folclor şi de credinţă catolică, au fost semnalate numeroase cazuri de întâlniri de gradul trei şi patru malefice. În general, în zilele noastre, populaţia defavorizată din unele ţări unde religia catolică joacă încă un mare rol, cum e cazul Braziliei, oferă cel mai mare procentaj de incidente care pot fi considerate de unii cercetători credincioşi ca fiind de origine diavolească.

Cazurile mutilărilor de vite din zilele noastre suportă greu comparaţia cu palidele descrieri de animale moarte pe care le putem găsi în relatările tradiţiilor populare din secolele trecute. Trebuie subliniat că aluzia lui Kirk la extractele de animale, care ar servi creaturilor drept hrană, este o presupunere, o credinţă. Totuşi, se poate ca ideea să fi fost sugerată clarvăzătorilor în timpul

contactelor telepatice, tot pentru a crea un sentiment de teroare şi ideea de creaturi infernale.

Răpirile de copii şi tineri (mai ales de tinere) au fost totdeauna puse pe seama zânelor, demonilor, zeilor, sau a Diavolului, în funcţie de loc şi epocă. În zilele noastre, entităţile presupuse extraterestre se interesează mult de fiinţele omeneşti, de sexualitatea lor în special (mai ales cea a femeilor), în aşa măsură încât le capturează pentru a-i supune la ceea ce respectivii consideră a fi teste, cu prelevare de spermă şi de ovule. Dar poate să fie vorba de un scenariu care urmăreşte să mascheze un alt tip de manipulare, poate un control de natură genetică, sau şi mai complex, la nivel cerebral.

Răpirea oamenilor împotriva voinţei lor este într-adevăr contrară legii noastre şi nu vom şti niciodată câţi indivizi sunt duşi definitiv în „cealaltă lume", fără a fi fost în prealabil întrebaţi

Pentru a conchide în această primă parte, voi spune că lucrarea lui Robert Kirk este deosebit de interesantă prin originalitatea şi autenticitatea ei, chiar dacă adaosurile pur folclorice provenite din imaginaţia omului şi interpretările pitoreşti datorate unor concepţii limitate, abundă uneori.

Demersul pastorului protestant trebuie considerat altfel decât cel al unui folclorist clasic, dacă vrem să percepem ce se află dincolo de perdeaua de momeli, acest adevărat camuflaj care maschează realităţi foarte neliniştitoare. De aceea, este indispensabil să consultăm şi alţi compilatori care s-au interesat de tradiţiile populare din aceleaşi epoci, ca să vedem dacă ceea ce a cules Kirk poate să fie coroborat.

2. ALTE SURSE

Datorită reeditărilor frecvente, în operele folclorice anglo-saxone găsim o literatură abundentă despre „zâne" şi relaţiile lor cu oamenii.

Răpirile

Răpirile de altădată se făceau fără ajutorul unui aparat aerian şi cei mai mulţi răpiţi nu erau în stare să dea nici cea mai mică explicaţie despre ceea ce li s-a întâmplat. Nici unul dintre folcloriştii consultaţi de mine nu pune accentul pe această lacună ciudată, care se găseşte constant în tradiţiile populare din Europa, şi chiar în China, după cum scrie autorul chinez Shi Bo în lucrarea *OZN-Dosarele CURO**.

Vom examina câteva elemente din aceste alte surse.

— După Lewis Spencer, doicile sunt răpite ca să hrănească copiii zânelor, căci zânele femele nu au lapte. Din moment ce furau copilaşii oamenilor, ar fi fost mai logic să se creadă că doicile erau capturate ca să le dea să sugă acestora, copiii neputând fi daţi unor zâne femele care nu aveau lapte!

— În afară de doici, erau răpiţi şi tineri, mai ales cei ce au talente artistice (muzicieni, cântăreţi etc.), pentru a le distra pe zâne**.

— Când un răpit se întorcea din ţara zânelor, constata că fusese considerat mort de multă vreme, şi chiar condiţiile mediului local se schimbaseră în mod considerabil. Mulţi dintre cei care reveneau (cu un decalaj de timp) nu puteau să suporte traiul în noul mediu şi erau obligaţi să se întoarcă acolo de unde veniseră!

Este o variantă de răpire cu anomalie temporală care pare fantezistă, căci o întoarcere în ţara zânelor depindea mai mult de ele decât de răpit. Oricum ar fi, se pare că timpul se scurge mai încet în acest „altundeva" decât în planul nostru fizic. Pentru o oră, o noapte

* Cartea urmează să apară în curând în colecţia UFO (n.ed.).

** E vorba de o interpretare lipsită de fundament. Dacă astfel de răpiri definitive au avut loc, motivul trebuie să fi fost cu totul altul (n.a.).

sau o zi petrecute în țara zânelor, în mediul obișnuit al răpitului trecuseră luni, ani și decade. Traumatismul victimelor era atât de mare încât se lăsau să moară de disperare, cu atât mai mult cu cât pierduseră totul: familia și bunurile.

— G. Sutherland citează cazul unei femei care a acceptat un dans cu o zână mascul. Când a revenit, trecuseră șapte ani. Zânele îl înlocuiseră cu un *changeling*, o copie a răpitei, care a murit după un an, iar soțul ei, crezând că rămăsese văduv, se recăsătorise!

O altă relatare de același gen este amintită de marele scriitor Walter Scott. O anume Mary Campbell, soția unui anume John Nelson, a fost răpită împreună cu copilul și înlocuită cu un *changeling* asemănător cu ea, care a murit destul de repede. După funeraliile înlocuitorului, soțul a avut o viziune a soției sale, cea adevărată, care i-a cerut să facă ceva precis, un ritual absurd, dacă voia să fie înapoiată. Acțiune care a fost îndeplinită conform cu dorința apariției și soția a fost înapoiată soțului. Copilașul a fost și el înapoiat părinților dar ceva mai târziu. Scott nu face nici o aluzie la o anomalie temporală în acest caz, dar ceea ce relatează pare să fie rezumatul unei povești mai lungi care, la origine, a putut să prezinte și așa ceva.

— O întâmplare, din păcate cu prea puține detalii, citată de A. C. Haddon, pomenește de o fată răpită care a fost înapoiată datorită curajului unui țăran tânăr. Răpita nu a fost în stare să spună ce i se întâmplase căci, după spusele autorului, „știm că cei din țara zânelor pun ceva în gura lor pentru a-i împiedica să vorbească".

Aici, ca și în alte cazuri, răpita nu a putut să povestească nici o amintire. Mi se pare că un scornitor ar fi avut, dar povestea nu a fost deloc „înfrumusețată". Această lipsă de memorie se întâlnește și în cazurile moderne de răpiri cu *missing time*. Cât privește incidentele în care se manifestă amintirea celor petrecute, aceasta pare mai mult o iluzie pentru unii sau, pentru alții, un surplus imaginativ.

„Legea" unui an și o zi

Ea se aplică până în zilele noastre obiectelor pierdute: cel care a găsit un lucru de valoare, pe care îl duce serviciului administrativ abilitat să-l primească, devine posesorul lui legitim după un an și o zi dacă proprietarul inițial nu l-a cerut în acest răstimp.

Poate că această lege își are originea în poveștile cu răpiri din secolele trecute.

— E.S. Hartlan povestește că un bărbat s-a dus să declare nașterea ultimului său fiu autorităților civile din Lairg, Scoția. Dar pe drum a auzit o muzică veselă care l-a atras într-o depresiune a terenului, nu departe de drumul pe care mergea. Nu s-a mai întors acasă și unul dintre prietenii săi a fost acuzat că l-a omorât. Suspectul a cerut un răgaz de un an și o zi, înainte de a intra pe mâna justiției, ca să-și poată dovedi nevinovăția. Acuzatul a reușit să găsească intrarea colinei unde dispăruse răpitul și l-a scos de acolo cu ajutorul unui ritual, la fel de absurd ca și precedentele. Răpitul nu a crezut nici o vorbuliță despre absența lui, care durase douăsprezece luni, dar a fost definitiv convins când s-a întors la familia lui și a văzut cum crescuse între timp copilul pe care îl lăsase nou-născut.

Multe relatări amintesc de acest ciudat răgaz de un an și o zi care există în toate tradițiile populare din Europa. Toți autorii consultați spun că e vorba de o „lege a zânelor" care spune că o ființă omenească răpită temporar trebuie să fie înapoiată mediului ei într-o perioadă de timp care nu trebuie să depășească un an și o zi. După acest răgaz, nu mai poate fi înapoiată și aparține definitiv zânelor. Acesta este pentru motivul care, după Walter Scott, „salvările" unor persoane capturate de zâne trebuie să se facă în anul următor răpirii, plus o zi, pentru a fi considerate drept legale de către răpitori.

Moartea unor animale și vampirism

În concluziile la *OZN- Dosar secret* am amintit două cazuri de vite ucise de zâne. În ambele împrejurări, proprietarii au considerat că acele carcase erau niște substituiri ce nu puteau să fie consumate. Una a fost aruncată pe un câmp, dar animalele carnivore nu s-au atins de ea.

Vaca, nu trebuie să uităm, este un animal esențial vieții societății omenești, mai mult pentru lapte decât pentru carne, laptele fiind vital pentru întărcarea sugarului a cărui mamă nu-l poate alăpta. După părerea mea, „sferele superioare" se interesează mai ales de lapte, care este hrana de bază a micuților.

Animalele mutilate puteau să fie niște subiecți asupra cărora se exercită o supraveghere la nivel biologic, biochimic, biofizic și bioenergetic, ca să se vadă, de exemplu, dacă rasa bovină putea să sufere modificări ale resurselor genetice din cauza corpurilor străine (produse chimice, diferiți agenți poluanți etc.).

Iată ce ne spune J.G. Campbell.

Între cele două sate scoțiene Snigid și Conyvulin exista o fermă cu trei arendași, dintre care unul pe nume Luran Black. Într-o anumită perioadă, în fiecare dimineață, o vacă a lui Luran Black era găsită moartă. Omul le-a bănuit pe zâne, știindu-se că locuiau într-o colină din apropierea domeniului său, că s-ar afla la originea acestui vandalism. Omul a luat hotărârea să supravegheze vitele noaptea și într-o seară a surprins un grup de personaje mici care au ieșit dintr-o deschizătură a colinei și au pus mâna pe una dintre vaci ca s-o ducă în habitatul lor subteran.

Povestea se transformă după aceea, când Luran Black pătrunde în colină în urma zânelor hoațe, în niște vorbe confuze, greu de crezut, care ar putea să fie niște adăugări datorate transmiterii orale succesive sau unor iluzii absurde. Oricum ar fi, să vedem cum se termină. A doua zi de dimineață o vacă a fost găsită moartă, zăcând

cu picioarele în sus, la poalele colinei unde se știa că locuiesc zânele. Luran Black spune că în umărul stâng al vitei a fost găsit un ac și și-a anunțat anturajul că „nu trebuie să consume din carnea acelei vite".

Campbell semnalează și faptul că zânele au strâns recolta într-un timp extraordinar de scurt de pe un ogor al aceluiași fermier. În fine, Luran Black ar fi fost răpit definitiv pentru că luase cu el o cupă aparținând zânelor cu ocazia pătrunderii sale în colină.

Putem reține noțiunea de vaci ucise dintre care una cu picioarele în sus, deci moartă în alt loc și probabil transportată acolo. În fine, carnea neconsumabilă (sau considerată ca atare) amintește de carcasele de vite de pe marile prerii americane de care nu se ating fiarele sălbatice care se hrănesc cu animale moarte. Absența sângelui din corpul vitelor, ca și pe piele și în preajma lor constituie încă un mister care încă nu a fost dezlegat. De aici ideea de vampirism care a apărut în mintea unora.

După Lewis Spence, unele credințe le prezintă pe zâne ca pe niște vampiri, mai ales în Scoția. În Irlanda, ele sunt pomenite uneori ca „sugând sufletele", mai ales atunci când un răpit se întoarce din țara zânelor într-o stare fizică alterată și moare după aceea foarte repede. Atunci oamenii cred că esența corpului precum și spiritul au fost „aspirate" de zâne, iar pe pământ a fost trimis un *changeling*. Același autor mai pretinde că în insulele Hebride oamenii au crezut mult timp că zânele furau sufletul celor care mureau.

În unele legende irlandeze, țăranii irlandezi aveau obiceiul să se plângă că **li se luase sânge în mod chirurgical**.

„În mod chirurgical"! Expresia de ieri poate să fie pusă alături de cea de azi, referitoare la vitele mutilate: „Ucise și golite de sânge într-un mod chirurgical"!

Similitudinea expresiilor este într-adevăr tulburătoare.

Trombe si vârtejuri

Ozn-ul lipseşte cu desăvârşire din aceste expuneri referitoare la poporul zânelor, inclusiv în relatările despre răpiri.

Pentru a-i răpi pe oameni, aceste entităţi foloseau nişte mijloace care niciodată n-au fost descrise cu claritate.

Să constatăm în trecere că în ceea ce priveşte răpiţii moderni, în afara prezenţei ozn-ului observat în 70% la sută din cazuri, modul în care se procedează pentru capturare şi înapoiere suferă de aceeaşi lipsă de precizie, de parcă conţinutul (şi subconştientul) martorilor ar fi neutralizat în timpul acestor două operaţiuni. Se pare că şi pe vremuri se aplica acelaşi blocaj, şi unele persoane au dezvăluit că au avut impresia că au fost ridicate în aer de un curent eolian puternic care le-ar fi învăluit.

Alte naraţiuni amintesc de apariţia subită a unor zone de ceaţă sau de mici nori compacţi în care victimele ar fi pătruns înainte de a se pomeni în ţara zânelor. Unele credinţe susţin că micile vârtejuri de vânt se formează brusc chiar pe timp frumos, strămoşii noştri bănuind zânele că aleg această înfăţişare pentru a răpi oameni şi a-i duce în locuinţele lor misterioase. Asta e valabil pentru unele popoare germanice, mai ales în Germania, Slovenia, Estonia, dar şi la celţi, mai ales în Scoţia. Oamenii din Highlands numeau aceste fenomene *oiteag sluaigh*.

Să fie acestea adevăratele surse energetice folosite pentru controlul subiecţilor şi plasarea lor într-un loc neutralizat al spaţiului nostru terestru? Sau pentru transportarea lor în acel „altundeva" care ne scapă? Nu sunt mai curând nişte momeli care fac parte integrantă dintr-o subtilă manipulare a speciei umane care ne sfidează imaginaţia?

În insulele Shetland, aceste mici vârtejuri puteau să-i transporte pe unii locuitori dintr-o insulă în alta, printr-o favoare excepţională. Să fie vorba de o superstiţie total mitică, sau poate amintirea

deformată şi înfrumuseţată a unor fapte relatate de *seers* sau de răpiţi?

În Irlanda, această opinie este la fel de tenace în memoria colectivă a vechilor generaţii. Oameni care au fost paralizaţi şi s-au trezit într-o mare stare de slăbiciune după ce au întâlnit acest gen de trombă în miniatură.

W.Y. Evans-Wentz relatează multe poveşti de răpiri în vârtejuri de vânt, ceaţă sau fum.

Un om, care bracona pe lângă Butte-aux-Plaints, în apropiere de Pas-du-Houx, nu departe de pădurea Paimpont, Ille-et-Vilaine (despre care se crede că e legendara pădure Brocéliande), a fost surprins de paznici. A vrut să fugă şi paznicii au tras. Un glonţ l-a nimerit în coapsă şi a căzut. În momentul în care paznicii urmau să-i dea lovitura de graţie, un fel de ceaţă foarte deasă a acoperit brusc tot peisajul şi o voce uşoară i-a murmurat rănitului: „Zâna Viviane va veghea asupra ta cât timp nu vei fi la adăpost în afara pădurii". Ceaţa i-a permis braconierului să se târască ca să scape cu viaţă din mâinile călăilor lui.

George Henderson citează cazuri de zâne care se transformă în nori groşi de ceaţă. E.C.Parson menţionează credinţele indienilor despre vârtejurile de vânt şi de praf care ar fi fost spirite rele. Cei care aveau de-a face cu aceste fenomene puteau să se îmbolnăvească. La indienii *pueblo* există o legendă despre răpirea unei fete de un „bărbat-vârtej".

Oricum ar fi, este ciudat să se constate că aceste superstiţii se găsesc şi în tradiţiile arabe, care spun că djinnii se deplasează în vârtejuri; că în Japonia, micile vârtejuri erau considerate drept mediul ambiant al spiritelor rele; că vechii greci credeau aceleaşi lucruri despre vârtejurile de praf.

În zilele noastre, acest gen de fenomene eoliene sunt considerate naturale şi inofensive. Totuşi, noţiunea de ceţuri, de nori şi de fumuri ciudate, mai mult sau mai puţin legate de ozn-uri, este foarte

curentă. Unii observatori au afirmat că au văzut maşini zburătoare fantastice ieşind sau intrând în astfel de „condensări", sau chiar creându-le ca să se acopere. Să ne amintim de „norii" din Biblie care îi transportau pe Adonai Iahve, Elohim* şi pe profeţii răpiţi...

Substituirile

Lewis Spence recunoaşte că conceptul de *changeling* nu a putut fi explicat cu claritate de folcloriştii care nu au fost în măsură să propună motive clare pentru interpretarea acestei credinţe, mai puternică în insulele britanice decât în Europa continentală.

Conform definiţiei dicţionarului *Harap's Shorter*, *changeling* înseamnă: „Copil al zânelor pe care l-au substituit unui copil furat". Bineînţeles, ea nu reflectă decât o superstiţie, dar care poate să-şi aibă cauza în altă formă de momeală.

Strămoşii noştri acuzau zânele pentru furtul copiilor, al vitelor şi al recoltelor de grâu. Această idee persistă în tot folclorul european, nu numai în ţările de cultură celtică. De exemplu, Jacob Grimm semnalează faptul că în Germania *changeling* se numeşte *hampelmann*. Lewis Spence ne oferă chiar o precizare uimitoare: *hampelmann* avea un cap anormal de mare. Asta ne apropie de piticii macrocefali din epoca noastră!

Chiar Martin Luther, celebrul călugăr reformat, spune în lucrarea sa că a văzut un *hampelmann* de opt ani care mânca cât patru oameni.

Consider că originea acestui *changeling* este strâns legată de cazurile autentice de bilocaţie, epifenomen despre care se crede, în mod greşit, că e apanajul marilor mistici şi că nu are nici o legătură cu tulburările provocate de diplopie. Bilocaţia reprezintă reproducerea fizică exactă (cel puţin aparentă) a unei anumite fiinţe omeneşti.

* Atribute multiple ale lui Dumnezeu, în fapt chiar forme diverse de manifestare şi percepţie (n.red.).

În Țara Galilor, se spunea pe vremuri că un *changeling* avea fizionomia perfectă a copiilor furați, dar că asemănarea se altera continuu. În cele din urmă devenea urât, diform și plângăreț. Galezii considerau astfel de copii de esență diavolească.

Dacă o inteligență superioară este în stare să dubleze corpul unui om adult (bilocație), probabil că poate să facă același lucru fără probleme în cazul copiilor mici. În consecință, e foarte posibil ca *changeling*-ul să fi fost o momeală în mai multe țări în unele epoci din trecutul nostru, iar imaginația populară să-l fi amestecat cu cazurile naturale de copii născuți cu tare și malformații fizice.

Ideea a fost aplicată vitelor furate și apoi găsit moarte în condiții inexplicabile. Bineînțeles, credința a fost întreținută de multe rele inexplicabile în acele timpuri când calamitățile care puteau să lovească vitele erau greșit interpretate (boli, otrăviri etc.). Totuși, mutilările de animale din zilele noastre, care sunt semnalate mai ales la bovine, ne fac să credem că la bază se află tot punerea în practică a unor momeli.

Puterile zânelor

Lewis Spence face cele mai multe precizări despre fantasticele capacități tehnologice ale poporului zânelor. El insistă mult asupra laturii iluzorii a spectacolului oferit martorilor: miraje, viziuni, imagini înșelătoare de tot felul, care falsifică total percepția vizuală. O cabană devenea castel, o piatră apărea ca o monedă de aur etc.

Același compilator adaugă că aceste iluzii sunt sigure de vreme ce scenele arătate dispar la fel de repede precum apar, lăsându-i pe martori într-o stare de frustrare intensă. El notează, lucru demn de interes, că acest gen de momeală este deseori legat de apariția bruscă a unui fel de ceață, o particularitate aproape constantă în tot folclorul.

George Henderson enumeră astfel puterile zânelor:

— Puteri asupra plantelor și animalelor. Ele pot să le facă să moară sau să le vindece de diferite boli. Pot de asemenea să crească

sau să diminueze producția de lapte la vaci sau cea a recoltelor, în special la grâu.

— Puteri asupra oamenilor. Pot să vindece rănile și bolile în mod aproape instantaneu. Plăgile sunt cauterizate și se închid pe loc. Dar există și reversul medaliei: sunt în stare să provoace epidemii, foamete, să rănească și chiar să ucidă oameni.

— Puteri de a paraliza toate ființele, cu „săgeți" speciale pe care numai un *seer* poate să le vadă, sau atingându-și victimele cu vârful degetelor. Aceste „săgeți" se află oare la originea baghetelor magice din basme și legende? E foarte posibil.

Să nu uităm puterea de a provoca amnezia, cecitatea temporară, angoasa, analgezia, precum și invizibilitate și metamorfoză. Dacă zânele se făceau invizibile, numai respectivii *seers* puteau să le vadă, cel puțin așa spun toți autorii consultați.

În fine, puterea asupra timpului. După E. Sidney, există mai multe tipuri de întâmplări unde se vorbește de timp în folclorul care se referă la zâne, toate legate de răpiri, pe care acest autor le împarte în trei grupe:

1. Răpitul este recuperat în mai puțin de un an și o zi. Pentru el, nu a trecut mai mult de o noapte. Devine melancolic și-și schimbă comportamentul.

2. Răpitul intră singur în țara zânelor (nu mai e răpit, ci contactat). Dacă absența lui a durat mai mult de un an și o zi, indiferent cât timp a petrecut „altundeva", oricât ar fi fost de scurt, când se întoarce, se constată că au trecut câțiva ani. Puțin supraviețuiesc traumatismului întoarcerii. Cei mai mulți mor de durere sau se sinucid de disperare. Acești răpiți (sau mai curând contactați) sunt totdeauna bărbați.

3. Răpiții din legende, care se întorc după câteva secole, îmbătrânesc brusc și se transformă uneori în colb.

Să observăm încă o dată aluzia la „legea" de un an și o zi. Cititorul care cunoaște concluziile din *OZN-Dosar secret* știe că în

această repartizare a lui E. Sidney există două erori. Mai întâi, în cea de a doua categorie, cea referitoare mai ales la răpiții involuntari, căci foarte puțini oameni erau dispuși să trăiască în țara zânelor, cel puțin nu cunoaștem decât un foarte mic număr de relatări despre persoane care au reușit să ajungă în țara zânelor din propria lor inițiativă. În plus, aceste relatări nu fac aluzie la o anomalie temporală. Apoi, în cea de a treia categorie, numai legendele vorbesc de secole. Un manuscris redactat în secolul al XII-lea relatează despre o anomalie temporală de trei sute de ani. Este vorba de cazul călugărilor de la mănăstirea Sfântul Matei, expus pe larg în *Contacte supraterestre 1 (Elemente de stranietate).*

Teorii despre răpiri

Din numeroasele motive propuse pentru explicarea răpirilor de către zâne, cele mai frecvente vor fi expuse mai jos.

Lewis Spence observă că în Scoția, oamenii credeau că sufletele captivilor erau furate și înlocuite de spiritele zânelor, din cauza schimbării de comportament observată la respectivii, a căror personalitate se modifica considerabil. Paralelă extraordinară: răpiții moderni au și ei schimbări de comportament! Asta arată că persoanele care au pretins a fi trăit acest tip de experiență, în altă epocă, erau de bună credință, chiar dacă au fost înșelate.

A. Carmichael afirmă că unele credințe irlandeze spun că răpirile de copii sunt făcute pentru a crește populația din țara zânelor, iar femeile capturate servesc la alăptatul micuților. A. C. Haddon, alt specialist în folclorul irlandez, dă aceeași explicație. În plus, el precizează că, atunci când o zână moare, ea e înlocuită cu un copil furat care devine zână novice. După spusele lui, această informație au dezvăluit-o doicile care s-au întors din țara zânelor.

În Islanda, credințele despre acest subiect au fost multă vreme similare.

Chiar și în cadrul culturilor neeuropene, pot fi localizate uneori mențiuni ale acestui aspect inerent răpirii oamenilor de către entități superioare. De exemplu, în Africa de vest, populația yoruba crede că unii sugari sunt furați nu pentru corpul lor, ci pentru spirit, și că un bloc de lemn aidoma celor răpiți este lăsat în locul lor de către răpitori. Katharine Briggs, în mod uluitor, indică faptul că există relatări, în folclorul celtic, care vorbesc despre copii răpiți și înlocuiți cu bucăți de lemn, sau un *changeling* care după aceea se transformă într-o bucată de lemn semănând în mod grosolan cu copilul furat!

Este greu să se creadă că una dintre cele două tradiții a influențat-o pe cealaltă... într-o perioadă în care colonizarea Africii negre nici măcar nu era începută!

În general, răpirile de fete (și, mai rar, de băieți) erau interpretate ca o dorință a zânelor de a-și lua o soție (sau un soț). Totuși, trebuie să admitem că această credință era legată de obiceiul unor seminții din vechime, când fetele de măritat erau frecvent capturate pentru a fi constrânse la o căsătorie nedorită de ele. În dicționarul standard de folclor se indică faptul că numeroase răpiri de fete există în toate culturile lumii, atribuite zeilor, centaurilor, balaurilor, giganților, piticilor, zânelor, vârtejurilor, spiritelor etc... pentru a face din ele soții sau concubine. Astfel, o legendă a apașilor *șiricaha* vorbește de un monstru al apelor care răpește o fată venită să-și umple găleata cu apă pe malul unei bălți. Înainte de a o lua de nevastă, oribilul răpitor se transformă într-un tânăr foarte frumos, un fel de zeu, care acceptă în schimb să vegheze asupra poporului viitoarei sale soții.

3. ÎNVĂȚĂMINTE

Tradițiile populare ale popoarelor din Europa, în special cele din secolul al XVII-lea și secolul al XVIII-lea, conțin în mod

indubitabil elemente care pot fi perfect comparate cu relatările moderne care vorbesc de pretinse creaturi extraterestre.

În ciuda spiritului inventiv al celor care au putut să elaboreze diferite ficțiuni pentru a-i uimi sau înfricoșa pe ceilalți, pare clar că dincolo de povestirea mitică, prevalează interferența unei inteligențe superioare. Când dezbraci unele narațiuni de straiele în care le-au îmbrăcat transmiterile orale succesive și faci comparații între ele, precum și cu cele obținute de la martori de primă mână de către Robert Kirk, îți dai seama că tratează teme identice cu cele din relatările moderne. În legătură cu răpirile, cele mai remarcabile două constante sunt următoarele:

1. Absența oricărei amintiri despre procesul pus în aplicare pentru capturarea lor.

2. Schimbarea de comportament a răpitului prin care se transformă personalitatea.

Acești doi factori, total străini unei normale eliberări emoționale de un fapt traumatizant din trecut, dovedesc că principiul lor de cauzalitate are legătură cu un stimul exterior psihicului martorilor, emanând de la o formă de inteligență care are propria ei independență.

Într-adevăr, dacă totul s-ar datora numai imaginației umane, bazele ar fi fost diferite și n-ar fi avut deloc sau prea puțin afinități, în afară de împrumuturile clasice ale intelectualilor din epocile respective pentru elaborarea poveștilor, legendelor sau epopeilor lor. Trebuie să ne amintim că fondul esențial al întâmplărilor cu zâne și cu entități superioare se situează în mod esențial în folclorul din mediile rurale. Povestitorii, poeții și scriitorii au împrumutat copios din acest material pentru a crea povestiri imaginare care au permis dezvoltarea anumitor superstiții. Acești oameni au perpetuat miturile dându-le o formă literară. Tradițiile populare însă au suscitat credințe care se sprijină pe mărturii (uneori deformate și înfrumusețate, e adevărat) dintre care multe au fost relatate cu bună

credință, chiar dacă interpretarea care le-a fost dată e fantezistă. În mod cât se poate de evident, unele experiențe descrise par a fi fost trăite.

De altfel, pentru a ne convinge mai bine, este destul să comparăm aceste relatări cu cele făcute de contactații și răpiții de la sfârșitul secolului nostru. Coincidențele devin atât de numeroase și atât de tulburătoare încât suntem obligați să le privim cu alți ochi.

IV
SABAT ȘI POSEDARE DIAVOLEASCĂ

Putem admite că demonii nu au fost inventați de creștinism, totuși trebuie să recunoaștem că s-a folosit din plin de ei pentru a teroriza masele populare și ca să-și consolideze mai bine stăpânirea și puterea. Teama de Diavol constituia altădată unul dintre principalele vârfuri de lance ale religiei catolice, dar și Biserica reformată a utilizat din plin această superstiție ca să-și impună dogma, mai ales în Germania, unde procesele de vrăjitorie au proliferat până la exces.

Demonii erau vechii zei a păgânismului și au fost transformați în creaturi diabolice de capii Bisericii pentru nevoile cauzei sale și a întăririi dominației asupra tuturor straturilor populației. Diavolul nu este decât un mit provenit din iudaism și care a fost personificat sub diferite nume: Satana, Lucifer, Cel Viclean etc. La origine, Diavolul nu era decât un concept care reprezenta răul, Dumnezeu reprezentând binele. Totuși, foarte repede, Biserica și-a dat seama că substituind acestei imagini simbolice o creatură vie, această noțiune va provoca asupra mulțimii un impact de angoasă și de spaimă. Din punct de vedere psihologic, aceasta constituia un filon deosebit de bogat pe care filozofia patristică nu a ratat ocazia să-l exploateze din plin.

Toate doctrinele demonice s-au născut în creierul subtil al teologilor erudiți. Iată ce spune Roland Villeneuve:

„Diavolul inventat în întregime de oamenii bisericii de mistici și de vizionari, a dobândit un loc imens în universul creștin. Din acel

moment fiecare om avea să tremure la auzul trompetelor judecății de apoi. Fiecare avea să se înfioare contemplând pe pereții mănăstirilor și pe ziduri broaște râioase sau șerpi. Textele — și ele sunt numeroase — demonstrează că papii au făcut tot ce le-a stat în putință ca să întrețină psihoza".

Dar toată lumea știe că fiecare medalie are reversul ei și fiecare avantaj are un inconvenient.

Nu e deci deloc de mirare că diavolul a exercitat o astfel de fascinație asupra unor indivizi, că au ajuns să-l laude, să-l adore, să-l invoce, sau să folosească teroarea pe care evocarea lui o provoca pentru a susține unele profituri de la filistinii prea creduli și prea ignoranți ca să-și dea seama de escrocherie. Astfel au luat naștere vrăjitorii, magicienii, vracii și alți șarlatani care s-au perpetuat vreme de secole, bucurându-se de mai multă sau mai puțină toleranță religioasă din partea autorităților religioase, în funcție de loc și timp.

Totuși, văzând amploarea crescândă a vrăjitoriei și a ritualurilor sale suspecte, lumea ecleziastică a început să se convingă, din secolul al IX-lea, că e timpul să stăvilească activitățile pe care le considera satanice, deci ținând de o formă de erezie. Alarma s-a dat la Conciliul de la Paris, din 829, unde recomandările de pedepsire s-au făcut după cum urmează:

„Farmecele vrăjitorilor pot să tulbure aerul, să provoace grindina, să prevadă viitorul, să ia fructele și laptele de la unii ca să le dea la alții și să facă nenumărate minuni. Imediat ce sunt descoperiți, vinovații, bărbați sau femei, trebuie să fie supuși disciplinei și pedepsiți prin grija prințului, cu o severitate pe măsura cutezanței răutăcioase și temerare cu care îl servesc pe Diavol".

Chiar și divinitățile silvestre din primul mileniu au fost declarate diabolice. Diana devine Hecate, apoi Regina Sabatului, apoi Diavolul pur și simplu. Oamenii, mai ales cei de la țară unde bisericile erau rare în Evul Mediu, credeau puternic în spirite, în

transporturi aeriene miraculoase şi în acţiunea zilnică a demonilor. Astfel, zânele şi strigoii au fost declaraţi creaturi satanice. Magia şi farmecele erau considerate atunci de populaţia analfabetă din zonele rurale ca nişte practici cât se poate de normale. Numai Biserica a făcut din ele unelţiri diavoleşti, deşi aparţineau esenţialmente unor obiceiuri folclorice ancestrale.

Unii autori, precum Johannes Wier, observa, în 1565, că într-un trecut nu prea îndepărtat, nu se punea problema persecutării celor care practicau vrăjitoria. Vrăjitorii şi magicienii erau toleraţi şi consideraţi neînsemnaţi. Domnişoara Margaret Murray semnalează că sabatul este vestigiul unei religii foarte vechi, anterioare creştinismului, pe care persecuţiile îl făcuseră să devină secret. Nu era o ceremonie blasfemiatoare şi nici anticreştină, dar reprezenta supravieţuirea unui cult al fecundităţii şi al puterii sexuale care datează de pe vremea cavernelor. Diavolul cu coarne al vrăjitoriei medievale nu este Satan sau Lucifer, ci reminiscenţa unui zeu care, mai târziu, a fost venerat de celţi sub numele de Cernunos.

Se vor aprinde ici şi colo câteva ruguri, dar abia în 1244 Inchiziţia — creată în 1223 de Grigore al IX-lea — începe să-şi instaureze îngrozitoarea nelegiuire pentru a elimina ereziile într-o baie de sânge (masacrul albigenzilor, al catarilor). Totuşi, abia în 1374 Grigore al XI-lea va da aprobarea Vaticanului falansterului de dominicani din Paris, pentru a reprima în mod radical şi cu cruzime o răspândire contagioasă a vrăjitoriei care se dezvolta în crescendo. În fine, în 1484, o bulă a lui Inocenţiu al VIII-lea marchează pornirea unei adevărate vânători de vrăjitoare care va cufunda toată Europa într-o represiune sângeroasă fără precedent. Ea se va exercita timp de aproape trei secole, pentru că Spania a recurs la ruguri până în secolul al XVIII-lea*.

* Ultima execuţie a unei vrăjitoare în Irlanda a avut loc în 1711; în Scoţia în 1727, iar în Franţa în 1745, în ciuda ordonanţei din august 1682, semnată de Ludovic al XIV-lea (n.a.).

Oroare în numele Domnului

Adevăratele persecuții ale vrăjitoarelor și ale altor adepți ai practicilor zise magice au început să ia amploare în 1487 după publicarea, tipărită, a unei lucrări intitulate *Ciocanul vrăjilor*, de către inchizitorii germani Institoris și Sprenger, aceștia, declarându-se inspirați de bula papală citată mai sus, s-au străduit să demaște și să nimicească vrăjitoarele (și vrăjitorii) din vestul Germaniei cu înverșunarea maladivă pe care numai fanaticii o pot avea.

A mai trecut puțin timp până când manualul s-a răspândit, făcând să dispară ultimele ezitări, și pe la 1550 o violență incredibilă s-a abătut asupra țărilor catolice și protestante care, până atunci, nu admiseseră ideea de procese de vrăjitorie.

Începând de atunci, aplicarea acestui mod radical și monstruos de debarasare de vrăjitorie, și mai ales de cei care o practicau, ia o amploare din ce în ce mai mare și atinge paroxismul în secolul al XVII-lea. Peste tot în Europa, în numeroase orașe și zone rurale, această plagă va costa mai multe vieți omenești decât războaiele interminabile care bântuiau pe atunci. Este greu de evaluat cifra exactă a victimelor care au pierit sub torturi și pe rug. Estimările făcute, cu grija necesară, variază între câteva sute de mii și un milion*.

În ciuda pretinsei sale fobii față de orice violență, Biserica a făcut în această împrejurare aceeași greșeală pe care au comis-o sistematic toate regimurile totalitare, considerând că teama de rug va determina o întoarcere rapidă la ordine și la morală. Nici vorbă de așa ceva, ba s-a întâmplat chiar contrariul, execuția ca exemplu

* Paco Rabane vorbește de cinci zeci de mii de oameni arși pe rug lunar în toată Europa! (n.a.).

s-a întors împotriva ei. S-a produs atunci un potop de denunțuri datorate invidiei, răutății și prostiei omenești, precum și unor răfuieli personale fără nici cea mai mică legătură cu „crima" denunțată, cea legată de practicarea vrăjitoriei.

Cu cât erau arși mai mulți vrăjitori și vrăjitoare, sau presupuși ca atare, cu atât vrăjitoria făcea mai mulți adepți. După părerea mea, este vorba aici de un *factor de stranietate* susceptibil să indice că a prevalat o relație obiectuală, legată de o inteligență superioară care, fie că profita de o conjunctură favorabilă, fie a provocat-o chiar ea, pentru a facilita punerea în aplicare a unui plan-program pe care îl vom dezbate la sfârșitul capitolului.

La fel ca și acea înclinație frenetică și morbidă pentru maltratările cele mai atroce, crimele cele mai oribile ale căror victime erau oameni nevinovați, dintre care unii erau copii foarte mici, comise de oamenii bisericii misogini și sadici în numele Domnului, constituie o anomalie de comportament. Mai ales la niște oameni care au fost învățați să întindă obrazul drept după ce-l întorseseră pe cel stâng și să acorde iertare păcatelor tuturor pocăiților după cum preconiza Cristos...

De aici și până a spune că manipularea din partea acestei inteligențe presupuse supraomenești a intervenit asupra victimelor cât și asupra călăilor, nu mai e decât un pas. Inchizitorii, ca să-și justifice acțiunile cumplite, s-au baricadat în spatele unor filipice hermeneutice, a unor raționamente teologice, dar eretice față de gândirea creștină tradițională, a unor citate luate din Biblie, de la retorii și de la filozofii Antichității. Era vorba uneori de fraze absconse, adevărară adunătură de arhaisme, de erudiție încrezută, de pedanterie ridicolă și imbecilă. Iar victimele nu înțelegeau nimic, cu atâta mai mult cu cât cele mai multe erau inculte.

La o adică, un psihiatru modern, dacă ar studia dosarul consistent care a fost strâns de inchizitori despre procesele de vrăjitorie, ar avea mai multe de spus despre comportamentul judecătorilor decât

despre cel al acuzaților. Căci primii au lăsat scrieri foarte bogate în învățăminte care sunt suficient de explicite despre ciudata și sinistra lor mentalitate.

Samuel de Cassini, totuși călugăr franciscan, scria deja în 1505 că inchizitorii erau deosebit de vinovați deoarece călcau în picioare tradițiile ecleziastice înscrise în *Canon Episcopi*. Iată un fragment din reflecțiile lui pe această temă:

„Am conchis în primul rând că inchizitorii, punând să fie arestați oamenii acuzați de vrăjitoarele care i-au văzut la sabat, păcătuiesc foarte grav, căci este fals și imposibil ca ele să-i fi văzut cu adevărat; conchid în al doilea rând că inchizitorii care cred cu încăpățânare în posibilitatea transportării la sabat sunt eretici; conchid în al treilea rând că acuzatorii și inchizitorii sunt obligați la repararea reputației acuzaților și la restituirea tuturor bunurilor lor; conchid în al patrulea rând că nimeni nu poate fi numit uneltitor al ereticilor în urma unei acuzații de acest fel, dar este uneltitor al ereticilor cei care sunt de acord cu această acuzație și o sprijină".

Mai înainte, în 1489, Ulrich Molitor, doctor în legi de la curtea lui Constanțiu, și-a manifestat astfel îndoielile:

„Nu mi se pare posibil ca Diavolul, acționând ca demon feminin cu un bărbat, să poată culege sămânță și să o poată transmite după aceea, ca demon masculin, unei femei, și de aici să se nască o descendență (...)

Este falsă afirmația că vrăjitoarele parcurg mii de stadii în tăcerea nopții ca să se ducă la sabat. Sunt jucăria unor vise sau a vreunei iluzii puternice... pe care Diavolul le-a imprimat în creierul lor. Astfel, înșelate de aparențe mincinoase, ele cred, când se trezesc, că acele lucruri li s-au întâmplat cu adevărat".

După cum ne putem da seama, la începutul acestei demențe au existat eruditi cât se poate de lucizi care au observat incoerența comportamentului oamenilor Inchiziției. Din nefericire, ei au

predicat în pustiu, cei care aveau puterea să organizeze procesele fiind protejați de autoritățile civile și religioase.

Tematica posedărilor

Raporturile sexuale par să domine scenele de sabat descrise de persoanele care au recunoscut că au luat parte la ele. Vorbele lui Molitor arată foarte bine acest lucru. Or, dacă plecăm de la principiul că sabatul nu era decât o iluzie, aceste așa-zise raporturi sexuale erau și ele tot iluzii. De altfel, verificările făcute în acea epocă au putut să demonstreze caracterul înșelător al acestor manifestări.

Se pare că acest tip de contact a fost axat pe exprimarea unor deviații sexuale, dintre care sodomia, care se considera a fi scopul unor sabaturi organizate de cel pe care actorii acestor desfrâuri îl numeau Diavolul însuși, foarte des personificat printr-o ființă hibridă (era jumătate om și jumătate animal) sau un om în negru! În consecință, contactele erau orientate spre libidoul contactaților și, în unele cazuri, ale răpiților.

Se pare, după examinarea unui număr mare de mărturii, în cazurile de posedare cu „deplasare aeriană" spre sabat, prevalează aceleași trei procese precum cele citate în cazul răpirilor moderne și cele comise de zâne:

1. Iluzie totală a răpirii, a deplasării aeriene și a sabatului. Să se compare cu călătoria astrală a unor mediumi.

2. Iluzie parțială a răpirii, dar iluzie totală a deplasării aeriene și a sabatului.

3. Răpire fizică realizată, deci implicând o posibilă deplasare aeriană, dar iluzie totală a sabatului.

În cele trei afirmații de mai sus, numai sabatul și toate episoadele grotești legate de el sunt iluzorii, de la început până la sfârșit.

În toate scenele de sabat transpar noțiunile de absurditate și aberație. Să citățm una:

„În fiecare noapte de sâmbătă, Catherine Delort cădea într-un somn extraordinar, în timp ce era transportată la sabat (...) Acolo, ca adora un țap și se oferea lui, ca și la toți cei prezenți la acea serbare infamă. Acolo se mâncau cadavrele unor copii nou-născuți, răpiți noaptea de la domiciliile lor; se beau tot felul de băuturi dezgustătoare, dar sarea lipsea din toate bucatele..."

„Mărturisiri" de acest gen — oamenii erau convinși că mergeau la sabat — găsim în toată Europa din secolul al XVI-lea, secolul al XVII-lea și secolul al XVIII-lea. Într-o epocă în care informația nu exista, sau prea puțin, asta reprezintă o „serie" fantastică de experiențe analoge, care nu pot fi explicate în nici un fel prin hazard. În rest, Pierre Mariel, printre alți autori, insistă asupra similitudinii mărturisirilor:

„Fiecare vrăjitoare (sau vrăjitor) își povestește relațiile cu Diavolul, după un scenariu identic. Sabatul este descris cu un mare număr de detalii precise și concordante".

Pun atunci următoarea întrebare:

Cum oare mulțimile de oameni, majoritatea analfabeți, din mai multe țări diferite despărțite uneori de munți sau mări, timp de aproape trei sute de ani, au putut să spună toți aceeași poveste neverosimilă având exact aceleași teme? Adică:

1. Un contact cu un „om în negru" asociat Diavolului sau unui demon.

2. O pretinsă transportare aciană.

3. Un pretins sabat cu episoade orgiastice, depravate și sordide.

Și cum de au relatat aceleași lucruri știind că asta îi va duce iremediabil pe rug? Sigur, torturile pot să explice în parte unele „mărturisiri", dar nu toate. Când știi că a mărturisi înseamnă să fii ars pe rug, asta poate să cimenteze o formă de curaj. De altfel, unii autorii, ei înșiși inchizitori, admit că un mare număr de

„chestionați" nu mărturiseau nimic, murind fie sub torturi, fie după ce fuseseră supuși unei ordalii, fie erau condamnații pe alte criterii, precum localizarea unor pretinse „semne ale diavolului", zone de insensibilitate la durere, determinate în urma unor ședințe dureroase de înțepări făcute pe toate părțile corpului. Defectele pielii facilitau în mare măsură reușita acestei căutări care ține de sadomasochism!

Nici unul dintre istoricii pe care i-am consultat nu au putut să dea vreun răspuns la această întrebare pentru că nici unul dintre ei nu a pus-o sub această formă și nici nu a făcut o cât de mică tentativă de a trece dincolo de simpla isterie colectivă de origine terestră. Toți se pierd în ipoteze și presupuneri prea puțin convingătore procedând prin empatie, pe scurt mai mult în digresiuni decât în raționamente adecvate, despre motivele unei astfel de stări decadente atât de prelungită în timp, atât de întinsă în spațiu, care a afectat țesătura socială a cel puțin zece țări europene.

Dacă vrăjitoria este admisă ca un fenomen psiho-social provenind dintr-o formă de superstiție, simptomul unei profunde mutații a valorilor societății din epocă, în schimb foarte puțini recunosc că această explicație este insuficientă pentru a lămuri sabaturile și transportările aeriene făcute de un pretins diavol sau demon.

În realitate, istoricii nu se străduiesc să pună în evidență elementele următoare:

1. Latura iluzorie a „crimelor" recunoscute.
2. „Mărturisirile" obținute sub tortură.
3. Fanatismul samavolnic, smintit și abject al inchizitorilor.

Toți s-au pierdut în discuții și au filozofat pe marginea acestor evenimente, vrând să vadă doar cauzalități legate de diferiți factori socio-culturali și socio-religioși. Totuși, conjuncturi identice au existat și în alte epoci, în aceleași țări *înainte* și chiar *după* cele de care ne ocupăm aici, fără să provoace aceleași efecte. De ce nu pun accentul istoricii pe această anomalie? Probabil pentru că preferă

explicațiile zise raționaliste, chiar dacă ele nu justifică deloc lucrurile.

Ceea ce istoricii n-au înțeles a fost atribuit pauperismului cronic, moravurilor decăzute, pierderii credinței, războaielor și altor calamități. Totuși, toate aceste rele au existat din toate timpurile și în toate locurile (și există și azi în unele țări din lumea a treia), fără să genereze deloc aberația de sute de mii de indivizi care se acuză de aceleași crime imaginare suscitate de experiențele de vrăjitorie!

În disperare de cauză, unii autori au explicat aceste incidente prin suma de prostie omenească dezlănțuită de ignoranță și superstiție. Chiar și așa, ei tot nu răspund întrebării pe care am pus-o și nu propun decât un subterfugiu, un succedaneu de explicație care îl liniștește pe sceptic, dar care nu are nici cea mai mică legătură cu adevăratul substrat pe care încercăm să-l determinăm.

Rodolphe Reuss pare să fie autorul cel mai lucid dintre cei pe care i-am consultat.

„Pentru mine, vrăjitoria nu este o realitate ca pentru strămoșii noștri creduli, dar nu e nici o asamblare de mituri absurde născute numai din tortură, după cum pretind unii autori moderni. Ea este rezultatul unei halucinații uneori naturală, dar cel mai des artificială și voluntară. Viziunile fantastice, provocate de licori și unguente magice, se precizează și se amplifică sub influența judecătorului și a călăului..."

Partea proastă este că nu există licori și pomezi magice capabile să provoace *aceeași* halucinație la nivel general, nici acest gen de iluzie. Villeneuve este categoric în această privință, iar Baschwitz îi dă dreptate în acest mod:

„Un inchizitor eminent, Salazar, a întreprins din prima jumătate a secolului al XVII-lea, în Spania, o anchetă despre care vom vorbi. Deocamdată este destul să spunem că acest inchizitor, fiind amestecat într-o mare vânătoare de vrăjitoare care a avut loc în Spania, a adunat toate unguentele magice care au putut să fie găsite.

A pus să fie analizate de un farmacist şi, cu ajutorul acestuia, a stabilit că toate acele pomezi erau complet inoperante. Din când în când se întâmpla ca o biată nebună să-şi fabrice un unguent magic. Dar de cele mai multe ori, în casa unei acuzate era găsit pur şi simplu unt sau untură de porc, fără ca ea să se teamă de ceva, şi care erau luate drept pomadă..."

„Chestionatii"

Dacă cea mai mare parte a vrăjitorilor provenea din poporul de jos, se mai găseau printre ei şi mici nobili de ţară, ba chiar şi oameni ai Bisericii, preoţi şi călugăriţe, precum abatele Urbain Grandier, preot de Loudum, ale cărui activităţi „infernale" au cunoscut un mare răsunet în epoca în care au fost denunţate, în 1634.

Au existat şi câţiva inchizitori care s-au apucat de practicile ridicole ale vrăjitoriei, precum Nicolas Rémi, care, după ce a trimis pe rug o mie douăzeci şi cinci de vrăjitori şi vrăjitoare în cincisprezece ani de servicii „bune şi leale", a mărturisit că el însuşi era vrăjitor! El a explicat, la proces, că Diavolul s-a folosit de el pentru a se debarasa de unii supuşi de care nu-i mai plăcea. El a fost supus tratamentelor rafinate ale „chestiunilor" ordinare şi extraordinare (primele erau mai puţin cumplite decât celelalte... totuşi cumplite!), apoi a fost condamnat la moarte şi ars în piaţa publică! Un călău care a pierit prin ceea ce a păcătuit!

Ceea ce aminteam mai sus despre manipularea care pare să se fi exercitat asupra călăilor ca şi asupra victimelor, îşi găseşte aici deplina justificare. În acest măcel înspăimântător, martiriul inocenţilor depăşeşte cu siguranţă pe cel al vinovaţilor. Puse la cazne, victimele dădeau toate răspunsurile pe care voiau să le obţină inchizitorii, se acuzau de crime pe care nu le comiseseră ei sau, şi mai rău, care nu fuseseră niciodată săvârşite. Reuss:

„Cum să credem în realitatea întrevederilor dintre Diavol şi vrăjitoare când un număr mare dintre ele afirmau că se întorc de la

sabat, în timp ce, de fapt, dormiseră în celulele lor sub ochii gardienilor? Cum să credem în realitatea tuturor vrăjitoriilor lor când deseori se găseau în mormintele lor copiii pe care mărturiseau că îi dezgropaseră și devoraseră la hidoasele lor festinuri, când puteau fi văzute în viață persoanele pe care afirmau că le omorâseră?"

Judecătorii, ecleziaștii, și chiar poporul, nu se sinchiseau de aceste contradicții și cereau totdeauna pedeapsa capitală. Baschwitz citează un caz năucitor care a avut loc la Lindcheim, târgușor din Wetteravia, unde oficia un anume judecător Geiss.

„O femeie pe nume Schüler adusese pe lume un copil mort din naștere. Moașa a fost acuzată că a omorât bebelușul, ea împreună cu șase complici, pentru a face un unguent magic (...). Soțul a cerut deschiderea mormântului. Corpul copilului a fost găsit intact. Geiss a îndrăznit atunci să pretindă că era vorba de un pseudo-cadavru, introdus în sicriu de Diavol cu ajutorul unor procedee magice; drept pentru care cei șapte acuzați au fost arși fără multe discuții în anul 1663."

Același autor citează ce a scris în acea perioadă de nebunie ucigașă părintele Frédéric Spee, care a asistat în diferite locuri la numeroase condamnări.

„Pot să mărturisesc sub prestare de jurământ că n-am însoțit niciodată la rug vrăjitoare condamnate despre care pot afirma, privind cazul din toate unghiurile, că erau într-adevăr vinovate (...). După ce am examinat dosarele și actele de acuzare, am ajuns la o singură concluzie: oameni inocenți sunt considerați vinovați. Peste tot am găsit numai nevinovați."

Magicienii activau în oraș și vrăjitoarele la țară. Primii erau medici lipsiți de scrupule, preoți apostați, intelectuali ambițioși și șarlatani, precum și burghezi atrași de profituri sau vicii sexuale. A doua categorie era formată dintr-o cohortă compozită în care femeile dominau, poate pentru a compensa neta lor inferioritate în comparație cu bărbații, condiția feminină fiind în acele timpuri

deosebit de defavorizată, expusă unei falocrații tradiționale. Istoricii au atribuit acelor nefericiți un profil psihologic bogat în terminologie negativă: mitomani, paranoici, istero-epileptici, homosexuali, hermafroditi, nevropați, maniaci, psihopați, canibali, necrofagi, otrăvitori, incestuoși etc...

Uneori, unii oameni erau considerați vrăjitori după înfățișarea fizică, iar cei care aveau o malformație congenitală aveau toate motivele să se ferească de inchizitori.

Alții erau suspecți din cauza hainelor lor care ieșeau din obișnuit, și mulți vagabonzi în zdrențe și saltimbanci costumați au plătit cu viața greșeala de a nu fi purtat haine simple, ca toată lumea.

Roland Villeneuve precizează că inchizitorii au aplicat exact aceleași principii ca cele puse în aplicare de naziști în lagărele morții: distrugerea, masacrarea, eradicarea. El amintește fraza următoare a lui Joseph de Maistre:

„Tot ce nu trăiește după catehism trebuie să fie distrus la nesfârșit, fără măsură, fără răgaz".

Apoi, drept comparație, reiau un fragment din discursul pronunțat de generalul SS Plannestiel, cu ocazia unui banchet la Treblinka:

„Sarcina voastră este o sarcină mare, o sarcină utilă și necesară (...) Privind cadavrele evreilor, se poate înțelege grandoarea misiunii voastre".

O doctrină, o credință, o ideologie pot „justifica" holocausturi și genociduri. Este de ajuns să te baricadezi în spatele unei dialectici dogmatice potrivite și a legii celui mai tare ca să nu ai nici o problemă de conștiință... Jean Wier considera că vinovat pentru procesele de vrăjitorie și pentru arderile pe rug era Diavolul. Nici nu știa cât de aproape era de adevăr!

Baschwitz spune:

„Generațiile moderne își dau perfect de bine seama, studiind vânătorile de vrăjitoare și nenumăratele execuții la care s-a ajuns în

urma unor acuzații incredibile, că ideea de nebunie și de rătăcire probabil că se impusese deja contemporanilor acestor evenimente. Noi însă suntem înclinați să atribuim această alienare mentală nu pretinșilor vrăjitori, ci persecutorilor lor".

Această eliminare sistematică de indivizi având imperfecțiuni fizice și mentale aproape că seamănă cu o epurare pe scară mare a societății europene, de parcă o inteligență superioară „prădătoare" ar fi procedat la un „elagaj" al populațiilor!

Paralele ciudate

Istoricii nu au încercat niciodată să facă apropieri, nici să stabilească comparații cu relatările despre contactele dintre oameni și zâne.

Oare pentru că le consideră de natură mitică aparținând imaginarului propriu exprimărilor folclorice ale celor mai de jos straturi ale populației? Probabil că da. După cum similitudinile cu unele aspecte observate în cazurile de răpiri moderne sunt cu adevărat stupefiante.

Într-adevăr, dacă dezbraci unele mărturii de hainele lor grotești și obsesionale datorate contextului în care se situează interogatoriile, poți să găsești elemente foarte interesante care se pretează la paralele. Să vedem, de exemplu, remarcile lui Garçon și Vinchon:

„Persecutatul posedat îl poartă pe Diavol în el; este gazda și sclavul lui. Trebuie să se supună dorințelor lui și să acționeze după cum îl conduce el. Demonul vorbește prin gura bolnavului, gândește cu creierul lui, acționează cu membrele lui. Trebuie să facem deosebire între delirul de persecuție cu formă de posedare și stările analoge de isterie, confuzie mentală și melancolie anxioasă și delirantă. Delirul persecutaților posedați este cronic.

Principalul simptom este halucinația. Vocile nu vin din afară, ci dinăuntru. Ele vorbesc în creier, în limbă, în inimă, în abdomen; sunt variate și multiple, emise cu o forță înspăimântătoare sau

fomfăite precum cea a unei paiațe. Uneori gândurile par impuse de demon, fără ajutorul vocii.

Vocile iau peste picior, aruncă injurii, dau ordine. Bolnavul are impresia că are o dublă personalitate. Se miră că o idee care i-a trecut prin minte poate să fie atât de opusă sentimentelor sale obișnuite. Numai demonul a putut să i-o sugereze.

Foarte frecvente sunt tulburările sensibilității generale și ale sensibilității genitale. Bolnavul simte arsuri, mușcături, înțepături, smulgeri de membre, încordări și cârcei, descărcări electrice, contacte reci ca gheața sau fierbinți, toate varietățile de violențe și viol. Simte pe față adieri reci și calde, ventuze misterioase îi sug sângele.

Are halucinații de miros și gust: miros și gust de sulf, de materii fecale".

Iată acum noțiunile care coincid cu alte tipuri de contacte:

— Controlul exercitat asupra creierului de o inteligență necunoscută;

— Comunicări telepatice;

— Halucinații, iluzii;

— Dedublare (bilocație? călătorie astrală?);

— Impresii senzoriale (printre care șocuri electrice!);

— Manipulări sexuale;

— Impresia de sugere corporală (formă de vampirism?).

Răpiri și transportări aeriene

După cum s-a spus mai înainte, răpirile erau cel mai adesea iluzorii, halucinatul nu părăsea locul în care fusese contactat, în general la domiciliul său.

Totuși, în unele cazuri poate să fie vorba de realizarea unor răpiri fizice. Faptul că există multe mărturii de levitație, dintre care cele mai multe au fost furnizate de slujitori ai religiei, indică deja că fenomenul zis „transport aerian" a putut să aibă loc asupra corpurilor „posedaților".

De exemplu, în 1559, la mănăstirea din Uverset (Olanda), călugărițele s-au simțit transportate prin aer. Bineînțeles, autoritățile au pretins că mănăstirea respectivă se afla sub influența unor vrăji, după un vechi obicei al epocii. După spusele lui Jean Wier, călugărițele erau ridicate până la înălțimea capului unui om, apoi erau numaidecât aruncate la pământ. Una dintre ele a fost ridicată în aer și, în ciuda forței cu care câțiva martori voiau s-o rețină, a fost smulsă din mâinile lor de o forță mai mare, apoi aruncată la pământ atât de brutal încât s-a crezut că a murit. Dar n-a pățit nimic, s-a ridicat ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, după care a ieșit din sala de mese fără să se plângă de nici cea mai mică durere.

Numeroase relatări demonstrează, fără cea mai mică umbră de îndoială, că, dacă sabatul era într-adevăr iluzoriu, transportarea aeriană a unor „posedați" a fost uneori cu adevărat de natură fizică. De exemplu, cei care vorbesc de viziuni sabatice ce dispar când martorii fac aluzie la Dumnezeu sau la Isus, după care se pomenesc într-un loc depărtat de domiciliul lor, în plin câmp.

R.P. Valderama citează cazul unui gentilom venețian care, deplasându-se la căderea nopții, s-a lăsat antrenat de o fată foarte frumoasă într-o locuință primitoare dar, lucru anormal pentru acea epocă, lipsită de imagini pioase. Conform unui obicei pe care și-l luase, gentilomul a spus cu glas tare: „Dumnezeu e peste tot!" Și și-a făcut semnul crucii. Fata și casa au dispărut imediat ca prin farmec și omul și-a dat seama că se afla pe un munte înalt, printre ruinele unei clădiri vechi.

Evident, credibilitatea acestui fapt ar putea să fie pusă la îndoială de cititor. Dacă ar fi fost singurul de acest fel, nici măcar nu l-aș fi menționat. Cu toate acestea, există multe altele de același fel, dintre care unele sunt destul de ciudate pentru a arăta că au putut avea o bază adevărată, cu atât mai mult cu cât modelul e același și s-au întâmplat în mai multe țări diferite.

R. Villeneuve semnalează că în 1596, la asediul portului Calais, niște soldați au tras într-un *nor* care li s-a părut ciudat, deoarece din el se auzeau voci. Din nor a căzut o fată goală care, supusă unui interogatoriu energic, a recunoscut că se întorcea de la o sinagogă diavolească.

Același autor povestește că un locuitor din Loches, intrând la bănuieli din cauza absențelor soției sale, i-a cerut explicații. Ea a mărturisit că se ducea la sabat și i-a propus soțului ei s-o însoțească ca să-i verifice spusele, ceea ce el a și făcut. Omul, văzându-se în compania unei mulțimi de vrăjitori și vrăjitoare, precum și a unor diavoli hidoși cu față omenească, a exclamat: „Doamne, unde ne aflăm?" Imediat, totul a dispărut ca prin farmec, și s-a pomenit *în pielea goală*, rătăcind singur în plină natură, până dimineață, când a întâlnit doi țărani pe drum. Aceștia l-au îndrumat și astfel a putut să ajună la el acasă.

Cumplitul inchizitor A. de Torquemada semnalează un caz de același fel, dar și mai impresionant. După ce l-a invocat pe Dumnezeu la un sabat, un om s-a pomenit atât de departe de satul său încât:

„Mergând singur, a ținut-o așa spre apus, și i-au trebuit trei ani ca să se întoarcă în țara lui, a avut mari ghinioane și a îndurat multe înainte de a ajunge acolo. Iar când a ajuns, a spus ce se petrecuse și a găsit câteva persoane cunoscute printre cei de față, făcându-se astfel dreptate".

Acest răstimp enorm, dacă povestea e adevărată, pare să indice că acest om a trăit o răpire cu anomalie de timp.

Răpirea soldatului Poupert

Raportorul original se numește Pierre Robert (1589-1658), iar reluarea întâmplării o datorăm unui ecleziast, Dom Fonteneau, care a copiat-o în una dintre culegerile sale consacrate regiunii Poitou.

După spusele lui Pierre Robert, în ianuarie 1611, un nobil din Poitou pe nume La Barde, care trăia între Chauvigny și Montmorillon (Vienne), i-a istorisit o întâmplare extraordinară, în timp ce călătoreau împreună într-un poștalion, de la Paris la Poitiers. La Barde s-a prezentat ca martor, a recunoscut că e de confesiune protestantă, iar Pierre Robert l-a descris ca fiind inteligent și cultivat.

Incidentul se situează în „timpul ultimelor războaie ale Ligii", cele din Poitou terminându-se în 1596, între o coaliție de catolici extremiști, care se opuneau protestanților, și Henric al IV-lea.

Un soldat pe nume Poupert (sau Poupart) a avut o relație amoroasă cu o tânără în Champagne. Soldatul i-a furat „o imagine în relief din ceară albă", împodobită cu inscripții. Fata l-a implorat să i-o dea înapoi dar el a refuzat.

Poupert a plecat apoi să lupte în Poitou. Trupa din care făcea parte, împreună cu La Barde, a cucerit castelul din Pindray, situat la zece kilometri nord de Montmorillon. Acolo i-a arătat „imaginea" lui La Barde, care l-a sfătuit s-o înapoieze proprietarei. Ceilalți soldați erau de părere că trebuia arsă, căci, după părerea lor, era diavolească. Sătul de atâtea discuții, Poupert a aruncat-o în foc.

Atunci au început să se producă fenomene ciudate, sau cel puțin considerate ca atare. Obiectul a scos un foc albastru și violet, uneori negru, și a degajat un fum negru și urât mirositor. Apoi s-a auzit un zgomot puternic. Martorii au văzut fulgere „și ca un fel de făclii aprinse care treceau prin încăperea unde lucrul acela fusese ars", în timp ce afară a izbucnit o furtună puternică.

Poupert a fost singurul care a văzut „fantasme și viziuni". S-a speriat și a vrut să rămână împreună cu ceilalți. Furtuna a devenit și mai puternică la căderea nopții, iar Poupert, împreună cu alți soldați, a ieșit afară să se ocupe de caii din grajd. De acolo a fost răpit de pretinsul Satan. „A răsunat un tunet mare de tot cu fulgere și clădirea, ograda și grajdul au luat foc, încât credeau că totul era

pierdut...". Diavolul l-a răpit pe Poupert din mijlocul lor „apucându-l de gulerul tunicii". L-a ridicat în aer şi l-a trecut pe deasupra castelului printre două giruete „cu un zgomot mai mare decât ar fi făcut douăzeci sau treizeci de tunuri". O parte din acoperişul castelului a fost distrusă. Mica trupă l-a zărit pe Poupert *dispărând în aer*, „în flăcări".

Vacarmul a durat toată noaptea. Dimineaţa s-a organizat căutarea dispărutului împreună cu ţăranii. Poupert a fost găsit nu departe de castel, zăcând întins pe jos şi incapabil să vorbească. Când şi-a revenit, soldatul a spus că Satan l-a adus înapoi pe pământ. Această secvenţă, ca şi cea a capturării, nu a putut să fie descrisă „fizic". Satana l-a plimbat toată noaptea pe deasupra unor peisaje felurite, munţi şi mări, „ca să fie al lui". Rugându-se Domnului, soldatul a rezistat.

Diavolul l-a obligat atunci să ia altă figurină, asemănătoare cu cea care fusese distrusă, ameninţându-l că îl va ucide dacă nu face asta. I-a ordonat s-o dea fetei de la care o furase, într-un moment şi într-un loc anume. Figurina se afla într-adevăr în unul din buzunare, era identică cu prima şi a fost arătată şi celorlalţi.

La Barde l-a sfătuit să facă ce trebuia cât mai repede posibil, ceea ce Poupert a şi făcut puţin după aceea. S-a întâlnit cu fata într-o trăsură în ziua fixată şi în locul fixat. A confirmat acest lucru lui La Barde, adăugând că, în timpul călătoriei, a văzut un om în negru care se uita la el cu un aer ameninţător.

F. Dumerchat precizează că Pierre Robert credea în temeiul acestei relatări şi considera că nu era nici zvon, nici ficţiune. Tot el mai spune că scrierile lăsate de acest om conţin şi alte relatări ale unor transportări aeriene sau răpiri atribuite lui Satan sau lui Dumnezeu. De exemplu, în 1629, o văduvă din Confolens (Charente), pe punctul de a se converti la catolicism, a fost răpită de Diavol care a supus-o la un tratament rău. În 1634, la Guéret (Creuse), o fantomă a răpit-o pe soţia „avocatului regelui", o femeie

foarte pioasă, care zăcea bolnavă în pat şi a transportat-o într-o peşteră adâncă.

Ce-am putea spune despre răpirea soldatului Poupert? Relatarea pare de bună credinţă. Ea a fost luată de narator de la un martor de primă mână, deci deformările şi înfrumuseţările sunt minore. Incidentul se situează în plină epidemie de vrăjitorie şi, deşi conţine stereotipurile epocii, nu se înrudeşte cu poveştile de sabat. Motivul este diferit: supărarea unei inteligenţe necunoscute din cauza incinerării unei statuete. Să fie aceasta ceva adăugat ca să justifice răpirea? Să observăm în trecere că această naraţiune, dacă se referă la un eveniment autentic, validează povestea fetei în pielea goală „căzută dintr-un nor" la Calais, căci Poupert *a fost văzut de prietenii lui soldaţi* ridicându-se în aer. Iar dacă el a „recăzut" viu şi fără cea mai mică vătămare, de ce fata în pielea goală n-ar fi putut beneficia de acelaşi „miracol"?

Mai trebuie notat faptul că Poupert nu-şi aminteşte nimic din felul în care a fost capturat şi adus înapoi. Nu a reţinut decât survolarea unor peisaje străine de mediul său înconjurător. Să fie nişte lucruri înşelătoare sau deplasări reale? E greu de spus. Această lipsă a amintirilor, comună tuturor răpiţilor, chiar moderni, dovedeşte după părerea mea că relatarea de bază e credibilă. Un mincinos ar fi explicat cum fusese capturat şi eliberat. Omul în negru nu este în mod obligatoriu ceva adăugat, întrucât apare şi în alte incidente de acelaşi gen, cum am văzut mai înainte.

Legat de asta, F. Dumerchat mai relatează:

„Thiévenne Paget a povestit că Diavolul i-a apărut prima dată la prânz, sub forma unui om înalt îmbrăcat în negru, şi că, dându-se lui, el o sărutase şi o ridicase în aer şi o transportase (...). Sunt unii care merg la sabat fără animal sau mătură, drept pentru care trebuie să credem că mătura şi animalul nu le folosesc vrăjitorilor mai mult decât grăsimea, şi că numai diavolul e ca un vânt, şi care îi poartă nici mai mult, nici mai puţin decât ca un vârtej care poate să scoată

cei mai înalți copaci din rădăcină și să-i transporte la o distanță de două-trei leghe..."

La prânz este un moment mai curând neobișnuit pentru acest gen de exhibiții, din punct de vedere al fenomenului, dar deloc incompatibil. Să observăm că povestea lui Poupert indică faptul că martorul l-a invocat pe Dumnezeu în timpul răpirii, și că asta nu a provocat deloc sfârșitul iluziei, ceea ce constituie un element suplimentar care arată că răpirea a fost trăită fizic, constatare de altfel făcută și de martori.

Asta îmi amintește de un caz de același fel care poate fi găsit în lucrarea lui Johann-Joseph von Görres, în legătură cu un țăran german care povestește chiar el:

„Într-o noapte, sculându-mă să conduc șareta trasă de boi, și ajungând la această câmpie pe care o vedeți aici în apropiere, am văzut în depărtare, și în diferite locuri, multe focuri care semănau cu niște lumini mari, și printre ele se afla o mulțime de bărbați și de femei, care păreau că se ceartă sau că dansează unii cu alții. M-am apropiat și am văzut, la lumina răspândită de acele focuri, mai mult de șase mii de oameni. Mulți dintre ei stăteau la masă, mâncau și beau, în timp ce alții dansau și se distrau cu tot felul de jocuri. Alții făceau lucruri pe care nu pot să le spun. Am zărit în mulțime mai multe persoane care îmi erau cunoscute și am vorbit cu câteva dintre ele. Dar după aproape o oră totul a dispărut ca într-un nor la un anumit semnal".

Dacă această mărturie e de bună credință, ea indică faptul că fenomenul a extras din celulele memoriei țăranului reprezentarea fizică a oamenilor care îi erau familiari. De remarcat din nou „norul", care pare să corespundă cu punerea în practică a unui proces energetic necesar iluziei. În acest caz, nu e vorba de invocarea Domnului pentru ca viziunea să dispară, ci de un „semnal dat" despre care nu putem să facem decât presupuneri.

În consecință, dispariția scenelor apărute persoanelor respective nu era legată sistematic de fervoarea lor religioasă și de invocarea lui Dumnezeu sau a lui Isus, și e posibil ca unii vizionari să fi adăugat acest episod în încercarea de a-și salva viața cu ocazia procesului.

Alte analogii

Vârtejurile eoliene apar deseori în unele narațiuni, ca și fumul și ceturile stranii (prin bruschețe și densitate). Frecvente sunt și transformările diavolului în animal sau în om îmbrăcat în negru.

R. Villeneuve semnalează cazul sfintei Tereza de Avila, al cărei demon care o chinuia (incub) era capabil să condenseze aburi, fluide sau o materie eterată oarecare, pentru a realiza „operațiunile cele mai animalice".

Același autor mai observă că inchizitorii credeau că diavolul, pentru a-i transporta pe vrăjitori și pe vrăjitoare la sabat, putea să le învăluie corpul într-un fel de ceață de forma unui animal.

R. Reuss scrie că Marguerite Tscheibler, în 1589, la proces, a mărturisit că Satana putea să se deplaseze într-un vârtej. Ea indică mai departe că unele vrăjitoare au fost regăsite uneori întinse pe pământ, aproape goale, pe câmp sau în păduri, și că lângă ele fusese văzută o ușoară coloană de fum, de înălțimea unui om, care dispărea la apropierea cuiva. Vrăjitorul Georges Groeber, în 1619, a specificat că în momente de criză morală, atunci când oamenii se află sub influența păcatului, Satana se apropie de ei luând o formă vizibilă sau invizibilă. Uneori este văzut apărând sub forma unui om îmbrăcat în negru sau a unui animal.

Istoricul alsacian ne vorbește și de mărturia numitei Marie Ziegler, condamnată în 1659, care a afirmat că unele vrăjitoare nu știau, a doua zi după sabat, cum se întorseseră la ele acasă și, pomenindu-se la trezire în patul conjugal, se întrebau cu uimire cum călătoriseră. Făcând această declarație, Marie Ziegler nu s-a putut

abține să nu adauge că toate aceste adunări i se păreau a fi o mare înșelătorie a demonului.

R. Reuss indică faptul că în toată Alsacia era admis, cel puțin pe vremuri, că peste tot pe unde au trecut vrăjitoarele, iarba nu mai crește sau că din pământ nu mai cresc decât plante stufoase dar otrăvitoare. Cam același gen de anomalie se întâlnește și pe porțiunile de teren unde a aterizat un ozn!

Alt element interesant amintit de autorul alsacian. El se referă la vrăjitoarele care ar fi avut drept misiune să schimbe pe ascuns copiii unor familii, cu creaturi de origine diavolească pe care le puneau în locul lor în leagăne. Erau creaturi urâte, vorace, zgomotoase și ironice. La fel precum acel *changeling* al zânelor.

R. Villeneuve amintește și de un detaliu pitoresc. Când Diavolul se unea cu o vrăjitoare, un voal gros, o perdea de ceață sau un nor provocau obscuritatea dorită. Se referă la sângerosul inchizitor Pierre de Lancre, care oficia la Bordeaux, și îl citează: „Femeile și fetele cu care Satan vrea să se acupleze sunt acoperite de un nor...".

Prezența unor fluide gazoase dense și a unor curenți eolieni turbionari în cadrul fenomenelor moderne de tip OZN este bine cunoscută. Ba găsim chiar și descrierea unui fenomen turbionar într-un caz de *crop circle*, cerc de grâu culcat, fenomen care privește în special Anglia de peste zece ani, mai exact din 1979.

Iată o mărturie edificatoare:

„La 17 mai 1990, în apropiere de satul Hambledon, domnul și doamna Gary și Vivienne Tomlinson se plimbau pe jos. Aerul era calm și umed când, brusc, cuplul a avut de-a face cu un spectacol insolit. La câțiva metri de ei, pe un câmp aflat la marginea drumului, s-a format un fel de vârtej eolian violent și s-a auzit un zgomot ca un geamăt. Dedesubtul fenomenului, grâul a început să se agite. Deasupra locului plutea un fel de ceață din care părea să provină un sunet ciudat. Apoi, o pală puternică de vânt a împins cuplul într-o

parte, atât de violent încât cei doi au reuşit cu greu să se menţină în picioare. Lucru uimitor, vântul ridica părul pe cap drept în sus. Era incredibil. Apoi mişcarea turbionară a părut că se scindează în două ca apoi să se depărteze deplasându-se în zig-zag. Cei doi soţi au mai putut să vadă fenomenul sub forma unei cețe uşoare care emitea sau reflecta o strălucire în deplasarea ei. În timp ce dispărea, martorii au avut o senzaţie de pişcături şi au constatat că un cerc perfect de grâu culcat se putea vedea acolo unde se manifestase fenomenul. După trei zile, pe doamna Vivienne Tomlinson tot o mai dureau urechile, atât de rău îi sfredelise timpanele acel sunet înalt".

Un alt incident de acelaşi tip s-a produs la 28 iunie 1991 la Morgan's Hill. În acea noapte, un comando de „vânători de cercuri" echipaţi cu camere de luat vederi, detectori de zgomote etc. se instalase în ambuscadă pentru a-l surprinde pe autorul acestor fenomene în exerciţiul funcţiunii. Din nefericire, o ceaţă groasă s-a încăpăţânat să acopere locul supravegheat, impenetrabilă pentru ochi şi pentru aparatele care împresurau un câmp de grâu vestit pentru urmele circulare care apăreau acolo în fiecare an. A doua zi, pe la şase dimineaţa, când ceaţa s-a ridicat, s-au putut vedea două cercuri unite de o „bară", ca o halteră. Nu se specifică nicăieri numărul înjurăturilor pronunţate de vânătorii noştri...

Prin urmare, fenomene naturale sunt folosite sau imitate pentru nevoile aceleiaşi cauze, inclusiv în zilele noastre, de aceeaşi inteligenţă care rămâne la fel de misterioasă ca şi scopurile pe care le urmăreşte.

Alte iluzii

F. Ribadeau-Dumas povesteşte că la Avignon, optsprezece vrăjitori şi vrăjitoare au fost arşi pe rug pe parcursul anului 1582 pentru că îl văzuseră pe diavol, care le apăruse sub forma unui om îmbrăcat în negru, şi, la instigarea lui, adoptaseră un cult pentru Belzebut. În Elveţia, un protestant a fost executat la Nyon pentru că

îşi omorâse fratele la ordinul Diavolului, care i-a apărut în drumul spre Berna, sub înfăţişarea unui om îmbrăcat în negru.

Omul îmbrăcat în negru, prezent şi în ufologia zilelor noastre, este foarte vechi. Îi găsim urma în Cronicile călugărului Adhémar, în care se precizează că manihcenii din Toulousc îl evocau pe Diavol care le apărea sub trăsăturile unui om îmbrăcat în negru, şi asta la începutul secolului al IX-lea!

Formele de exprimare sexuală de toate felurile domină sabaturile, dar dacă sabatul este o iluzie, toate pretinsele copulări şi deviaţii (homosexualitate, incest etc.) sunt şi ele la fel. Totuşi, e ciudat că răpirile din epoca noastră modernă sunt de cele mai multe ori axate pe o „examinare" a răpiţilor, cuprinzând diferite manipulări sexuale (prelevare dc spermă şi de ovule, de fetuşi pretinşi hibrizi etc.). Tot aşa cum altădată, contactele cu zânele puteau să ia forme afective foarte pronunţate, în care ideea de relaţii sexuale era subînţeleasă întrucât fete şi femei tinere erau răpite ca să servească drept soţii sau concubine unor „zâne" masculi. Această constantă indică un interes foarte pronunţat faţă de sexualitatea rasei noastre umane, poate legat de genetică.

R. Villeneuve scrie următoarele în legătură cu acest subiect:

„Nefiind în stare s-o producă, demonii făceau în aşa fel încât să preleveze în calitatea de sucubi sperma bărbaţilor, pentru a o transmite femeilor de care voiau să se bucure".

Aceste afirmaţii, apropo de vrăjitorie, au o conotaţie asemănătoare, cît se poate de ciudată, cu prelevările de spermă şi copulările răpirilor moderne.

Noţiunea de *changeling*, amintită mai înainte, este şi ea prezentă în relatările despre sabat. În Franţa, nu se folosea acest termen, firesţe, ci se prefera mai curând expresia „produs de substituţie" sau „produsul Diavolului", aşa cum vorbeam înainte de produsul zânelor pentru a numi copiii substituiţi în leagăn şi înlocuiţi cu „imitaţii". Unele relatări pomenesc de bănuielile soţilor,

sau soților, al căror partener de viață s-a dus la sabat, și care presupunea că o „copie" făcută de Diavol fusese pusă în patul conjugal pentru a-i înșela. Se pare totuși că această credință nu a făcut prea mulți adepți, cu excepția unor inchizitori, precum Lambert Daneau citată de R. Villeneuve: „Diavolul, pentru a-și ascunde discipolii și a împiedica descoperirea lor, înlocuiește uneori cu un corp fals pe cel adevărat care e absent, motiv pentru care unii cred, deși e greșit, că acești vrăjitori nu se află în carne și oase la acele adunări".

Alții aveau o părere diferită:

„Vrăjitorii rămân insensibili și ca morți în paturile lor, și cred totuși că au fost la sabat, atât de multe minunății povestesc, conform ideii pe care Satana le-a reprezentat-o în timp ce ei dormeau".

Totuși, trebuie știut că „manualul" inchizitorilor, *Malleus maleficarum*, spune că prezența vrăjitorilor la sabat este reală, indiscutabilă și că:

„Există oameni care pot fi transportați corporal prin aer în timp ce dorm profund".

Dar nu toți torționarii Inchiziției au adoptat această afirmație. Boguet a avut rivali, precum inchizitorul spaniol Cirvelo, din Saragosa, care susținea că toate cazurile de transportare aeriană la sabat erau o înșelare a simțurilor. Iar Nicolas Rémi scrie:

„Un sabat imaginar este la fel de dăunător ca și un sabat real; provoacă aceleași emoții și aceleași osteneli".

Astfel, ca în cazul răpirilor de către zâne și pretinșii extratereștri din zilele noastre, se pare că au existat mai multe tipuri de experiențe trăite în timpul transportărilor sabatice: fizice și psihice, unele putând fi o combinație a acestora două. Asta demonstrează cât se poate de clar că acelorași efecte trebuie să le corespundă aceleași cauze, și că acestea sunt puse probabil în aplicare de o singură gândire motrice, putând să se subdivizeze sau, dacă preferați, să acționeze prin sezizparitate. În această privință, valul de fenomene

cereşti de la 5 noiembrie 1990 este exemplul modern cel mai impresionant de acest tip.

Diavolul la sabat lua forme de animale hibride între om şi fiară, şi de oameni îmbrăcaţi în negru. După părerea lui R. Villenuve, aspectul hibrid se întâlneşte cel mai des în descrierile făcute de vrăjitori. El are în acest caz o faţă teribilă şi se sprijină pe nişte picioare asemănătoare cu cele ale grifonului, animal fabulos, după cum l-a descris Anne Sampson la procesul ei din anul 1591.

De Lancre citează şi mărturia „vrăjitoarei" Marie Zoraya, arestată la vârsta de optzeci de ani:

„Diavolul la sabat stă pe un scaun negru şi e atât de înspăimântător şi de îngrozitor încât e imposibil să-l descrii. Are o coroană de coarne negre, dintre care trei sunt foarte mari precum cele ale unui ţap urât mirositor, iar celelalte sunt mai mici. Mai are încă două la gât şi altul în frunte, cu care face lumină şi îi luminează pe toţi cei care se află la sabat, şi luminează mai tare decât Luna şi puţin mai slab decât Soarele, astfel încât să fie destul ca să se vadă şi să se cunoască tot ce se face la sabat. Părul lui e zbârlit, faţa palidă şi schimonosită. Are ochii rotunzi, mari şi foarte deschişi, aprinşi şi hidoşi, barba de capră, forma gâtului şi restul corpului fiind prost făcute. Corpul are formă de om şi de ţap, mâinile şi picioarele ca ale unei creaturi umane, numai că degetele sunt toate egale şi ascuţite, şi are unghii lungi, iar mâinile sunt curbate ca la păsările de pradă, iar picioarele ca la gâscă, coada fiind lungă precum cea a unui măgar, cu care îşi acoperă părţile ruşinoase. La sabat apare sub un baldachin, uneori purtând straie foarte sărace, dar înfăţişând o sută de mii de forme ciudate..."

O descriere printre multe altele, personajul fiind specialist în transformări!

Concluzie

Această ultimă narațiune ilustrează perfect capacitățile acestei inteligențe de a se arăta sub aspectele cel mai diferite, inclusiv forme hibride, compozite, monstruoase, probabil cu scopul de a impresiona și de înspăimânta victimele acestor experiențe letale, pentru că recunoașterea lor în fața inchizitorilor însemna arderea pe rug. Sau pentru alte motive care ne scapă. Sabaturile erau niște iluzii, la fel ca și înfățișările Diavolului, ca și ritualurile absurde, neverosimile despre care se considera că se derulează la aceste reuniuni: asasinarea unor copii, canibalism, coit, incest, sodomie, benchete la care mâncărurile și băuturile sunt infecte și inimaginabile etc... Toate aceste situații țin de o formă de onirism provocat de o „fraudă" oarecare la nivelul psihicului indivizilor respectivi, căci toți au trăit o experiență identică a cărei tramă și proces de derulare sunt totdeauna aceleași. Asta înlătură idea de hazard și merge clar în sensul unei acțiuni programate pusă în practică prin stimuli obiectuali.

E greu să discerni interesul unei astfel de acțiuni, mai ales purtată pe o durată de aproape trei secole în toată Europa de Vest. Am putea să ne gândim la eliminarea fizică a unor anumite straturi ale populației, un fel de operațiune „sanitară" sau „prădătoare", deosebit de radicală pentru a face să dispară un număr maxim de indivizi cu tare, cu mintea accesibilă celor mai pronunțate perversiuni, celor mai dăunătoare dezechilibre spirituale, celor mai periculoase dereglări psihice.

Este imposibil, având în vedere teribilele mijloace puse în funcțiune de tribunalele eclesiastice pentru stăvilirea „flagelului vrăjitoarelor și magicienilor", ca acest fel de isterie colectivă care a dus la pretinsele sabaturi să fi fost rezultatul unei toane a societăți, a unui fenomen pur psiho-social. Întinderea sa în spațiu și în timp se opune categoric regulilor stabilite în sociologie.

Contextul epocii, pe de altă parte, cu slabele lui mijloace de informare, aproape inexistente mai ales în secolul al XVI-lea, incultura și analfabetismul notorii ale mediilor respective (cu câteva excepții), și mulți alți factori, fac caducă orice explicație de tip raționalist.

Rugurile era înălțate în piața publică și aprinse după citirea „crimelor" mărturisite de condamnați. Oamenii, care veneau în număr mare să asiste la execuțiile schingiuiților, erau deci ținuți la curent cu ceea ce se întâmpla la ei, fără să știe totuși ce se petrecea în alte părți. Lucru care ar putea să surprindă, aceeași oameni aprobau și încurajau rugurile! Mai rău! Când Ludovic al XIV-lea a suprimat procesele de vrăjitorie la sfârșitul domniei sale, vrăjitoarele și epigonii lor au fost lapidați, înecați și chiar arși de mulțimi surescitate, acționând complet în afara legilor!

Mai mult decât atât, după cum spune R. Villeneuve, victimele rugurilor nu erau decât:

„niște bieți amărâți prost hrăniți și îmbrăcați, respinși de societate din cauza stigmatelor lor fizice și morale enumerate mai înainte (...). Slabi la minte, monomaniaci agitați de idei vane, bolnavi în sensul cel mai strict al termenului, vrăjitorii și vrăjitoarele jucau rolul țapilor ispășitori, copleșiți de crime abominabile".

În consecință, nu există nici o șansă pentru ca acest fenomen să se fi născut spontan și să se fi propagat în mod epidemic în toată Europa, în chip natural. El ajunge chiar și în coloniile din America ale acelui timp, dar numai populația de origine europeană a suferit de pe urma lui, precum vrăjitoarele din Salem în Statele Unite și cele din Québec, printre alții. De remarcat că în Québec, în 1661, se puteau vedea „ființe și obiecte misterioase călătorind prin aer".

Este cât se poate de evident că o inteligență străină omenirii, total independentă de spiritul omului, a întunecat creierul unor

indivizi şi a provocat acel val fantastic de comportamente aparent de neînţeles.

Se poate presupune că această inteligenţă, în lumina tuturor faptelor care au fost expuse aici, are nişte capacităţi fantastice şi nişte mijloace extraordinare pentru a sonda şi controla mintea oamenilor. În această perspectivă, şi în cea a operaţiunii „sanitare" presupuse mai sus, asta ar putea să explice denunţările, de către vrăjitori şi vrăjitoare, a unor persoane „văzute" la sabat, şi care au fost şi ele victimele inchizitorilor. Era de ajuns acestei inteligenţe să imprime în momelile psihologice ale fiecărui vrăjitor sau vrăjitoare, anume aleşi, reprezentările fizice ale unor persoane familiare, ale căror tare fizice şi mentale îi destinau „sacrificării". De aici toate episoadele sabatului, destinate pierzaniei lor, care apar mai puţin ridicole decât înainte, dacă luăm în considerare această ipoteză de lucru. Pentru inchizitorii noştri farisei, existau în acestea crime, sacrilegii şi practici împotriva naturii.

Poate că, în fond, procesele de vrăjitorie nu au fost decât un fel de „soluţie finală" machiată cu abilitate ca să fie pusă pe socoteala prostiei mulţimilor inculte şi a fanatismului lumii religioase, pe scurt, o acţiune de epurare aplicată etniilor din Europa pe o perioadă de câteva generaţi, deci pe termen lung (de la sfârşitul secolului al XV-lea până la începutul secolului al XVIII-lea.).

Această constatare îmi este deosebit de penibilă!

V
LUMILE SUBTERANE

1. *MITURI ȘI MANIPULĂRI*

În orice timp și în orice loc, oamenii au crezut că sub picioarele lor se află o lume secretă, un teritoriu inaccesibil simplilor muritori, ocupat fie de zei, fie de demoni, fie de creaturi stranii dotate cu puteri magice.

În general, dar nu sistematic, mai ales pentru faptul că morții erau înhumați în pământ, strămoșii noștri credeau că spiritul sau sufletul persoanelor decedate mergeau în locul care le era rezervat, undeva în măruntaiele pământului. Urmele acestei credințe pot fi găsite la toate civilizațiile.

La numeroase etnii, acest tărâm subteran devine iadul, mit care a fost recuperat de creștinătate (unul dintre multe altele) de la iudaism (*kurnugia*, țara tenebrelor și a obscurității după Iov 10, 21-2), și pe care evreii îl împrumutaseră și ei de la mesopotamieni (She'ol).

Prin opoziție cu Raiul, situat în cer, unde „urca" sufletul celor drepți, Iadul devine locul unde „coboară" sufletul celor răi. Căci ceea era „sus" era bun și ce era „jos" era rău. „În jos" era numit de evrei Gehinnom sau Gheena. În cartea lui Enoch, profetul descrie câteva „sejururi" în „lumea cealaltă" și situează acel She'ol în patru grote gigantice din scobitura unui munte enorm.

Între secolul al III-lea şi secolul al XVII-lea, iadul a devenit spaima tuturor creştinilor, iar Biserica catolică s-a servit din plin de mitologia infernală pentru a-şi teroriza turmele, pentru ca numărul „oiţelor" rătăcite să fie cât mai mic. Era vorba de un fel de „terorism spiritual", o manipulare psihologică exercitată de intelectualii momentului asupra maselor analfabete, deci total inculte. Un fel de control exercitat de nişte fiinţe omeneşti asupra altor fiinţe omeneşti.

Peste tot în lume se găsesc locuri cu nume evocatoare, precum Porţile Infernului, Vizuina diavolului, Grota demonului, etc... Aceste situri, care se referă în general la grote, la caverne, sau la prăpăstii, erau cunoscute pe vremuri ca fiind periculoase, la activul lor înscriindu-se multe dispariţii de indivizi.

Din secolul al XII-lea, credinţa în existenţa unui popor de zâne se va răspândi în toată Europa. În mod ciudat, înainte de sosirea europenilor în America, etniile indiene pretindeau şi ele că rase de pitici locuiau în habitaturi subterane. Nu putem totuşi acuza cultura primilor de a fi influenţat-o pe cea a celorlalţi *înainte* ca Cristofor Columb să fi debarcat primii călugări evanghelizatori în Lumea Nouă.

Astfel, aceste creaturi mici erau cunoscute de indienii din America de Nord şi de eschimoşi. De exemplu, indienii din Idaho şi tubatulabalii din California vorbesc de omuleţi „supranaturali" care înşeală şi sperie fiinţele umane, dar care rareori constituie o adevărată ameninţare. Indienii cherokee din Carolina de Nord cred în patru feluri de pitici, unii buni, alţii răi! Tribul indienilor cayuga din Canada spune că are cunoştinţă de două feluri de pitici, unii masculi şi alţii femele! Aceasta e şi credinţa vecinilor lor, indienii seneca, care îi numesc *Little People*, exact cum sunt numiţi în relatările tradiţiilor populare din culturile celte!

Indienii shawnee din Eastern Woodlands, la fel ca indienii kato din California, numesc aceste creaturi pitice *Thunder Boys* (copiii tunetului), terminologie foarte evocatoare.

Omuleții verzi

Această expresie, folosită de jurnaliștii raționaliști ca să râdă de fenomenele OZN, își are poate originea într-o poveste din secolul al XII-lea, citată de Thomas Keightley în 1892, descoperită după al doilea război mondial.

„Un eveniment extraordinar s-a întâmplat în Suffolk, la St. Marie, în locul numit Groapa Lupilor. Un băiețel și sora lui au fost găsiți de locuitorii din preajmă la intrarea Gropii Lupilor. Acești doi copii arătau ca cei ai oamenilor, diferită fiind numai culoarea pielii, care era verde. Nimeni nu a fost în stare să înțeleagă limba pe care o vorbeau. Amândoi au fost duși la casa unui anume cavaler, Sir Richard de Calne, la Wikes, unde au început să plângă. Li s-au oferit mai multe feluri de hrană, pâine și altele, dar nu s-au atins de nimic deși erau chinuiți de foame, după cum a spus mai târziu fata. În cele din urmă, când au văzut fasolea, încă pe tijă, care era adusă în casă, s-au agitat ca să dea de înțeles că asta voiau. Li s-a dat. Copiii au mâncat, multă vreme neacceptând alte feluri de alimente. Totuși, băiatul era depresiv, astfel încât a murit repede. Fata, dimpotrivă, se arăta încântată și a fost totdeauna sănătoasă. Ea a început să se obișnuiască cu mâncare de tot felul și treptat a început să piardă nuanța verde a pielii căpătând o nuanță roz normală pe tot corpul. Mai târziu, a fost inițiată în religie, botezată, a trăit mulți ani în serviciul acelui cavaler (după cum el și membrii familiei sale mi-au spus-o de multe ori), și purtarea ei a fost mai curând desfrânată și impudică. Întrebată deseori despre originea ei și brusca apariție în acel ținut, ea a explicat că poporul ei locuia în măruntaiele pământului. Într-o zi în care ea și fratele ei se deplasau în urma altor persoane din rasa lor, cei doi copii au auzit un sunet de clopote atât de plăcut încât au fost încântați la culme, și au vrut să știe de unde provine. Au mers multă vreme din grotă în grotă ca să iasă în cele din urmă în aer liber. Când au ajuns la suprafață, și-au pierdut toată

forța din cauza efectului puternic al luminii soarelui și a temperaturii aerului ambiant, lucruri neobișnuite pentru ei, ceea ce i-a adus în stare de inconștiență și au rămas multă vreme întinși pe pământ. Când oamenii din ținut i-au găsit, zgomotul făcut de ei i-a alarmat pe copiii verzi care au încercat să fugă, dar au fost capturați deoarece n-au mai putut să găsească drumul de acces în lumea lor."

Această poveste, cu câteva variante, o găsim în cartea lui Jacques Bergier, *Extratereștrii în istorie*. Numai că acțiunea fost deplasată în spațiu și timp! După Bergier, copiii verzi ar fi fost găsiți lângă satul Banjos, în Spania, în august 1887! Nu, nu e o altă poveste, ci exact aceeași, deoarece cavalerul Richard de Calne a fost hispanizat și a devenit judecătorul de pace Ricardo *da* Calno! Dovada că această hispanizare a subiectului nu este opera unui spaniol este că *da* este un articol care nu există în limba spaniolă, ci face parte din limba portugheză!

Pământul gol înăuntru

Până la mijlocul secolului al XVIII-lea, piticii, grupați sub numele general de zâne, vor face să se vorbească despre ei în feluri diferite, dar habitatul lor va fi totdeauna situat în mediu subteran. Apoi, par să fi dispărut o dată cu apariția marilor industrii, ca și cum inteligența care îi manipula considerase că se încheiase o etapă și că trebuia să pună în aplicare un alt proces de control. Și, ca din întâmplare, exact în această perioadă începe era spiritelor și apare ipoteza pământului gol pe dinăuntru.

Primul personaj care a susținut această ipoteză a fost John Cleves Symmes, filozof excentric american (1779-1829). În 1818 el și-a expus ideile, vorbind despre un Pământ scobit pe dinăuntru și locuibil, prevăzut cu două „găuri" enorme la fiecare pol. Era un iluminat blând care se lua foarte în serios.

După cum am spus, ca fenomene produse de o inteligență superioară, zânele au fost înlocuite de spirite. De la straturile cele

mai de jos ale populației se trecea la intelectuali, căci deveneau din ce în ce mai numeroși. Cititorul nu va fi deci foarte mirat să afle că toți marii susținători ai Pământului gol pe dinăuntru au fost așa-zișii mediumi „instruiți" de spiritele dezîntrupate din sferele superioare!

De exemplu, doctorul M.L.Sherman a primit de la „inițiatorii" săi, în 1868, ordinul de a se asocia cu un anume profesor William F. Lyon, din Sacramento (California), în urma unei transe de douăsprezece zile, care nu i s-a părut că a durat decât o treime din acest timp (anomalie de contracție temporală clasică la mediumi).

După spusele spiritelor invizibile ale lui Sherman, Universul este o creație a spiritelor superioare care folosesc „legile naturale" bazate pe interacțiunea forțelor opuse (viață și moarte, mascul și femelă, lumină și întuneric, etc.). Scopul lor este expansiunea forțelor pozitive ale vieții în detrimentul celor negative. Spiritele sunt entități specifice, organisme vii conținând spirit în curs de dezvoltare, care necesită trecerea obligatorie prin mai multe stări fizice: amibă, insectă, animal vertebrat, om. Apoi, ultima etapă îi face să se alăture celorlalte Spirite care circulă în univers. Aceste Spirite controlează toate sistemele solare, deci planetele, care, bine înțeles, toate sunt scobite pe dinăuntru!

Spiritele i-au precizat lui Lyon, prin intermediul mediumului Sherman, că în interiorul Pământului se poate ajunge pe la poli, unde accesul era permis prin două deschizături. Totuși, nu pare să fi făcut dezvăluiri despre ce ar trebui să se găsească înăuntru.

Cazul domnilor Sherman și Lyon reprezintă un exemplu cu totul remarcabil de manipulare mentală de către inteligența care creează aceste fenomene, căci era vorba de doi oameni de știință. Pentru straturile cele mai modeste ale populației, au fost zânele bune și rele, care au fost înlocuite de Fecioara Maria și de demoni, înlocuiți la rândul lor de extratereștri înalți și buni și mici și răi. Înlocuirea nu a fost chiar atât de totală, ci s-a manifestat mai curând

o suprapunere parțială a proceselor puse în aplicare, cu dispariția progresivă a celor mai vechi în profitul celor noi.

Aceste contacte pentru intelectuali aveau loc în saloane private, în jurul unei mese unde oficia un medium, care primea informațiile de la Spirite în timpul stărilor sale de transă. Informații care s-au dovedit a fi, de cele mai multe ori, niște minciuni mari de tot, chiar dacă unele cazuri mai elaborate dezvăluie date preluate din subconștientul persoanelor prezente în jurul mediumului.

Mai târziu, alți adepți ai teoriei Pământului scobit aveau să producă o literatură abundentă pe această temă. Printre ei:

— Frederick Culmer, din Salt Lake City (Utah), în 1886. După el, la poli existau mai curând două „cuvete", Pământul fiind în formă de măr.

— William Reed, în 1906.

— Marshall B. Gardner, în 1913.

Cunoașterea secretă

Să ne reamintim că tradiția „realității alternative" din țările occidentale și mai ales din America de Nord se referă la o „veche înțelepciune", la o cunoaștere secretă despre Cosmos, oferită omenirii de o Putere Supremă, mai înainte ca istoria oamenilor să fie consemnată în scris.

Din zorii civilizației, au apărut culte ale acestei cunoașteri secrete provenită din timpurile cele mai îndepărtate, precum cea a gnosticilor egipteni în primele trei secole de după Cristos. De altfel, cartea lui Hermes Trismegistus a fost constituită în secolul al III-lea în Alexandria.

De la Pitagora până la Aleister Crowley, trecând prin Paracelsus, această cunoaștere s-a perpetuat, inclusiv prin intermediul Fraternităților și a ordinelor filozofico-religioase.

Această tradiție se referă și la descoperiri necomunicate maselor muritorilor, păstrate secrete de către adepții acestor mișcări

spirituale, despre existența unor subterane secrete, a unor vechi habitate intact conservate în subsolul anumitor locuri, sanctuare misterioase din mijlocul unor regiuni neospitaliere, etc.

O revenire a interesului pentru aceste credințe s-a manifestat în cadrul mișcărilor teosofice care au abundat exact la sfârșitul secolului al XIX-lea, ceea ce nu trebuie să fie neapărat o coincidență, ci mai curând rezultatul planului principal al unei inteligențe supraumane.

Helena Petrovna Blavatsky a fost cu siguranță personalitatea cea mai importantă a acestei școli de gândire, cu cele două cărți ale ei: *Isis Unveiled* (1877) și *The Secret Doctrine* (1888). H.P. Blavatsky preconiza ideea că primele ființe umane au fost impulsionate de anumite „spirite înțelepte" extraterestre, și în această privință considera statuile din insula Paștelui ca resturile unei civilizații înghițite de Pacific. Ea a trecut de la spiritism la ocultism, apoi la o teorie pe care o va propaga ca dogmă. Credința sa în etnii mitice dispărute i-a revelat existența a trei rase diferite:

1. O primă rasă, de natură astrală, care ocupă un „pământ sacru imperisabil", la fel de astral ca și locuitorii săi, și care e situat la Polul Nord.

2. A doua, tot de natură astrală, care a trăit pe un pământ nebulos jumătate astral și jumătate fizic, tot la Polul Nord.

3. A treia, de natură fizică, care se instalase pe un continent din Oceanul Pacific, Lemuria.

După părerea ei, din această ultimă rasă s-au născut „subrasele" care formează omenirea noastră, după ce niște creaturi spirituale, *kumuras*, s-au integrat în corpurile lemurienilor, în urmă cu aproximativ optsprezece milioane de ani! Această ultimă asertiune este o variantă a asertiunii lui Sherman despre acest subiect.

În convingerile ei găsim evocarea unor manipulări genetice (sau sexuale) care au provocat nașterea unor monștri. Dat fiind tabuurile în privința sexualității ale societății puritane din epocă,

această idee indică faptul că H.P. Blavatsky a putut ca însăşi să fie manipulată la nivelul creierului pentru a propaga această credinţă, poate atunci când practica spiritismul. Cititorul nu trebuie să piardă din vedere că această trăsătură, proprie entităţilor, transpare în toate epocile, sub o formă sau alta, mai ales în cazurile posedărilor demonice.

Partizanii Hiperboreei, ai Lemuriei, ai Atlantidei s-au înmulţit după aceea ca iepurii.

Shambala şi Agartha

Există zeci, ba chiar sute de relatări în care se pomeneşte de lucruri ciudate văzute în preajma Muntelui Shasta (California) de mai bine de un secol, inclusiv ozn-uri, ceea ce nu surprinde pe nimeni. Aceste poveşti fac parte integrantă din patrimoniul folcloric american, şi sunt atât de numeroase încât le-au fost consacrate mai multe cărţi.

•Unii autori pretind că un fel de creaturi inteligente umanoide cu piele de reptilă (*The Serpent people*) ar trăi ascunse în locuri subterane situate sub Muntele Shasta. Alţii le asociază chiar cu Diavolul!

Se vede că această credinţă nu e nouă, şi că ea datează cu mult înaintea ozn-urilor, care au apărut în 1947 ca s-o întărească. O manipulare condusă cu o mână de maestru!

Nu vreau să vorbesc prea mult despre Agartha, tărâm interzis simplilor muritori, pe care esoteriştii îl situează în Tibet. Doamna Blavatsky, în cartea ei *Doctrina secretă*, a vorbit despre Shambala, sanctuar pe care îl situează în deşertul Gobi. O mulţime de iluminaţi şi de şarlatani s-au străduit, prin tot felul de dizertaţii şi exhibiţii filozofice, să-şi convingă cititorii că acest oraş sau ţinut pur mitic era rezervat „Înţelepţilor Superiori" şi câtorva „aleşi", deci că a avut sau are încă o existenţă reală. În general, aceste relatări conţin afir-

mații gratuite, unde dovezile categorice lipsesc în mod ciudat. În plus, se disting prin lipsa unor referințe serioase verificabile.

Unii autori pretind că locuitorii din Agartha (sau Shambala) sunt sufletele morților, descendenți ai titanilor, ai atlanților, ai lemurienilor, ai martienilor, ai venusienilor sau ale „Învățătorilor" care trăiesc sub o formă astrală. În mod ciudat, majoritatea acestor scriitori susțin că au avut contacte fizice cu spirite superioare, iar faptul că pot fi considerați ca niște „contactați", face să se prevadă deja posibilitatea manipulării mentale pe care unii dintre ei ar fi putut-o suferi.

Marele ocultist francez René Guénon (1886-1951) situa Agartha în munții Meru – „acoperișul lumii" al hinduismului –, dar nu acorda acestei credințe decât o valoare spirituală. Se pare că și-a dat seama că existența acestui „tărâm invizibil" nu era fizică, ci esențialmente simbolică, un fel de imagine caricaturală a unei lumi superioare eterice inaccesibile ființelor omenești.

2. MISTERUL SHAVER

Un cititor neobișnuit

Toți pasionații de fenomene OZN cred că „tatăl" farfuriilor zburătoare este Kenneth Arnold, care a imortalizat această terminologie la 24 iunie 1947 descriind aparatele aeriene de formă neobișnuită care ricoșau pe straturile de aer ca niște „farfurii lansate pe suprafața unei ape". Jurnaliștii aveau să rețină această comparație ca să lanseze expresia **farfurii zburătoare.**

În realitate, cu mult înainte de apariția acestor obiecte zburătoare neidentificate, nave aeriene discoidale fuseseră descrise de un anume Richard S. Shaver, din Barto, Pennsylvania.

În septembrie 1943, Raymond Palmer, editorul revistei *Amazing Stories*, a primit prima scrisoare a lui Shaver. Era un text ciudat care începea astfel:

„Domnilor

Vă trimit aceasta în speranța că veți publica povestea mea. Cred că ar trebui să provoace multe discuții și să deschidă o dezbatere. Asta se referă la un alfabet care poate că o să-i intereseze pe cititorii voștri. Dacă îl arătați unui expert în limbi vechi, spuneți-i că asta constituie dovada definitivă a realității Atlantidei".

Angajatul care a deschis scrisoarea a aruncat-o imediat la coșul de gunoi cu comentariul: „Încă un smintit!". Dar Ray Palmer, mânat de un impuls, a recuperat ciudata scrisoare. După ce s-a consultat cu colaboratorii săi și a făcut câteva teste cu alfabetul lui Shaver, a luat hotărârea să facă experiența publicării.

În realitate, era vorba mai mult de un fel de cod decât de un alfabet, care funcționa după un principiu foarte simplu: A =animal; B = a fi (*to be*); C = a înțelege, a vedea (*to see*) etc...

Dumnezeu era simbolizat prin litera T (forma adevăratei cruci a lui Cristos) și personifica binele. Răul era figurat prin litera D (*detrimental, disintegrant energy*).

Totul părea complet extravagant, dar după ce revista a publicat această primă „operă" a lui Shaver, cititorii au fost entuziasmați, în așa măsură încât Palmer a fost copleșit cu câteva mii de scrisori în care autorii pretindeau că au testat alfabetul cu succes.

Nu știu exact cu ce cuvinte și nume trebuie să fie folosit „codul" lui Shaver, căci sursa mea nu oferă modul de folosire complet. Oricum ar fi, Palmer, ca un editor avizat ce era, a mirosit că e vorba de o sursă ce trebuia exploatată și pe care o va stoarce timp de douăzeci de ani. El l-a invitat pe Shaver să dea mai multe informații pentru a le explica cititorilor cum descoperise alfabetul-cod, iar acesta a răspuns cu un text de zece mii de cuvinte, având un titlu ciudat : „Avertisment pentru omul viitorului". În plus,

el preciza că mai avea şi alte dezvăluiri de făcut despre pericolele care ameninţau omenirea.

Palmer a citit textul lung al lui Shaver şi şi-a dat seama că acest om era o adevărată mină de aur. L-a „lansat" deci pe Shaver ca unul dintre cei mai prolifici redactori, dar, conştient de slăbiciunile literare ale autorului, a pus să se rescrie un text de 31 000 de cuvinte pornind de la manuscrisul iniţial, pentru a-l publica în revista sa în numărul din martie 1945, sub titlul „Îmi amintesc de Lemuria".

Tot tirajul s-a vândut fulgerător. Palmer a prezentat povestea lui Shaver ca fiind adevărată, provenită din „memoria-rasială" a autorului!

A urmat o altă avalanşă de scrisori, căci cititorii voiau să ştie mai multe despre acest Richard S. Shaver şi „amintirile" lui despre Lemuria.

Palmer şi-a frecat bucuros mâinile. Avusese dreptate pe toată linia şi mizase pe calul câştigător!

Imaginaţie sau influenţă obiectuală

Pentru ca cititorul să priceapă bine de ce cazul Shaver poate fi ridicat la rangul de mister, trebuie să ştie că acest om, cu mult înainte de apariţia farfuriilor zburătoare, a întâlnirilor de gradul trei, a răpirilor etc., a prezentat în scrierile sale (restructurate de Palmer) tot ce cunoaştem în ufologie: nave aeriene sau spaţiale discoidale, viteze superluminice, creaturi extraterestre semirobotice, comunicări telepatice, arme paralizante şi mai ales maşini care era capabile să emită, din baze subterane, raze energetice în stare să-i paralizeze pe oameni, să-i teleporteze instantaneu dintr-un loc în altul, să le provoace vise, iluzii, impulsuri; să producă momeli tridimensionale, să facă miracole şi să provoace calamităţi...

Fără a mai pune la socoteală fiinţele binefăcătoare (numite Tero) şi cele răufăcătoare (numite Dero), care se dedau unor

experiențe genetice halucinante, producând tot felul de monștri, jumătate oameni și jumătate animale.

Numărul de coincidențe cu parametri relevați în dosarul foarte voluminos a tot ce se referă la ozn-uri este atât de mare încât e cu adevărat dificil, ca să nu spun imposibil, să le punem pe seama hazardului. Cum este puțin probabil ca Shaver să fi putut „ghici" ceea ce avea să se ivească în mediul nostru începând din 1947, asta însemnând că și el a fost probabil victima unei manipulări mentale din partea inteligenței care trage sforile în culise.

De fapt, pare stabilit că Shaver a fost un fel de medium, care a beneficiat de „mesaje", ca mulți alții înaintea lui. El a mărturisit celor pe care îi freeventa, printre care se număra și Ray Palmer, că i se întâmpla deseori să audă voci și să zărească proiecții cu oamenii considerați că trăiesc pe suprafața Pământului. Ba chiar a afirmat că a fost răpit de numiții Dero și dus în habitatul lor subteran, de unde a putut să scape cu ajutorul complicității creaturilor Tero! S-a văzut că această temă a răpirii este prezentă atât în tradițiile populare care vorbesc despre locuitorii din țara zânelor, cât și în relatările moderne despre contactele cu pretinse creaturi extraterestre, ceea ce e totuși tulburător.

„Dezvăluiri" extraordinare

După spusele acestui ciudat „vizionar", în urmă cu aproximativ douăsprezece mii de ani, locuitorii de pe o planetă depărtată, pentru a-și asigura supraviețuirea, au fost constrânși să-și părăsească lumea originară care murea. Ei au debarcat pe Pământ, unde indigenii care i-au văzut i-au luat drept zei (temă care nu a apărut în ufologie decât prin anii șaptezeci o dată cu ipoteza paloastrnautică). Această eroare era cu atât mai lesne de înțeles cu cât străinii dispuneau de o tehnologie care apărea în ochii autohtonilor ca o adevărată magie. Această stăpânire a unor tehnici sofisticate în diferite domenii ale științei le-au permis să-și prelungească viața dincolo de ce ar fi putut

să spere din partea naturii, rămânând constant tineri, întrucât încetiniseră în mod considerabil procesul de îmbătrânire a celulelor corpului.

După caz, locuitorii de pe planeta noastră au dat acestor extratereştri diferite nume, titani şi atlanţi fiind cele mai des folosite.

Titanii erau mai ales experţi în genetică şi, de la instalarea lor pe Pământ, s-au străduit să creeze o rasă umană de muncitori manuali, un fel de mână de lucru „ieftină".

Tot după afirmaţiile lui Shaver, una dintre aceste rase create de titani este cea a strămoşilor noştri, dar altele au fost specii hibride, unele fiind dotate cu coarne şi cu copite. Amintirea difuză şi confuză a unora dintre aceste rase a supravieţuit în memoria colectivă a descendenţilor acestor cei mai îndepărtaţi strămoşi. Toate aceste rase se aflau sub *controlul mental* al titanilor, care foloseau în acest scop un aparat special conceput pentru a le facilita dominaţia asupra creierului omenesc (această afirmaţie a lui Shaver este pur şi simplu extraordinară, având în vedere ceea ce aflăm din relatările răpiţilor).

A venit un moment în care oamenii de ştiinţă ai titanilor au descoperit că radiaţiile soarelui nostru alterau timpul de viaţă totuşi foarte lung al rasei lor, reducându-l treptat la cel al omului de pe Pământ. Titanii au fost deci constrânşi să se retragă în habitaturi subterane, amenajând grote naturale şi legându-le între ele printr-o reţea de tunele creată cu ajutorul tehnologiei lor fără pereche. Timp de câteva milenii, această activitate din interiorul planetei s-a dezvoltat în mod considerabil, extinzându-se constant.

Tot după spusele lui Shaver, a existat o populaţie troglodită, într-un fel, care a ajuns la cifra record de cincizeci de miliarde de indivizi! Acest lucru s-a putut realiza cu ajutorul unor cunoştinţe ştiinţifice foarte ridicate care au facilitat supravieţuirea unui număr atât de mare de locuitori.

Dar, revers al medaliei, viața subterană s-a dovedit, în timp, un eșec și, în ciuda tehnologiei supersofisticate, titanii nu au putut să împiedice unii germeni să se dezvolte în mediul lor subteran și să provoace epidemii care le-au rărit rândurile și le-au redus mult resursele genetice. În disperare de cauză, titanii au fost nevoiți să emigreze încă o dată în spațiu pe o altă planetă, ceea ce au și făcut după ce misiunile de explorare au descoperit una care se potrivea propriilor nevoi.

Din cauza unor probleme tehnice diverse, titanii au fost constrânși să lase în urma lor o întreagă populație de roboți care puteau să se descurce singuri. Aproape toți sclavii (mâna de lucru ieftină) au fost eliberați și trimiși la suprafață. Ei se află la originea marilor civilizații, de la care ne vine cunoașterea. După mai multe generații, lumea subterană a titanilor a fost uitată, și au persistat doar câteva frânturi vagi de amintiri, care au servit mai ales la crearea și întreținerea legendelor...

Toți roboții titanilor au rămas deci în complexele subterane în compania unor ființe omenești evoluate, indispensabile unor munci subterane. Acestea, pretinde Shaver, nu s-au bucurat de radiația benefică a soarelui. Treptat, ei au dezvoltat un comportament malefic și rasa lor a degenerat în pitici psihotici pe care „vizionarii" îi numesc Dero (**DE**trimental **RO**bots). Dar a mai existat o rasă care a reușit să-și păstreze resursele genetice originare (tot ale vechilor sclavi) care s-a ridicat împotriva acțiunilor negative ale acestor Dero. Shaver îi numește Tero (in**TE**grative **RO**bots). Totuși, numiții Dero au rămas superiori ca număr respectivilor Tero, ba chiar dispun și de puteri considerabile.

Unde fantasticul se apropie de oroare

Numiții Dero ar avea la dispoziția lor numeroase mașini abandonate de titani, dintre care unele oferă posibilități uimitoare. Există aparate capabile de a-i chinui și de a-i înșela pe oameni și pe numiții

Tero, care împrăştie raze energetice ce pot să treacă prin câţiva kilometri de stâncă şi să capteze imagini de la suprafaţă din oricare punct al globului terestru, fără ajutorul camerelor de luat vederi şi al unei întregi logistici tehnologice (antene, relee, sateliţi etc...). Ei pot să se transporte instantaneu dintr-un loc în altul prin teleportare, indiferent de distanţă.

Unele maşini pot provoca imagini mentale ale unor scene care apar reale celui care le captează. Altele pot să provoace visele cele mai diverse, în timp ce altele pot să hipnotizeze pe oricine şi să-l îndemne să comită anumite acţiuni, inclusiv asasinate în numele Domnului sau al unei credinţe oarecare.

Creaturile Dero au şi nave aeriene şi spaţiale, arme destructive cu raze mortale, aparate putând să revitalizeze capacităţile sexuale, în timp ce altele pot să vindece orice fel de boală sau, dimpotrivă, să le provoace, iar altele pot să cauzeze oamenilor stări emoţionale diferite, să le capteze gândurile etc.

Aceşti Dero provoacă cele mai multe războaie între popoarele de pe Pământ, şi tot ei sunt de vină pentru accidentele şi calamităţile de tot felul, ca şi de asasinarea unor oameni celebri, precum cea a lui Isus Cristos! Evident, Hitler şi naziştii fuseseră sub controlul acestor Dero, iar lagărele morţii au constituit una dintre ideile lor diabolice.

Shaver era totuşi un personaj lipsit de anvergură şi foarte instabil. Nu stătea prea mult în aceeaşi slujbă, s-a căsătorit de trei ori, ultima fiind cea mai lungă. Era cunoscut ca sadomasochist şi fanatic al SF-ului. Totuşi, era profund credincios şi foarte ataşat fundamentalismului creştin. Inconstanţa l-a dus la mai multe versiuni despre originea cunoştinţelor sale despre lumea creaturilor Tero şi Dero. După cercetătorii care s-au ocupat de cariera lui, din 1932, el a afirmat că auzea voci ciudate şi le-a mărturisit colegilor de muncă că i se întâmpla să poată să citi în minţile oamenilor.

A avut neînțelegeri cu poliția de mai multe ori, a făcut închisoare pentru trafic de alcool (în perioada Prohibiției) și chiar a fost internat într-un spital psihiatric. În timpul ședерii la spital, Shaver a pretins că a fost contactat de o creatură Dero femelă, care l-a ajutat să fugă din clădirea în care era tratat, pentru a-l duce într-un habitat subteran unde Shaver afirmă că a locuit câțiva ani. În timpul ședерii în acea lume, Shaver ar fi asistat la scene de oroare (torturarea unor oameni, executarea lor în urma unor acte de canibalism, fără a mai vorbi de episoade de perversiune sexuală de o cruzime nebună).

Coincidențe

Firește, profilul psihologic al lui Shaver poate să explice fantasmele pe care le-a exteriorizat în „literatura" sa. Totuși, era un personaj prea nesemnificativ pentru a fi avut o imaginație atât de debordantă precum cea care i-a permis să-l alimenteze pe Ray Palmer cu povești delirante, dar care erau foarte gustate de cititorii revistei *Amazing Stories*, datorită mai ales talentului editorului care „prelucra" textul.

În realitate, în ciuda unor aserțiuni oarecum contradictorii despre originea „informațiilor" sale, se pare că Shaver a fost un fel de „contactat", iar cercetătorii știu că cei mai mulți dintre aceia care își zic „contactați" au foarte des un profil psihologic care demonstrează o anumită lipsă de stabilitate în comportament. Multă vreme, s-a crezut că această deficiență mentală se afla în mod sistematic la originea pseudo-contactelor, dar de câțiva ani au apărut teorii noi, mai ales cea care spune că respectivele persoane sunt mai accesibile formelor de manipulare psihică grosolană care i-ar înșela total.

Printre alte „isprăvi" pe care le mai pot face creaturile Dero, după spusele lui Shaver, le voi enumera pe următoarele:

– reproducerea după dorință a unor produse precum hainele, hrana și alte articole dintre cele mai diverse în orice cantitate;

– capturarea unor oameni pentru nevoile lor;

– influențarea permanentă a societății omenești la toate nivelele cu ajutorul unor mijloace tehnologice sofisticate cuprinzând momeli și manipulări psihologice de tot felul.

Shaver a mai pretins că aceste creaturi erau împărțite în mai multe grupuri astfel încât fiecare își exercita dominația asupra unei țări sau a unui sector geografic precis, și că piticii pe care strămoșii noștri îi numeau zâne, nu erau în realitate decât creaturi Dero!

Coincidența în această privință este deosebit de tulburătoare! În ciuda pudibonderiei strămoșilor noștri în privința sexualității, relatările care au ajuns până la noi din trecut prin folclorul celt, german și roman au tendința să zugrăvească unele comportamente ale zânelor, mai ales pitici, proprii pervesiunii și obsesiei sexuale. În plus, tot asta reiese și din relatările obținute de la răpiții moderni, care oferă și mai multe precizări despre marele interes al creaturilor necunoscute față de sexualitatea ființelor omenești și bineînțeles pentru genetică, domeniu care pare să constituie unul dintre punctele cele mai importante ale activității lor foarte ciudate. Și în privința asta nu se poate vorbi deloc de coincidențe, căci Shaver nu cunoștea nimic despre acest aspect al ufologiei când a publicat „ce știa" în *Amazing Stories*, pur și simplu pentru că răpirile de către ocupanții ozn-urilor erau încă necunoscute în perioada în care Ray Palmer a dat publicității afirmațiile smintite ale acestui personaj foarte ciudat.

O altă aserțiune a lui Shaver referitoare la numiții Dero. El pretinde că viața de după moarte este un mit întreținut în mod subtil de respectivii Dero prin intermediul unor mediumi (aluzie la spiritism). Este exact concluzia la care am ajuns și eu în cursul cercetărilor mele, cu excepția că, pentru mine, numiții Dero sunt tot

imaginari, făcând parte dintr-o manipulare (sau invenție) a creierului lui Shaver.

Cititorul a remarcat probabil afirmațiile lui Shaver care se potrivesc perfect cu dosarul ozn-urilor. Să luăm, de exemplu, ceea ce spune Shaver despre creaturile care se consideră că populează habitaturile subterane ale planetei noastre și pe care le împarte în felul următor:

– Creaturile Tero, ființe binefăcătoare de origine umană, cu un fizic mai apropiat de al nostru dar mai plăpând. Sunt foarte discrete în intervențiile lor și mai puțin numeroase decât creaturile Dero.

– Creaturile Dero, creaturi umane pitice, răufăcătoare foarte numeroase.

– Creaturi umane gigantice, cu o înălțime de 2,70 m până la 3 m, despre care Shaver susține că nu a putut să obțină informații.

– Roboții, cu forme diverse, uneori ciudate, care nu părăsesc niciodată subsolul.

– Alte rase pitice, dar în număr foarte mic, unele pe cale de dispariție. Mai multe rase dispărute au fost distruse de creaturile Dero, ele însele aflate pe o pantă descendentă în privința resurselor genetice!

Faptul că Shaver a putut să descrie, numai din imaginația lui, toate aceste entități pretinse extraterestre, care formează baza relatărilor contactelor de gradul trei și patru, mai înainte ca ele să fi fost cunoscute cercetătorilor, nu poate să fie deloc un joc al întâmplării! Este cât se poate de evident că aceste coincidențe sunt neverosimil de insolite ca să fie normale, și cred că poate să arate, împreună cu multe altele de același fel, că Shaver a fost într-adevăr „instruit" de o inteligență oarecare ca să scrie povești extraordinare.

Printre performanțele tehnologice ale roboților abandonați de titani, cum să nu te arăți surprins citind ce spune Shaver:

– Suprimarea greutății oricărui corp, pentru a deveni mai ușor ca acrul până a-l face să leviteze.

– Declanşarea soneriei oricărui telefon.

– Provocarea unor gânduri creatoare la unii indivizi, cu ajutorul unui aparat minuscul plasat în pălăria „beneficiarilor" unor astfel de favoruri.

– Vindecarea cancerului şi a altor maladii. Shaver precizează că vindecările miraculoase de la Lourdes sunt opera creaturilor Dero.

Prima dintre presupusele lor capacităţi se referă la fenomenele de levitaţie foarte obişnuite la marii mistici. A doua ţine de fenomenul numit poltergeist. A treia priveşte inspiraţia telepatică (instrucţiuni mentale transmise de entităţi fiinţelor umane). Iar ultima se aplică mai ales apariţiilor religioase.

Cu alte cuvinte, Shaver nu numai că defineşte umanoizii necunoscuţi şi ozn-urile mai înainte să se fi ivit în spaţiul nostru aerian şi pe câmpurile noastre, dar şi atribuie entităţilor toate celelalte fenomene neexplicate. Altfel spus, cu cincizeci de ani înaintea mea, Shaver considera că nu există decât o singură cauzalitate la originea tuturor faptelor neexplicate!

Astfel, toate marile idei emise de Shaver în scrierile lui, se regăsesc în tematica ufologică şi cea a altor fenomene de contact. În plus, a apărut înaintea mărturiilor care se referă la ele, mai ales în revista *Amazing Stories* din anii patruzeci, în special în numărul din 1 iunie 1947, cam cu trei săptămâni înaintea faimoasei observaţii a lui Kenneth Arnold de la 24 iunie! În această privinţă, Shaver poate fi considerat pe bună dreptate un vizionar, ca să nu spun profet!

Dar, aşa cum e regula la aceste personaje ciudate, există şi o latură negativă, de parcă gândirea necunoscută i-ar fi insuflat lui Shaver „previziunile" ei de o uimitoare precizie, dar numai un anumit timp. Într-adevăr, imediat ce farfuriile zburătoare au început să „inunde" presa americană, se pare că „iniţiatorul" lui Shaver l-a lăsat baltă. După aceea, inspiraţia lui avea să se exprime într-un mod mai „comercial" am putea spune, dar şi mai vulgar. Având tăiată legătura cu sursa lui iniţiatoare şi, se pare, presat de Ray Palmer să

furnizeze în mod regulat materialul de imprimat, el s-a orientat repede spre scrierea unor epopei cu războaie permanente între popoarele lumii subterane, cu indispensabilele comploturi politico-militare, intrigile unor femei uşoare şi fatale, totul pe fondul unor societăţi ahtiate după sexualitate excesivă şi despotism, cu inevitabilele asasinate ale unor personaje influente etc. Vizionarul, pierzându-şi „furnizorul", a abordat o literatură de o categorie cât se poate de jalnică... Este adevărat că în acea perioadă, Statele Unite se aflau în epoca de aur a SF-ului şi că amatorii genului îşi hrăneau spiritul cu acest tip de poveşti fantastice pline de orori, cum le considerau americanii, şi pline de întâmplări neaşteptate şi de creaturi *aliens* cu puteri formidabile.

Ce să credem despre misterul Shaver?

Probabil că, după apariţia farfuriilor zburătoare în telegramele de presă, Shaver a dat curs liber imaginaţiei sale cu ajutorul foarte interesat al lui Ray Palmer. De la sfârşitul anului 1947, el a început să modifice temele scrierilor sale, introducând în ele intrigi romaneşti pe care Palmer nu putea să le mai prezinte ca poveşti adevărate, deşi a evitat timp de câţiva ani să mărturisească faptul că era vorba de ficţiune. Înclinaţia lui Shaver pentru SF şi esoterism, ca şi dezechilibrul psihic care îl caracteriza, probabil că au cântărit greu la îndemnul de a se lansa în literatura populară.

Dar înainte de a schimba direcţia, el a avut timp să demonstreze pe deplin că a fost, cel puţin asta e impresia mea, un instrument în serviciul unei inteligenţe, care a rămas de identificat. Faptul că toate afirmaţiile lui despre creaturile Dero şi Tero se pot regăsi sistematic în dosarele fenomenelor neexplicate în general şi ale ozn-urilor în special, şi asta **înainte** de apariţia farfuriilor zburătoare, indică faptul că probabil a avut loc manipularea minţii lui. Numărul de paralele este atât de mare încât se poate înlătura perspectiva unor coincidenţe fortuite.

În realitate, totul ne face să credem că a fost medium mai înainte de a deveni un şarlatan. A fost oare folosit pentru a facilita deschiderea minţii celor care îi vor citi textele înainte de apariţia ozn-urilor şi a extratereştrilor? N-ar fi imposibil. De fapt, Shaver ar fi putut foarte bine să servească drept element de tranziţie dintre credinţa într-un popor de zâne şi cea în creaturi venite de pe planete depărtate. Înaintea lui, alte canale serviseră şi ele interesele acestei manipulări a societăţii omeneşti: spiritişti, teosofi, iluminaţii Pământului gol pe dinăuntru şi alte persoane care se distingeau şi ele de masa muritorilor printr-un profil psihologic foarte deosebit...

Se pare că această inteligenţă superioară îşi exercită influenţa mentală prin intermediul unor indivizi predispuşi să le accepte existenţa şi care au o personalitate ce tinde să reducă considerabil impactul afirmaţiilor lor (conţinutul „mesajelor") asupra oamenilor de ştiinţă şi literaţilor, deci al „inteligheţiei" ţării respective. Acesta este unul dintre cele şase camuflaje ale fenomenului: aspectul negativ care invalidează pozitivul (Vallée spune că fenomenul îşi neagă propria existenţă).

Intelectualii şi autorităţile resping spusele oricărui medium, considerându-le divagaţii de mitoman şi de escroc, dar „mesajele" trec în literatura populară şi influenţează masele în grade diferite.

La urma urmelor, misterul Shaver nu pare să fie decât unul dintre multiplele episoade care se înscriu în această manipulare universală a omenirii, lentă, întinsă pe durata a câteva secole, pentru a modela spiritele şi a le deschide pentru anumite concepte... **sau pentru alte scopuri**.

Cel puţin asta e concluzia pe care o trag eu, chiar dacă dovezile mele nu pot fi considerate categorice!

3. EXTRATEREŞTRII ŞI BAZE SUBTERANE

Mitul creaturilor oribile venite din spaţiu avea să se îmbogăţească considerabil spre sfârşitul anilor optzeci, în urma unor

evenimente declanșatoare, dintre care principalul este documentul „Operațiunea Majestic 12", primit de Jaime Shandera sub forma unei pelicule fotografice într-un plic cu adresa sa, expediat de un individ care a rămas anonim.

Acest document format din opt foi a ajuns în mâna unui asociat al lui William Moore, cercetătorul care a contribuit în mare măsură la dezgroparea cazului Roswell. Să nu se spună că iar a fost o coincidență! Deoarece documentul fusese declarat fals, se înțelege de la sine că falsificatorii voiau să-l discrediteze pe Moore, cu atât mai mult cu cât reușise perfect în ceea ce întreprinsese. În plus, cercetătorul american a căzut pentru a doua oară în capcana unui serviciu de securitate al US Air Force în cazul Bennewitz. Într-adevăr, în schimbul unor documente fără importanță sau special fabricate pentru el, Moore a acceptat să dea acestui serviciu informații despre Paul Bennewitz, cercetător stabilit la Albuquerque (New Mexico), lucru pe care l-a recunoscut chiar el. «Printre documentele false primite de Moore de la un agent al USAF pe nume Richard Doty figurează cel referitor la un pretins proiect *Snowbird*, care a contribuit în mare măsură la mitul despre baza Groom Lake (Nevada) unde ar fi testate nave extraterestre(n.a.).». După această mărturisire s-a cumințit și cota i-a scăzut atât de mult încât nu se mai aude nimic de el.

Noțiunea de baze extraterestre subterane pe care o susțin cei de dincolo de Atlantic, se sprijină în mod esențial pe declarațiile câtorva răpiți care au fost în mod magistral înșelați de răpitorii lor, deoarece au fost făcuți să creadă că au fost duși într-un habitat subteran din New Mexico pentru a fi supuși unor încercări foarte greu de îndurat. Dar nici unul dintre ei nu poate să prezinte nici cea mai mică dovadă categorică, nici cel mai mic indiciu revelator în sprijinul aserțiunilor lor.

Am indicat în cea de a doua carte a mea că autorul Walter Bowart a explicat într-o lucrare foarte bine documentată că

serviciile de securitate ale armatei americane aplicaseră **din 1947** (altă „coincidență") diferite metode pentru a șterge unele amintiri din memoria personalului care aflase lucruri pe care nu trebuia să le știe.

Bowart chiar a reușit să găsească foști militari care suferiseră o spălare de creier specifică, în condiții vădite de straneitate.

Atunci ne putem întreba cum se face că toți acești colportori de povești senzaționale, toți așa-zișI foști militari sau civili care au lucrat pentru armată, au putut să fie demobilizați sau eliberați de contract știind atâtea secrete de stat pe care le încredințează oricui, inclusiv unor indivizi iresponsabili? Admițând că toți au avut un *clearance** suficient de ridicat, există totuși o procedură care îi obligă să păstreze discreția asupra a tot ce ține de informații clasificate, altfel împotriva lor se poate începe o urmărire penală cu riscul de a ajunge la închisoare, de a primi o amendă piperată și de a-și pierde toate avantajele. În general, există foarte puține cazuri de acest gen, căci loialismul acestor persoane îi îndeamnă să-și țină gura închisă până la moarte.

Supravegherea investigatorilor și răpiților

Trebuie să observăm că răpitorii îi mint în mod constant pe răpiți și îi fac să vadă ceea ce vor ei să vadă pentru a-i face să creadă ceea ce doresc. Așa cum îi înșeală în privința originilor și intențiilor lor. În consecință, dacă dau impresia că au baze în subsolul statului New Mexico sau în altă parte, asta înseamnă că e ceva voit, deci iluzoriu.

Nu e deloc incredibil că anumiți cercetători sunt supravegheați de un serviciu de securitate militar. I-aș aminti cititorului că binecunoscuta Comisie Robertson, în ianuarie 1953, mandatată de

---

* Acces la secret (n.a.).

US Air Force ca să-şi exprime părerea despre fenomenul OZN, a emis diferite recomandări, printre care şi aceasta:

„Comisia a luat cunoştinţă de existenţa unor grupuri precum *Civilian Flying Saucer Investigations* (Los Angeles) şi *Aerial Phenomena Research Organization* (Wisconsin). Credem că astfel de asociaţii trebuie să fie supravegheate pentru că ar avea o influenţă potenţială importantă asupra spiritului maselor dacă se produc observaţii generalizate. Irresponsabilitatea flagrantă a unor astfel de grupuri şi folosirea lor în scopuri subversive ar trebuie să fie reţinute".

În consecinţă, cei câţiva cercetători care se apropie mult de unele adevăruri, printre care cei care au dezgropat cazul Roswell, nu au fost supuşi unor presiuni sau ameninţări din partea puterii, ci li s-au aruncat nişte nade ademenitoare, care, după aceea, s-au dovedit a fi nişte farse, cu scopul discreditării lor, ceea ce s-a întâmplat şi cu William Moore.

Pe de altă parte, pare stabilit faptul că militarii americani se interesează foarte mult de răpiţi. Contrariul ar fi fost de altfel foarte de mirare.

Într-un articol cu titlul *Martori bine supravegheaţi*, am prezentat în detaliu episoadele trăite de doamna Betty Andreasson-Luca, celebra răpită, care a fost hărţuită timp de câţiva ani de elicoptere ciudate fără semne de identificare. Era clar că sunt aparate americane, aparţinând unei organizaţii militare. În vremea aceea înţelesesem foarte bine că era vorba de o atenţie deosebită pe care armata o arăta faţă de această femeie, dar nu am perceput foarte exact scopul acestor manevre. Acum ele îmi apar mai clare. Acele elicoptere erau încărcate mai ales cu aparate de înregistrat convorbirile răpitei pentru a se putea urmări astfel evoluţia psihicului ei şi a se constata astfel dacă constituia o ameninţare. Este cât se poate de evident că serviciile de securitate, care se gândesc totdeauna la ce e mai rău, s-au gândit probabil că răpiţii puteau să fi

fost „programați" de răpitori pentru a îndeplini un act oarecare de sabotaj.

Christa Tilton, altă răpită care a fost hipnotizată de Budd Hopkins, foarte cunoscut în Statele Unite pentru rolul pe care îl joacă în cercetarea asupra răpirilor, a povestit cum a fost hărțuită de un agent al unei agenții de securitate care i-ar fi mărturisit că șefii lui dețineau o listă cu răpiți și doreau să afle cât mai multe lucruri despre ei. Acest agent știa totul despre ședințele de hipnoză pe care le avusese cu Budd Hopkins, de parcă ar fi avut înregistrările, deși numai Christa și cercetătorul newyorkez ar fi trebuit să cunoască toate detaliile regresiei. Respectivul a declarat că se numește John Wallis și i-a dezvăluit faptul că autoritățile aveau un proiect în curs care consta în supravegherea unui număr cât mai mare de persoane aflate în această situație.

Lista celor supravegheați e lungă.

Se poate crede că domiciliul unor specialiști în regresie hipnotică este înțesat cu microfoane pentru a permite înregistrarea conversațiilor și a interogatoriilor din timpul regresiei hipnotice, ceea ce facilitează foarte mult munca de supraveghere a acestor agenți.

Acest comportament al autorităților demonstrează că sunt la fel de dezarmate și de neputincioase după cum afirmă informatorul lui Bruce Maccabee și îi dau dreptate, cel puțin în privința interesului militarilor față de răpiți și incapacitatea lor de a-i împiedica pe răpitori să-și continue „campania" de răpiri.

Trebuie deci să conchidem că totalitatea informațiilor adunate referitoare la răpiri comise de creaturi necunoscute și tot ce presupun ele au determinat puterea americană să considere că e vorba de înșelătorii psihice având drept scop să ne facă să credem în existența unor baze *aliens* pe planeta noastră. În consecință, această putere ar facilita propagarea acestei credințe, știind că soluția misterului este mult mai complexă și **imposibil** de admis oficial.

MANIPULARE DE UN ALT GEN?

Dacă e să-i dăm crezare lui Bruce Maccabee, fizician din Sabillasville (Maryland), unul dintre conducătorii grupului FUFOR, acestuia i-au parvenit unele informații de la un ofițer din comitetul șefilor de Stat-Major de la Pentagon. El le-a făcut publice în *International Ufo Report* vol. 16, nr.5, pp.10 și 23, din octombrie 1991. Conținutul lor mă obligă să reconsider acest comportament ciudat al unor militari americani de câțiva ani încoace. Conform informatorului său, pe care îl consideră demn de încredere:

– Există câteva baze extraterestre în lume, inclusiv în Statele Unite (nici măcar nu folosește condiționalul!).

– Un proiect secret despre ozn-uri folosește sute de persoane sub diferite acoperiri, toate având un *clearance* foarte ridicat.

– Statele Unite au lucrat timp de mai mulți ani cu URSS la problema OZN.

– „Vizitatorii" sunt implicați în răpirea unor indivizi al căror număr este în constantă creștere.

– Apare clar acum că armele noastre nu au nici o putere asupra acestor *Aliens*.

Numai că Bruce Maccabee, în 1993, a recunoscut că a colaborat de mai multe ori cu CIA! Sigur, a minimalizat rolul pe care l-a avut în colaborarea cu această agenție, dar, după părerea mea, cu bună știință sau fără voia lui, a fost probabil folosit pentru a face publice informațiile citate mai sus într-un scop precis. În aceste informații, incredibilul se amestecă cu probabilul. Este o intoxicație ciudată care, după părerea mea, se poate explica în modul următor:

Se poate ca militarii americani să-și fi dat seama că ozn-urile nu sunt deloc ceea ce se crede a fi – nave extraterestre. Cu alte cuvinte, cu mult înaintea mea, ei ar fi ajuns la o altă ipoteză, și mai traumatizantă decât ipoteza extraterestră.

În consecință, nu i-ar deranja deloc ca opinia extraterestră să se răspândească în rândul publicului, treptat, cu ajutorul unor acțiuni diverse, neoficiale, firește. Ar fi vorba de așa-zise confidențe „scăpate" ici și colo și de încurajarea unor filme cu ozn-uri, trecând prin alte forme de influență.

Oricum ar fi, explicația acestei situații, care e contrară secretului asupra ozn-urilor menținut oficial de puterea americană, este mai plauzibilă decât cea a lui Jacques Vallée (pentru a camufla proiectele unor arme secrete).

VI
CONCLUZIE

Înainte de a încerca să desprindem ideile principale care vor servi la deschiderea unui drum spre ieşirea din acest adevărat labirint, cred că este necesară o recapitulare a elementelor conţinute în cele două volume.

1. La începutul lunii iulie 1947, o aparentă maşină zburătoare (poate chiar două) şi pretinşii ei pasagerii extratereştri au căzut în mâinile militarilor americani. În ciuda unor ambiguităţi din câteva mărturii şi a atitudinii unor investigatori, se pare că acest incident a provocat instituirea unei noi structurii de securitate în cadrul aparatului condus de guvernul Statelor Unite. În acelaşi timp, au fost întreprinse manevre de intoxicare pentru discreditarea acestui caz.

Cum nu poate să fie vorba de un accident (o supertehnologie probabil că a eliminat acest factor de multă vreme), suntem îndreptăţiţi să credem că acest incident a fost provocat cu bună ştiinţă de o inteligenţă supraumană, pornind, de exemplu, de la momeli energetice materializate.

2. Această acţiune, după părere mea, avea cel puţin trei scopuri:

a) Să convingă autorităţile americane despre originea extraterestră a „farfuriilor zburătoare", aşa cum erau numite atunci.

b) Să le oblige pe aceleaşi autorităţi să nu întreprindă un război nuclear împotriva URSS-ului, ci, dimpotrivă, să încheie acorduri secrete de neagresiune cu sovieticii.

c) Să provoace o frenezie a supraînarmării la națiunile industrializate, pentru ca cercetarea științifică, industria, comerțul și economia țărilor respective să se poată dezvolta în interesul bunei funcționării a societății noastre.

În mintea celor două mari puteri, cel puțin a câtorva dintre conducătorii lor care cunoșteau incidentul descris mai sus, această supraînarmare era destinată să facă față unei eventuale invazii venite din spațiu. Pentru a justifica acest arsenal înfiorător în ochii lumii întregi, războiul rece a fost întreținut atâta timp cât a fost considerat necesar, adică aproape patruzeci de ani. În acest timp, americanii au ascuns complet tot ce era legat de ozn-uri, iar celelalte țări au copiat atitudinea Unchiului Sam.

3. Paralel cu această tăcere impusă de autorități, diferite agenții de securitate americane au executat diferite acțiuni pentru a incita mediile de informare și publicul să creadă că martorii care făceau declarații luau ceva drept altceva.

În afara unor organisme oficiale care au contribuit (și încă mai contribuie) în mare măsură la banalizarea observațiilor, au fost organizate alte operațiuni clandestine pentru ridiculizarea cercetătorilor privați. Informații false, întâlniri apropiate de gradul trei și patru care erau niște chestii imaginare, povești suspecte, zvonuri senzaționale, explicații fantastice și mincinoase și chiar documente falsificate au fost introduse în diferite feluri în cadrul micii lumi ufologice. De exemplu cercetători (sau așa-zișii cercetători) cu un profil psihologic dubios, au fost influențați cu bună știință sau inconștient și înșelați de înscenări oarecare, pentru a-i discredita pe cei care fac cercetări serioase asupra acestor fenomene, publicul punându-i pe toți în aceeași oală.

4. Din toate timpurile, noțiunea de entități superioare a prevalat în societatea omenească, prin intermediul celor cu calități de medium, a clarvăzătorilor, a misticilor și a persoanelor cu un psihic accesibil experiențelor extrasenzoriale, chiar extracorporale. Când

există comunicare între aceste inteligențe și privilegiații care o receptează, natura mesajului transmis este totdeauna telepatică. Aceste contacte au fost uneori realizate de niște aparente creaturi mai mult sau mai puțin umane, care se prezintă în zilele noastre ca extratereștri, mai ales în ochii persoanelor pe care le fac să creadă că au fost răpite temporar într-o ciudată navă aeriană sau spațială. Dar spusele acestor entități nu sunt decât un lanț de înșelătorii sistematice. Este foarte clar că e vorba de momeli ce trebuie să ascundă o cu totul altă realitate.

5. În cadrul aceluiași caz se găsesc uneori diferite epifenomene, ceea ce a arătat că această inteligență lucrează pe mai multe planuri și că diferite *modus operandi* sunt puse în aplicare pentru a duce la bun sfârșit manipulările. Mutilarea vitelor, „bigfoot", poltergeist și apariții de toate felurile sunt fără îndoială opera aceleiași surse. Un caz înregistrat în Colorado, pe la mijlocul anilor șaptezeci, demonstrează acest lucru în mod incontestabil.

6. Era noastră modernă a produs chiar și oameni îmbrăcați în negru, alt epifenomen care se consideră, în mod greșit, limitat la Statele Unite, nou și mitic. În realitate, relatările despre oamenii în negru conțin aceleași caractere paradigmatice stranii ca și alte tipuri de contact. Pe de altă parte, pe vremuri, oamenii în negru era văzuți de anumite persoane, de cele mai multe ori crezându-se că e vorba de Diavol. În zilele noastre, ei au fost remarcați mai ales până pe la mijlocul anilor șaptezeci, considerați fie agenți ai unui serviciu de securitate, fie extratereștri.

7. Aparițiile religioase reprezintă și ele un tip de manipulare care iese din contextul extraterestru pentru a fi integrată în domeniul divin prin intermediul oamenilor care au beneficiat de aceste minuni. Două exemple ale unor apariții de masă, care s-au derulat, una în 1968-1969 și cealaltă în 1986, într-un mediu cultural total străin catolicismului și societății europene, conduc la analiza care urmează:

a) Aparițiile de tip religios au un caracter net ecumenic și se desfășoară după o tehnică și o modalitate identice altor genuri de aparitii;

b) Cele citate drept exemplu au stăvilit un proces de genocid care mocnea și amenința să declanșeze un conflict în care riscau să se înfrunte lumea creștină și lumea islamică.

8. Entitățile pot să provoace și alte elanuri de credință sau de misticism și să producă o întreagă gamă de fenomene: surse luminoase mobile pe cer, diferite aparitii bizare dintre care unele proteiforme, poltergeist, indivizi cu comportament ciudat, vizionari, profeți atinși de nebunie mistică etc...

9. Pe vremuri, strămoșii noștri afirmau că zânele răpeau copii, femei și tineri, atât temporar cât și definitiv. Studiind relatările de acest gen provenite din tradițiile populare, putem descoperi paralele surprinzătoare cu răpirile de la sfârșitul secolului nostru, diferența constituind-o absența ozn-urilor și durata inegală a anomaliei temporale. Această constatare indică cel puțin două lucruri:

a) Ozn-urile nu sunt indispensabile, deci nu reprezintă ceea ce se consideră a fi, fiind doar niște imitații de nave aeriene sau spațiale, momeli care să ne ducă pe un drum greșit.

b) Originea fenomenelor, sau mai curând a inteligenței care le produce, s-ar putea afla într-un plan relativist delimitat la o scară de timp și la un strat spațial mai întinse decât ale noastre, ascultând poate de o fizică diferită de cea pe care o cunoaștem noi, dar strâns legată de Pământul nostru.

În plus, dovadă imposibil de negat a bunei credințe din partea celor care erau capturați de zâne: personalitatea lor se modifica profund. În fine, faptul că relatările acestor contacte, dezbrăcate de costumația tradițională datorată transmiterilor orale succesive, au un fond comun, o tramă similară, indică faptul că nu sunt întâmplătoare.

10. Alte mituri, Diavolul și demonii lui au împrumutat înfățișarea lor grotescă unei epidemii de vrăjitorie care a provocat o campanie de „cădelnițare" a lui Satan în întreaga Europă, campanie care a durat mai mult de trei secole. Entitățile răpeau vrăjitorii și vrăjitoarele (sau îi lăsau să creadă asta), creându-le impresia că au fost transportați pe calea aerului, pe o mătură sau un animal oarecare, ca să fie duși pe un câmp unde să participe la un sabat format din ritualuri sordide.

Dar, examinarea faptelor declarate la procesele făcute de Inchiziție, arată că era vorba de iluzii, excepție făcând câteva cazuri rare de răpiri realizate fizic, fie pentru credibilitate, fie din alt motiv. Problema pusă de această impresionantă serie de arderi pe rug se poate traduce printr-o întrebare la care puțini istorici au încercat cu adevărat să răspundă:

Cum e posibil ca niște oameni 90% analfabeți, aparținând unor culturi diferite, separați în spațiu ca și în timp de distanțe considerabile, în niște perioade în care mijloacele de comunicare erau foarte departe de a fi ceea ce sunt acum, au putut cu toții, fără excepție, să aibă exact același tip de iluzie?

Nu poți răspunde la această întrebare dacă nu ai în vedere intervenția unui agent exterior, a unui manipulator ocult care a lucrat în conștiință pentru a-i trimite pe toți acei nenorociți la o moarte sigură, după ce au îndurat cele mai cumplite torturi ale inchizitorilor!

11. De foarte multă vreme, entitățile care contactează ființele umane le-au sugerat că locuiau în zone subterane ale planetei noastre. Inițial, Biserica situase infernul în centrul Pământului și acolo a fost integrată toată fauna diavolească din folclor. Zânele, se spunea pe vremuri, locuiau în adâncul colinelor, iar mitul Pământului scobit pe dinăuntru s-a dezvoltat mai târziu în camerele obscure ale spiritiștilor și teosofilor. Astfel au renăscut legendele despre Agartha și Shambala, ultimele vestigii ale unor pretinse

imperii scufundate, accesibile numai „Spiritelor" din planurile superioare. Apoi, mitul care se estompa a ajuns la un alt palier cu vizionarul Richard S. Shaver, care a situat în subsol rămășițele decadente, dar foarte redutabile, ale unei civilizații extraterestre în exil, constrânsă să emigreze încă o dată, în urmă cu milioane de ani, pentru a-și asigura supraviețuirea. Universul lui Shaver avea să propună, cu câțiva ani mai înainte de apariția farfuriilor zburătoare, întreaga tematică a ozn-urilor și a mitului extraterestru. Mai târziu, poveștile cu baze subterane pline ochi cu creaturi îngrozitoare și periculoase aveau să prolifereze în literatura SF și să se repercuteze în relatările unor răpiți și în afirmațiile delirante ale câtorva mitomani din mișcarea *Lunatic fringe* din Statele Unite și din alte țări.

Nu trebuie să uităm că există câțiva specialiști în regresie hipnotică care mărturisesc că au trăit ei înșiși experiențe uimitoare, dintre care unele sunt legate (sau ar putea să fie) de răpiri. Doi dintre ei afirmă chiar că au fost răpiți la bordul unui ozn și acolo au fost „programați" să aducă la cunoștința publicului relatările celor care cred că au fost capturați de extratereștri, că au stat un timp la bordul unei nave spațiale și au fost duși, care pe o altă „planetă", care într-o bază subterană.

Un iluzionist de talent

Impresia care se desprinde din toate contactele cu entitățile, indiferent de eticheta cu care se prezintă, scoate în evidență o voință profundă de a pune o amprentă, de a bulversa sensibilitatea, de a ului și chiar de a înspăimânta victimele pe care le-a ales, poate tocmai pentru a provoca o schimbare în comportamentul lor. Aparițiile din Egipt pe care le-am citat erau cu siguranță destinate să-i pună în gardă pe integriștii musulmani și să stăvilească elanurile fanatismului lor, care ar fi putut să ducă la un război religios și un genocid al copților ortodocși. Fără a mai pune la socoteală riscurile

unui conflict major între Occidentul creştin şi Orientul Mijlociu islamic.

Nu ştiu cu exactitate ce ar fi putut să urmărească celelalte tipuri de manipulare. Am câteva bănuieli, dar nici o dovadă. Cititorul ar putea să creadă de exemplu, că rugurile Inchiziţiei au putut folosi la facilitarea eliminării radicale a unor indivizi cu tare fizice şi psihice din toate marile naţiuni ale lumii, în zorii marilor invenţii şi ai erei industriale.

Motivele pot să fie multiple, de la cele mai nobile (ridicarea conştiinţelor şi al nivelului de viaţă al fiinţelor umane) până la cele mai josnice (exploatarea fiinţelor umane pentru nevoi diverse, spirituale sau materiale). În ceea ce priveşte această ultimă supoziţie (care, fiţi siguri, nu va putea niciodată să fie dovedită), semnalez faptul că, cu ocazia valului belgian de ozn-uri din 1989-1990, în presa locală a apărut un articol despre unii cetăţeni care ar fi dispărut în împrejurări considerate neliniştitoare. Sigur, există totdeauna cei care spală putina, cei care dispar în urma unor răfuieli, dar mai există şi alte dispariţii care nu intră în aceste categorii.

Cititorul nu trebuie să piardă din vedere că toate aceste fenomene ne înşeală simţurile, alterează modul nostru de a percepe şi ne îndrumă cu bună ştiinţă pe căi false. Mesajele telepatice ale entităţilor care iau contact cu unii oameni comportă indicaţii pregnante despre caracterul insidios şi dăunător al informaţiilor date. Este cât se poate de evident că e vorba de scenarii implantate în mintea martorilor pentru ca ei să le repete celor care vor să asculte. În această privinţă, trebuie să ne amintim că entităţile pot să oculteze complet creierul persoanelor contactate, mai ales cele care cred că au fost răpite, şi să sustragă privirilor lor toate experienţele la care au fost supuse. În consecinţă, ceea ce le este permis să „vadă", să „audă", să „simtă" le este în mod deliberat sugerat pentru a servi interesele entităţilor, ale căror acţiuni generează exclusiv momeli.

Entitățile din cadrul întâlnirilor apropiate precum și din alte fenomene de contact cu o aparentă formă materială, holografică sau energetică, sunt de tip proteiform. Inteligența care le dirijează le poate deci produce după dorință, probabil în funcție de conținutul celulelor memoriale ale martorilor, cel puțin al celor care conțin elementele ce vor determina modelările și care decurg din credințele și superstițiile lor. Proiectarea unor imagini interne (în creier), sau externe (în mediul înconjurător al martorului), ar putea să se bazeze pe sincretismul spiritual al subiecților supuși experimentului și să fie declanșat de un proces complex ținând de o omniscientă ale cărei baze ne vor fi totdeauna inaccesibile.

Aceste puneri în practică ar fi cu atât mai facile pentru manipulator cu cât pare să dețină o foarte mare cunoaștere a creierului uman și a tuturor mecanismelor electrochimice care îi asigură funcționarea. Putem chiar să credem că știe perfect cum să-și asume rolul. La fel, pare să cunoască perfect reacțiile noastre la diferiți stimuli, astfel încât să le exploateze și chiar să le genereze.

Rolul manipulatorului

Astfel, manipulatorul ar putea administra sănătatea mentală și fizică a societăților omenești, posibil chiar să controleze diferitele lor progrese materiale. La timpul potrivit, când o ideologie sau o credință oarecare au suferit uzura timpului și naturalul revine cu rapiditate, ea operează o regenerare în cadrul unui mediu dominant - oaia din frunte! – pentru ca un nou elan spiritual să poată relansa mecanismul uman care gâfâia. În acest mod au putut să fie „tratate" marile civilizații de altădată, așa cum sunt azi Statele Unite, „berbecul-șef" al turmei umane din secolul XXI și al erei Vărsătorului. Amintiți-vă ce spunea Charles Fort:

„Va exista un control organic, mascat de vanitatea oamenilor, lăsându-ne să credem că îndeplinim lucrurile noi înșine, susținând instituțiile umane când e oportun ca ele să funcționeze și semănând

confuzie şi dezordine printre protejaţii lui când au depăşit limitele de funcţionare care le fuseseră acordate..." (*Lo!*, C.H. Kendall, New York, 1931, p. 190)

Totuşi, Fort nu a emis această reflecţie pornind de la datele pe care le-am prezentat în această lucrare! Cu toate acestea, el bănuise o astfel de eventualitate sprijinindu-se pe alte tipuri de anomalii excluzând total contactele.

În această privinţă, unii cercetători cred că manipulatorul este şi un experimentator, care ne supune unor încercări de naturi diferite, incluzând maladii şi calamităţi de tot felul, indivizii cei mai slabi dispărând ca să lase locul celor mai rezistenţi, atât pentru salvarea calităţilor proprii raselor cât şi pentru un echilibru demografic. Nu există nimic care să poată demonstra validitatea acestei ipoteze, dar cei care o propun pretind că niciodată nu s-a putut stabili de ce unii viruşi apar brusc, deşi mai înainte erau total inexistenţi.

În ceea ce priveşte acţiunile pe care manipulatorul le poate exercita asupra populaţiilor, dacă operează modificări ale psihicului nostru, el poate astfel să modeleze unele orientări, şi în consecinţă poate să prevadă viitorul omenirii într-o anumită măsură. Totuşi, numeroşi factori de influenţă proprii idiosincrasiei unor subiecţi cu personalitate dominantă, sau unor conştiinţe colective ale unor grupuri sociale turbulente şi radicale, pot să-l facă pe manipulator să corecteze unele direcţii considerate periculoase pentru echilibrul societăţilor noastre.

Fenomenele egiptene pe care le-am citat ţin de o astfel de corecţie, şi, pornind de aici, ne putem întreba dacă nu cumva indivizi cu mari responsabilităţi în ţările lor (oameni politici, şefi militari etc.), în anumite cazuri precise, au putut să fie trataţi individual ca să facă sau să nu facă ceva care era potrivnic ţelurilor misterioase ale manipulatorului. La nivelul marilor mistici, şi a câtorva personaje biblice, se poate crede că unii dintre ei au fost sau

au putut fi manipulați. Unii cercetători se sprijină pe Biblie ca să apere această opinie, dar nici în acest caz nu se pot aduce dovezi categorice.

La ora actuală, manipulatorul pare ocupat să modifice de o jumătate de secol conștiința colectivă a țărilor industrializate în general și cea a poporului american în special, pentru că Statele Unite domină Pământul. Nu afirm nimic, doar am în vedere o posibilitate. Evenimentele extraordinare care au avut loc în țările din Est la sfârșitul anilor optzeci ar putea să fie una din consecințele acestei fantastice manipulări. Bineînțeles, ca de obicei, nici o dovadă nu poate fi indicată pentru susținerea unei astfel de supoziții.

Dacă pornim de la principiul că manipulatorul exercită o ascendență – un control – asupra societăților omenești, indiferent de natura lui, și asta din zorii civilizației, putem crede, asemenea anumitor cercetători angajați, că a putut să ne provoace credințele, superstițiile și religiile.

Unii merg și mai departe. Ei spun că manipulatorul este propriul nostru creator, căci, zic ei, scara evoluției umane are o verigă lipsă între *homo erectus* și *homo sapiens*. De fapt, ei afirmă că acest creator ar fi provocat o manipulare genetică asupra lui *homo erectus* ca să facă din el *homo sapiens*, și, în consecință, n-ar exista verigă lipsă care să poată fi descoperită. Intrăm aici în speculații care permit, celor care le emit, să dea anumitor pasaje din Geneză o interpretare care nu este cea a specialiștilor exegezei.

În plus, dacă manipulatorul este el însuși proteiform, sau dacă răspândește o energie modulabilă după dorință, și nu se arată niciodată așa cum este cu adevărat (presupunând că natura lui depinde de un fizic accesibil percepției noastre vizuale), nu ne va fi niciodată posibil să-l identificăm. Cu atât mai mult cu cât, dacă se alege cu vreun profit din dominația lui asupra omenirii, spiritual sau material, nu are nici un interes să se arate, căci din acel moment ar introduce un factor care ar risca să-i tulbure acțiunea și să falsifice

complet rezultatele pe care încearcă să le obțină. Deci are numai de câștigat continuând să ne amăgească.

Așa cum noi nu vom fi niciodată în măsură să discernem adevăratele lui motivații, indiferent de metodele aplicate. E ca și cum albinele ar încerca să determine natura apicultorului și să înțeleagă sensul activităților sale în jurul stupului, presupunând că pot încerca să stabilească dacă există o relație de tip cauză-efect între prezența lui și dispariția „misterioasă" a mierii lor. Exemplul e prost ales, căci albinele apicultorilor sunt „programate" să-și îndeplinească sarcina proprie conform unui ciclu axat pe anotimpuri. În consecință, chiar dacă ar avea o capacitate de a raționa capabilă să le facă să-și pună o astfel de întrebare, aceasta nici măcar nu le-ar trece prin minte. E posibil, pretind unii cercetători, ca ciclurile umane să depindă și ele de un alt gen de apicultor, și că nu vom putea niciodată să știm cu certitudine ce fel de miere îi furnizăm...

Se pare că manipulatorul este dezinteresat de unele calamități (războaie convenționale, foamete, maladii endemice), poate tocmai pentru că ele participă indirect la menținerea unei forme precare de echilibru demografic. De fapt, pare că e interesat mai ales de menținerea unei armonii psihice în cadrul societăților umane, conform propriilor sale criterii, și nu-i pasă de fericirea sau de nenorocirea oamenilor, din moment ce acestea nu perturbează buna desfășurare a operațiunilor pe care le dirijează.

Dacă dăm crezare tradițiilor populare referitoare la răpirile unor oameni de către zâne și eliberarea lor cu o anomalie temporală putând să ajungă la câteva zeci de ani, originea manipulatorului s-ar putea situa într-un univers spațio-temporal limitat al planetei noastre. Activitatea lui mai mult decât seculară tinde să se îndepărteze de clasica ipoteză extraterestră, fără a o înlătura definitiv totuși, căci unii cercetători consideră că manipulatorul ar fi putut să treacă din lumea lui de origine, situată la o depărtare de

câteva mii de ani ca să se instaleze într-o dimensiune planetară inaccesibilă fizicii noastre şi să ne exploateze într-un fel sau altul.

De subliniat că, faptul că se manifestă numai în funcţie de psihicul nostru, tinde să confere manipulatorului o natură nesomatică, mai curând energetică şi/sau fluidică, şi/sau spirituală, cu manipulări de fiinţe şi obiecte în împrejurări excepţionale, ca în cazul Roswell din iulie 1947, după părerea mea, bineînţeles.

La alegere

Fiecare cititor poate să-şi găsească propria soluţie, cea care se potriveşte cel mai bine cu concepţiile sale, din datele acumulate de vânătorii de mistere (ozn-uri şi altele), folclorişti şi istorici (pentru miturile vechi, folclor şi relatări ale tradiţiilor populare).

După părerea doctorului Richard Haines, se poate decela material pentru susţinerea a treizeci şi şapte de ipoteze diferite, toate referitoare la o inteligenţă străină de societatea noastră. Prin urmare, avem de unde alege! Într-adevăr, marea forţă a manipulatorului constă în capacitatea pe care o are de a ne sugera tot felul de explicaţii prin extraordinara panoplie de camuflaje pe care o are la dispoziţie.

Voi propune aici cele cinci mari segmente în care se inserează cele treizeci şi şapte de ipoteze ale lui Haines, variantele principalelor teme care se află deseori la originea disputelor ce divizează mica lume ufologică.

Cel care crede în Dumnezeu poate să considere ozn-urile drept un semn prevestitor al întoarcerii lui Cristos anunţată de Sfânta Scriptură. Betty Andreasson-Luca, răpita, a fost prezentată unei entităţi de esenţă divină care i-a spus: „Pun o profeţie în creierul tău, pe care o vei face în numele meu la timpul potrivit".

Reverendul Barry Downing, pastor care se interesează de ozn-uri, e convins că Dumnezeu supervizează ozn-urile, care îi transportă mesagerii. Pe de altă parte, el consideră că frica, chiar

teroarea, provocate de contactul cu supratereştrii este voită şi necesară, căci trebuie să considerăm aceste acţiuni ca pe nişte încercări propuse oamenilor pentru a le căli rezistenţa psihică şi a-i face să dobândească o maturitate spirituală indispensabilă dacă vor să progreseze în cunoaşterea universului. Pe scurt, el emite ideea că aspectele negative, traumatizante şi cu aparenţă malefică au o finalitate benefică pentru omenire, într-un termen mai mult sau mai puţin lung.

Cel care este obsedat de Diavol poate considera că toate aceste fenomene sunt de esenţă satanică, căci uncle degajă incontestabil un miros de pucioasă! Cu atât mai mult cu cât Diavolul, după cum spune Biserica, se poate transforma după dorinţă şi lua toate înfăţişările voite atunci când se arată oamenilor. Dar, va spune un avocat... al Diavolului, dacă Diavolul are această capacitate, Dumnezeu şi îngerii o au şi ei, şi pot chiar să facă lucrurile şi mai şi pentru că îi sunt superiori!

Cercetătorul John White (printre alţii) este convins că ozn-urile şi „extratereştrii" constituie răul personificat şi că Satan conduce balul! Partea proastă e că Diavolul este o abstracţie folosită de iudaism şi împrumutată de creştinătatea care a făcut din ea fiinţă vie ca să-şi sperie credulele oiţe rătăcite, ecleziaştii străduindu-se din plin să întreţină şi să dezvolte acest mit. Tot aşa, demonii (susţinătorii lui Satan) sunt o deformare a daimonilor din mitologia greacă, genii bune şi rele. Biserica le-a suprimat bunătatea şi a făcut din ei nişte entităţi numai ale răului. De fapt, această ipoteză este consecutivă unei stări sufleteşti rezultând dintr-o învăţătură religioasă care a lăsat o amprentă profundă în subconştientul celui care o susţine, unde teama de Diavol e latentă şi acţionează ca stimul asupra conştientului.

Cel care e partizan al ipotezei extraterestre probabil că e deosebit de copleşit de materialul avut la dispoziţie. Poate să găsească chiar şi în Biblie, unde figurează indicaţii ce îi vor întări

părerile. De exemplu în Geneză (VI, 2-4) există o noțiune de hierogamie: „Fiii lui Dumnezeu (*Elohim*) au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care le-au ales. (...) Acestea au născut giganții (*Nephilim*). Ei sunt eroii din vechime".

Acest citat biblic, ca și altele câteva, este deseori folosit de cei care susțin ipoteza vechilor astronauți, al căror lider actual este Zecharia Sitchin, deși acest erudit are mai curând tendința să interpreteze elemente de ordin arheologic pentru a pretinde sosirea pe pământ, în urmă cu 500 000 de ani, a unor călători de pe o planetă pe care o situează în propriul nostru sistem solar! Ceea ce, bineînțeles, aruncă suspiciunea asupra unor lucrări care merită totuși o anumită atenție.

Și în mitologia greacă se pot găsi câteva exemple de hierogamie precum și de gigantomahie, giganții grecilor putând fi asociați cu acei Nephilim ai evreilor, bastarzi ai Elohimilor, cei concepuți cu niște simple muritoare. În consecință, giganții ar fi descendenții vechilor astronauți care ar fi vrut să lupte pentru independența lor și alungarea invadatorilor!

Și în acest caz se poate crede că vechii astronauți au amenajat baze subterane dacă se consideră întocmai unele relatări ale unor femei răpite și dăm crezare zvonurilor pesimiste care vin din partea unor personaje dubioase. Dar nu au nici un fundament.

Cel care e convins că Pământul e o ființă vie având o formă de conștiință, sau „sisteme de apărare inteligente" funcționând ca niște termostate, un fel de regulatoare de viață, și dispunând de puteri pe măsura sa, poate să găsească un număr mare de argumente în dosarele ufologice, capabile să-i întărească opinia. Sferele de energie (sau ozn-uri) care par să țâșnească din sol sau să intre în el, habitaturile subterane ale zânelor, mitul Pământului gol pe dinăuntru etc. sunt elemente care pot să susțină o astfel de ipoteză.

Dintre autorii care susțin această ipoteză, cel mai convingător este James Lovelock.

„Creierul" planetei noastre situându-se în mod logic în măruntaiele acesteia, unii cercetători au făcut asocierea cu tot ce are legătură cu activitățile prodigioase subterane, sau pretinse ca atare, care au fost relatate în literatura ufologică sau folclorică. Bineînțeles, această ipoteză are și variante, uneori foarte pitorești, în care copacii, monoliții și chiar norii sunt considerați niște „agenți" nebănuiți ai conștiinței planetare, având sarcina să „supravegheze" activitățile societății omenești și să „controleze" uneltirile ei turbulente.

Cel care consideră că ozn-urile și toate celelalte fenomene conexe neexplicate sunt provocate de „spiritele superioare" imateriale, care evoluează în alte planuri nefizice, sau în alte universuri paralele, poate să găsească destule argumente. Mai ales în relatările unor răpiți. Dar variantele care se pot integra în acest câmp de ipoteze sunt atât de diversificate încât este imposibil să le stabilești exact numărul. Pentru a simplifica lucrurile, voi spune că se pot subdiviza în patru grupe foarte distincte, și anume:

1. Elementale sau spirite ale naturii.
2. Suflete dezîntrupate din lumea de dincolo.
3. Inteligențe din viitor.
4. Conștiințe cosmice.

Mesajele primite de cei care practică spiritismul (mesaje telepatice sau scriere automată) sunt un amestec de minciuni înveșmântate cu abilitate în reflecții și considerații care se vor filozofico-religioase, carc sunt numai o aparență. Iar mesajele Fecioarei Maria, să nu le fie cu supărare teologilor, intră și ele tot în aceeași categorie.

La sfârsit

Să nu uităm că, indiferent de timp şi loc, şi în ciuda formelor sub care s-a manifestat manipulatorul, comunicaţiile telepatice au prevalat totdeauna. Schimburile verbale pretinse de unii contactaţi sunt fie o telepatie prost interpretată, fie o impresie total falsă prin absenţa noţiunii de telepatie din conceptele persoanelor respective.

O altă constatare interesantă: descrierile de nori, de ceaţă, de aburi, cu comportament considerat ciudat, ar putea folosi drept „camuflaj" apariţiilor, sau drept suport unui *modus operandi* pentru diferite tipuri de momeli, precum răpirile practicate pe vremuri de zâne sau de Diavol şi demoni săi.

Ne putem imagina şi o energie inteligentă proteiformă putând să acţioneze prin seziparitate, părţile separate acţionând sub autoritatea unei conştiinţe colective. Ceea ce ar putea să explice uşurinţa cu care manipulatorul accede la celulele memoriei din creier şi poate anihila voinţa proprietarului.

Manipulatorul ar fi el însuşi de natură fluidică, imperceptibilă în atmosfera noastră. Dimpotrivă, atunci când realizează o manipulare oarecare, ar fi obligat să ia o înfăţişare perceptibilă ochiului omenesc, cel puţin a unui fluid gazos. Doar dacă nu cumva şi asta este tot o înşelătorie care să ne împingă pe un drum greşit.

Unii se gândesc la un manipulator care ar fi un fel de „prădător" al omului, o entitate parazitară care ar lua ce i-ar fi necesar ca să-şi susţină existenţa din impulsurile şi emoţiile noastre cele mai puternice, întrucât natura lui ar fi ne-fizică. Asta ar explica încercarea de înspăimântare şi de traumatizare a persoanelor pe care le alege. Asta putând să justifice şi momelile diferite în funcţie de culturi şi de epoci, făcându-ne să înţelegem mai bine interesul aparentelor entităţi faţă de sexualitatea omului, producătoare de emoţii intense. Să ne amintim că sabaturile vrăjitoarelor erau

dominate de tot felul de fantasme sexuale, iar relatările răpiților moderni fac deseori aluzie la manipulări sexuale diverse.

Aș vrea să semnalez faptul că, prin anii douăzeci, George Ivanovici Gurdjieff, celebrul magician de origine rusă, pretindea că oamenii au sarcina de a produce impulsuri și emoții care „alimentează" entități selenare, ceea ce ar explica:

a) aceeași față pe care ne-o arată totdeauna satelitul nostru;

b) preponderența unor fenomene în zilele cu lună plină!

Părerile acestui magician, oricât ar părea de ciudate, sprijină tezele celor care pretind că astronomii noștri au observat activități stranii pe Lună, de când s-au putut construi telescoape destul de puternice pentru a se putea face astfel de constatări*.

Alt element important care trebuie neapărat reținut: fenomenele produse sunt bipolare și comportă deci elemente pozitive și negative, chiar dacă mintea omului are tendința să acorde elementelor negative o importanță mai mare decât o au în realitate. În plus, ele sunt la fel de vechi ca primele civilizații, cel puțin dacă dăm crezare tradițiilor precum și celui mai vechi folclor religios. Chiar și mitologiile cele mai vechi amintesc de ele.

Manipulatorul ne face să credem în zilele noastre că e de origine extraterestră, dar înainte de a ajunge aici, a apelat la o întreagă panoplie de alte momeli: zei, demoni, zâne, îngeri, Fecioara Maria, fantome etc. Iată un motiv suficient de a spune că ideea că ar putea fi vorba de niște creaturi oribile venite din spațiu ca să ne invadeze, să ne supună, chiar să ne elimine, este la fel de ridicolă precum afirmația că papa e ateu.

Nu putem respinge nici teza care spune că manipulatorul se află la originea miturilor, a credințelor și superstițiilor noastre. Ideea unei amenințări care planează în cazul fiecărui contact, a unei

---

* Vezi următoarea apariție din colecția UFO, Fulgere pe Lună de Luc Burgin (n.ed.).

pedepse teribile care ar putea ameninţa viaţa martorilor, poate să constituie o frână insuflată psihicului lor pentru a tempera o tendinţă naturală spre violenţă şi autodistrugere. Schimbarea comportamentului răpiţilor moderni, dar şi a răpiţilor din vechime, ne indică faptul că manipulatorul lucrează cu eficacitate şi ştie perfect ce face.

În acest caz ar exista stimuli proprii societăţii, de naturi diferite, pentru încetinirea sau accelerarea unor procese, şi pentru suprimarea sau generarea altora, pentru a se putea crea conjuncturi şi facilita reînnoirea continuă a structurilor noastre mentale, deci sociale. Unii indivizi care corespund unor criterii precise ar fi aleşi şi „trataţi" în consecinţă pentru a-i influenţa pe ceilalţi, operaţiunea putând să se întindă pe o durată de câteva generaţii.

Să mergem şi mai departe.

S-ar putea ca unele situaţii conflictuale, chiar războaie, să fie provocate de manipulator. Nu vom fi niciodată în măsură să dovedim o astfel de eventualitate, dar ea poate fi avută în vedere în perspectiva unor „războaie necesare". Distrugerea controlată este uneori un pasaj obligatoriu pentru ca să apară descoperiri şi idei geniale, provocate de voinţa de reconstrucţie. De ce Germania şi Japonia, care au produs războiul cel mai ucigaş din toate timpurile, şi care au fost înfrânte, sunt azi două dintre puterile comerciale cele mai înfloritoare de pe glob, cu o sănătate economică aproape superioară celei a învingătorilor?

Paragraful de mai sus a fost scris pentru ca cititorul să înţeleagă mai bine că acele contacte aparent negative sau frustrante la nivelul indivizilor, ar putea avea o finalitate benefică la nivel colectiv pe termen mediu sau lung.

Dacă manipulatorul este interesat de perenitatea societăţii omeneşti, precum şi de evoluţia ei spirituală şi materială, atunci manipulările trebuie să se efectueze la toate nivele, în special la cel al credinţelor religioase şi ideologiilor dominante.

În zilele noastre, de exemplu, o dată cu pierderea importantă a influenței gândirii creştine şi prăbuşirea comunismului, se naşte o nouă speranță, încet dar sigur, căci Omul are o nevoie constantă de ideal, de un suport mai mult sau mai puțin mitic, de o speranță oarecare de mântuire. Acest factor este indispensabil pentru echilibrul rațiunii sale, deci pentru evoluția sa spirituală care este catalizatorul înfloririi sale morale şi materiale.

Fără această aspirație, s-ar îndrepta spre dispariție. Astfel, în contactele moderne, mai ales în cazul întâlnirilor de gradul patru, specialiştii au observat la entități preocupări de ordin ecologic, şi asta de la începutul anilor şaptezeci. Cazul doamnei Judy Doraty, prezentat în *OZN-Dosar secret*, care a avut loc la începutul anului 1973, este concludent în această privință, şi aş putea să citez şi altele.

Or, problemele de poluare (aerul viciat al marilor oraşe, mările transformate în depozitul de gunoaie al cargoboturilor, deşeurile a căror fermentare distruge flora şi fauna, accidentele centralelor nucleare etc.) au provocat reacții şi mişcări care apără mediul înconjurător şi militează pentru protecția sistematică a naturii.

În acelaşi timp, apar curente naționaliste, deşi opțiunea ecologică se doreşte internaționalistă. Găsim aici dualismul indispensabil echilibrului socictății noastre, care nu poate funcționa decât pe baze mandeene, sau dacă preferați, maniheene. Fără confruntarea dintre bine şi rău şi a conceptelor diametral opuse, ar exista stagnare, regres şi poate extincție, mai ales în cazul marilor țări industrializate. Când vechilor ideologii le-a trecut timpul, se conturează noi modele de gândire, gata să ducă ştafeta mai departe.

Nu e nevoie să fii profet pentru a întrezări natura forțelor care se vor confrunta în secolul XXI pentru exercitarea puterii în cadrul marilor națiuni de mâine: mondialismul se va lupta cu naționalismul. Să ne gândim la rezultatul alegerilor regionale din 1992 din Franța, şi mai înainte la cele din Belgia, două țări unde, în

mod ciudat, a fost semnalat un alt val de fenomene aeriene neidentificate la 5 noiembrie 1990 (în prima), un val de ozn-uri între 1989 şi 1990 (în a doua). Să fie doar o simplă coincidenţă?*.

În această privinţă, unii cercetători presupun că manipulatorul ar folosi grupuri de oameni pentru a experimenta sisteme ideologice şi religioase. Cu alte cuvinte, societăţile noastre ar fi pe post de cobai!

Toate manipulările supraumane se fac asupra creierului uman prin intermediul momelilor. Iată de ce, ceea ce am fost făcuţi să credem – de-a lungul timpului – despre natura entităţilor care au intrat în contact cu oamenii este în mod automat iluzoriu.

Manipulatorul nu este nici Dumnezeu, nici Diavol, nici extraterestru, nici altceva din ceea ce ne arată prin aceste apariţii, sau din ceea ce ne sugerează prin mesajele lui telepatice. Pentru că poate să se dea drept oricine şi orice, natura lui reală nu ne va fi niciodată accesibilă, chiar dacă cititorul poate să presupună că este foarte probabil mai curând de esenţă spirituală decât materială. El (cititorul) să nu se încreadă totuşi în aparenţele sugerate de credinţa lui că poate să citească printre rânduri în anumite relatări: manipulatorul este un artist fără pereche capabil să ne falsifice complet impresiile.

Ce tribut plătim în schimbul acestui „control ocult"? Nu am nici un răpus la această întrebare. În schimb, singurele constatări pe baza cărora l-am putea formula sunt următoarele:

Ceva sau cineva, aparent străin de lumea noastră, deţinând mijloace care depăşesc puterea noastră de înţelegere, acţionează pentru a influenţa cursul evoluţiei societăţii omeneşti, prin intermediul unor momeli psihice şi fizice incluzând proiecţii tridimensionale ale unor fenomene care variază în funcţie de loc şi

* Ce să mai zicem de progresul fantastic al ecologiştilor la legislativele din 1993 din Franţa! (n.a).

epocă. Această inteligență se sprijină pe credințele și speranțele noastre pentru a se exprima, așa cum pe vremuri s-a servit de superstițiile și de fantasmele noastre.

În privința unor explicații verosimile pentru a justifica acest interes față de societatea umană, nu putem avansa decât presupuneri. Ea pare să producă stimuli la nivelul întregii societăți și să administreze evoluția noastră având grijă să se mențină un echilibru al sistemelor ideologice de gândire și al credințelor religioase, chiar dacă pentru asta trebuie să provoace stări conflictuale, scopul justificând mijloacele. Pentru asta ea induce sistematic dualisme, injectând elemente negative și pozitive, suflând aer cald și aer rece, arătându-ne bățul sau zăhărelul!

Natura și originea acestei inteligențe rămân total străine înțelegerii noastre, ca și scopurile finale pe care le urmărește. Diferiți cercetători au propus ipoteze variate, când credibile, când fantastice, dar nici unul nu a adus dovezi categorice.

Cititorul optimist va trebui să se tempereze și să nu piardă din vedere prețul pe care îl putem plăti în schimbul dreptului nostru la existență și progres.

Cititorul pesimist se va putea consola spunându-și că, la urma urmelor, în ciuda nedreptăților și calamităților, manipulatorul necunoscut este poate garanția vieților noastre, ceea ce-i va permite să păstreze un spirit pragmatic și filozofic.

Indiferent de răspunsul pentru care va opta cititorul, în funcție de dosarul pe care i l-am propus în această lucrare, să fie convins de un lucru fundamental: **o putere supraumană controlează omenirea, iar aceasta din urmă, din păcate, nu este stăpână pe destinul ei**.

ARHIVA UFO

8

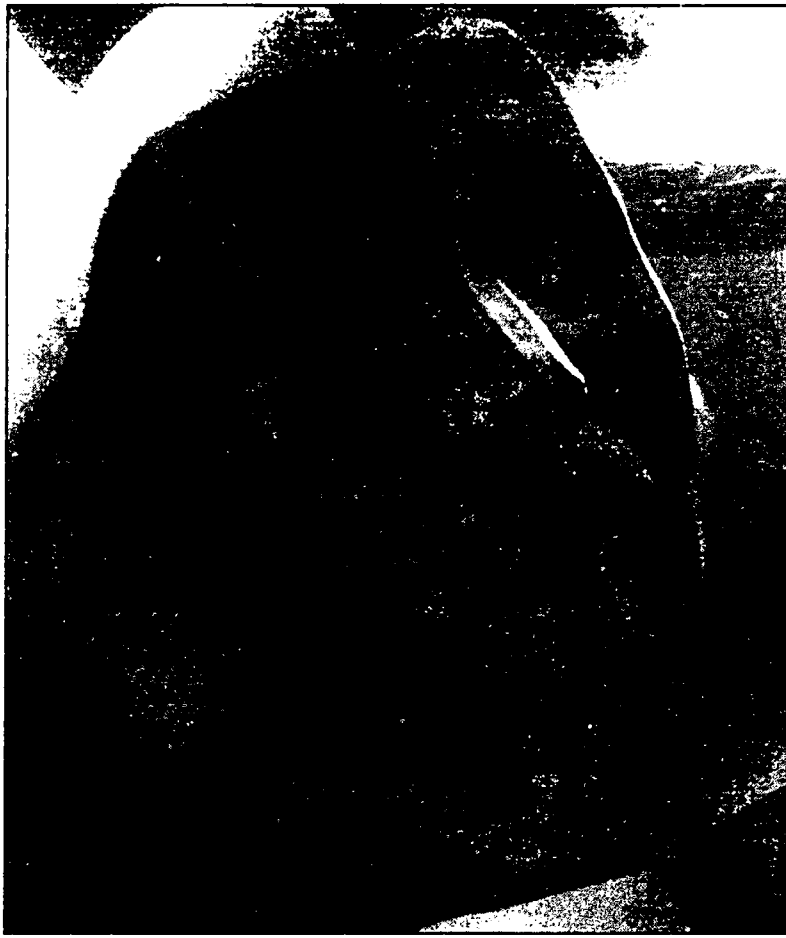

Editura DOMINO

TERMINATOR

În *Terminator 2*, încăierarea centrală explodează în birourile unei instituții de informatică. Robotul gânditor **Schwarzenegger** se înfruntă cu un android din metal lichid. Un inginer inventează un cip revoluționar, un supercomputer se revoltă împotriva oamenilor și declanșează apocalipsa atomică. Delir sau anticipație?

L-am invitat pe Pierre Lévy să ne spună ce pare deja posibil din această ficțiune.

Filozof și cercetător totodată, Pierre Lévy este autorul a trei lucrări despre informatică și inteligența artificială: *La Machine Univers, Les Technologies de l'intelligence, L'Idéographie dynamique*. Împreună cu alți ingineri europeni, a format **Neurope Lab**, care, în cercetările lui asupra noilor limbaje informatice, construiește o paralelă între artă și știință.

Pierre Lévy a luat o foaie și a desenat paradoxul temporal din film.

– E o logică circulară, explică el. Fiul își inventează tatăl spiritual în 2029 și acționează apoi astfel încât să-l suprime pe acest tată pe care și l-a creat, pentru a evita războiul cu mașinile. Terminator nu poate deci să existe. Într-un sens, e absurd.

De treizeci de ani, cercetătorii în IA – inteligență artificială – au prezis un viitor de-a dreptul extraordinar. Azi, chiar și cei mai entuziaști, precum Marvin Minsky, părintele fondator al ciberneticii americane, nu prevăd nici un viitor mașinilor gânditoare.

– Fiecare invenție, precizează Lévy deschide mari perspective și blochează alte căi. Nu se cunosc limitele mașinilor. Progresăm prin bifurcații inedite. Nimeni nu poate să facă previziuni. Singurul lucru care se poate spune, chiar pornind de la o ficțiune precum *Terminator 2*, este doar ceea ce poate fi avut în vedere numai pentru mâine în stadiul actual al cunoștințelor noastre.

Vom încerca, împreună cu Pierre Lévy, să analizăm unsprezece extrase din filmul lui James Cameron.

1. UN ROBOT ACOPERIT CU PIELE, UN HIBRID OM-MAȘINĂ

TERMINATOR: *Sunt ceea ce se numește un organism cibernetic, un schelet de metal sub o piele normală.*

– Nu cred că se poate, pur și simplu prin imitație, substitui un om cu o mașină, spune Pierre Lévy. La NASA, sau în altă parte, nimeni nu mai încearcă să conceapă roboți bipezi. Nu numai că nu există piață de desfacere pentru ei, dar acest fel de aparate n-ar fi practice. Șenilele sau rotilele, adaptate la cele mai dure terenuri, reprezintă moduri de locomoție multifuncționale. Terminator trebuie înțeles altfel. Ca și noi, el are un schelet. Ne asemănăm. Și el, robotul, este cel mai bun

tată al puștiului. Ca și cum Terminator ne-ar sune: *Hibridul om-mașină există deja!* Numai că nu-l vedem, căci prea suntem obișnuiți să raționăm separând totul: omul de tehnică, inteligența umană de ustensilele ei și de lumea în care se înscrie. Uitați-vă la mine! Am ochelari, tălpi ortopedice, dinți falși, plombe. Aș fi putut să am și un rinichi grefat. Mai mult decât atât, chiar și cu mâinile goale și fără să mă mișc, gândesc prin scrieri, metode, rigle, compasuri, tabele, antinomii logice, numărători algoritmice, moduri de reprezentare sau de vizualizare, și acum moduri informatice, rețele, diagrame de computer. Tehnica formează inteligența mea, se înscrie profund în capul meu! Și această mișcare de hibridare om-mașină se accelerează. Oamenii care obișnuiesc să folosească un computer deja nu mai sunt oamenii secolului al XIX-lea, copiii scrisului. Așa cum literații din Renaștere nu mai aveau nici o legătură cu oamenii din neolitic! Inteligența evoluează o dată cu tehnicile!

În primele două cărți pe care le-a scris, *Les Technologies de l'intelligence* și *La Machine Univers*, Lévy arată cum, din ce în ce mai mult, percepem lumea, concepem relația socială, viul și procesul gândirii printr-o grilă informatică.

Ultima sa carte descrie cercetările făcut la **Neurope Lab**, despre *ideografia dinamică*, un nou limbaj a cărui concepție pornește de la imagini sintetice animate. O cârjă în plus pentru inteligența noastră, pentru a ne asuma hibridarea și a face din copiii noștri niște adevărați Terminatori, dar umani. Ideografia dinamică deschide calea unei imaginații artificiale, datorită simulării informatice.

– De vreo douăzeci de ani, științele se folosesc din ce în ce mai mult de modelare și de simulare pe computer. Ansam-

blul lui Mandelbrot, chiar toată teoria haosului, n-ar fi apărut fără simularea care permite să se măsoare, să se zărească şi să se imagineze inimaginabilul. Mintea noastră nu poate să sesizeze decât şase-şapte obiecte odată. Aceste sisteme de imaginare artificială permit construirea de modele mentale cu dimensiuni nelimitate. Asta este adevărata revoluţia IA: inteligenţa umană este deja artificială.

2. UN ROBOT DIN METAL LICHID

TERMINATOR: *El e un T 1000, prototipul cel mai recent. E fabricat din polialiaj mimetic.*

– Există ceea ce numim aliaje cu memoria formei, spune Lévy, precum nitinolul. Când îl încălzeşti, se deformează. Răcit la temperatura lui iniţială, îşi recapătă forma de la început. Dar, firește, încă nu suntem pregătiţi să fabricăm un robot T 1000. Acestea fiind zise, filmul reia principiul acestui aliaj: robotul e distrus prin frig provocat de azotul lichid, apoi se reconstituie încălzindu-se. La sfârşit dispare într-o groapă de acid în fuziune. Singurul său punct slab: temperatura. E bine imaginat.

3. POATE SĂ VADĂ UN ROBOT?

TERMINATOR vede siluete decupate cu laserul, pe un fond roşu, între coloane de cifre şi beculeţe care pâlpâie. Vocea computerului: *Scaner nivel 484. Nivel bun de toleranţă pentru măsurători.*

– Absurd, spune Pierre Lévy. Un robot nu vede, pentru că nu are ochi. Recunoaşte forme, ceea ce nu e acelaşi lucru.

Analizează o fotografie, o imagine şi încearcă s-o compare cu formele pe care le are în memorie. Este deci ceva sută la sută mecanic, care descompune datele, apoi le recompune în funcţie de memorie. În extremis, asta s-ar putea face cu roţi dinţate. Unde e aici vederea? Imaginea pe care o arată filmul, este ceea ce am vedea noi pe un ecran de control. Dacă reuşeşte să recompună bine datele, va putea să acţioneze: să spună ce a văzut, să apuce un măr de pe masă. Asta este recunoaşterea formelor. Există roboţi, folosiţi pe scară mare în industrie, care pot studia o piesă, un produs, reperând eventualele imperfecţiuni şi semnalându-le şefului de atelier. Dar nu sunt în stare să sesizeze decât un număr redus de forme. Ar putea să recunoască o piramidă, din toate unghiurile sau văzută de sus, pentru că este o formă geometrică simplă, dar nu poate să recunoască un câine din spate, aşa cum face un copilaş. În schimb, un robot, poate să recunoască forme „tulburate": o foaie dreptunghiulară pe care s-a pus o pâine lungă. Chiar dacă foaia nu este cu totul dreptunghiulară, din cauza deformării provocate de pâine, forma ei va intra în modelul de forme dreptunghiulare şi robotul o va recunoaşte.

4. ROBOŢI DOCTORI

TERMINATOR: *Am fişe foarte detaliate despre anatomia umană (...). Nici un os rupt. Pune mâna aici. Presiunea ar trebui să oprească sângerarea.*

– Există programe, cum e Mycin, care elaborează diagnostice. dar nu se poate fabrica un robot chirurg total autonom. În schimb, se pot foarte bine concepe nişte sisteme experte capabile să ghideze un chirurg în timpul unei operaţii,

sau un mecanic care repară un motor. Sistemele experte sunt chestiile cele mai eficace pe care le-a produs inteligența artificială. Dar, și insist asupra acestui lucru, nu este deloc vorba de simulări ale inteligenței umane. Sunt niște interfețe foarte practice de dialog cu mașina, niște „șoricei" de Mac foarte elaborați, un fel de cărți interactive. Competențele unui specialist, într-un domeniu precis, sunt traduse și reformulate în reguli logice, ușor de transmis. Sistemul expert conferă mai multă competență nespecialistului, îi ajută pe novici. Un medic generalist, de exemplu, se poate ajuta cu un sistem expert, creat de un dermatolog. Dar dermatologul, cu știința sa intuitivă și cu capacitatea de a răspunde la situații necunoscute, rămâne de neînlocuit.

5. APĂRAREA UNEI ȚĂRI ÎNCREDINȚATĂ UNUI COMPUTER

TERMINATOR: *Toate bombardierele sunt echipate cu computere Cyberdine, care evită mâna omului. S-a votat finanțarea sistemului Skynet care va fi instalat la 4 august 1997. Deciziile umane sunt eliminate din apărarea strategică.*

– Din punct de vedere tehnic, e posibil. S-ar putea încredința azi unui supercomputer apărarea unei țări. Proiectul american SDI (*Strategic Defense Initiative* – Inițiativa de Apărare Strategică), Războiul Stelelor, nu e departe de așa ceva. Ideea este să câștigi în viteză și de a lăsa maximum de inițiativă mașinilor. Am citit articolul unui informatician american care își explica opoziția față de SDI. El argumenta prin lungimea enormă a programelor și numărul incalculabil

de conexiuni. Nu e cu putință să se garanteze că nu va exista niciodată o eroare de programare! Ar fi o adevărată nebunie să renunțăm la aceste decizii, ca în film. Din motive morale – abdicarea omului – și tehnice, pentru că ar fi de ajuns o eroare de programare ca să declanșeze apocalipsul.

Cercetători precum Seymour Papert, merg mai departe, reflectând asupra raporturilor dintre om și aceste unelte „inteligente". Nici un teoretician nu a dovedit în mod categoric ce pot cu adevărat să facă. Poate mașinile vor încerca într-o zi să cucerească puterea, precum HAL din *2001 Odiseea Spațială*, luând oamenilor controlul final al navei! Dar o astfel de lovitură de stat nu va avea loc niciodată fără complicitatea altor oameni. Viitorul nostru informatic, „orwellian" sau „falansterian", depinde de deciziile noastre, de alegerile noastre etice și politice.

– Astăzi, continuă Lévy, programul SDI a fost abandonat. Dar i-am văzut consecințele în războiul din Golf. Căci era vorba de un sistem modular compus din subsisteme de arme care au fost folosite în Golf, precum bombardiere pilotate efectiv de computere. Cercetarea continuă în direcția câștigului de viteză.

6. UN COMPUTER GATA LA ORICE PENTRU A SUPRAVIEȚUI

TERMINATOR: *Skynet devine autonom la 29 august, la 22:14 dimineața, ora orientală. Cuprinși de panică, oamenii încearcă să oprească vanele dinspre est. Skynet le răspunde și își lansează rachetele împotriva țintelor din Rusia.*

– La ora actuală, nu văd cum un sistem informatic ar putea să devină autonom şi să-şi definească singur propriile lui proiecte. Doar dacă ar fi dotat cu un fel de meta-program de supravieţuire care i-ar comanda ca, în orice situaţie, să ia numai decizii compatibile cu supravieţuirea lui. Niciodată nu s-a pus un astfel de program într-un computer. Totuşi există. Se numeşte „Viaţă Artificială" şi se lucrează la el la NASA şi la MIT (*Massachussets Institute of Technology*). Despre ce e vorba? Nu de androizi, bineînţeles. Ci de insectoizi, roboţi mici de tot în formă de insectă cărora li se dau nişte reguli foarte simple. Finalitatea lor: să rămână în viaţă. Fac nişte chestii mici, precum a se trage înapoi de la marginea mesei sau a evita obstacolele. Li se pot da sarcini rudimentare: să aducă un cocoloş mic de pâine, ca o termită. Micul automat îşi execută misiunea, dar îşi poate schimba comportamentul, poate să-l regleze. Dacă, în drum, întâlneşte un pericol, trece în alt program care îi spune: „Lasă baltă misiunea, evită mai întâi pericolul". Mii de astfel de roboţi ar putea să facă lucrări de terasament pe Marte. Fiecare şi-ar transporta pietricica. Dacă unul dinte ei s-ar rătăci, ansamblul colectiv ar continua să funcţioneze ca un furnicar. Firește, nu sunt programaţi pentru sarcini inteligente, să vorbească sau să rezolve o problemă logică. Dar ăsta e argumentul cercetătorilor care lucrează în acest domeniu: de ce să începem cu sfârşitul, imitând omul, pentru crearea căruia evoluţiei i-au trebuit miliarde de ani? De ce să nu imităm la început forme de viaţă mai simple?

7. COMPUTERE CU NEURONI

INGINERUL DYSON: *Centrii nervoşi ai neuroprocesorului funcţionează. Aceşti neuroni încep să se satureze.*

– Da, am putea să auzim acest gen de fraze într-un laborator de IA unde se lucrează la reţele de neuroni din siliciu sau simulate pe computer. Cercetătorii din curentul conexionist, de care mă simt apropiat, cred că lucrările de inteligenţă artificială bazate numai pe logica formală, care este pentru gândire cam ceea ce rigla de lemn pentru trasarea de linii este pentru desen, nu au nici o şansă să ajungă la o simulare profundă a inteligenţi umane. Pentru conexionişti, esenţialul se petrece la nivelul percepţiei, nu al raţionamentului. Ei se referă mult mai mult la funcţionarea sistemului nervos decât la regulile stricte ale logicii. Creează reţele neuromimetice care imită, în mod foarte, foarte grosolan, modul în care se interconectează neuronii creierului. Nicăieri în sistemele lor nu sunt înregistrate reguli explicite: cunoştinţele sunt înregistrate în arhitectura reţelei. Numai intensitatea legăturilor dintre neuroni guvernează comportamentul sistemului.

Memoria noastră, de exemplu, funcţionează prin salturi de purice, neregulate şi imprevizibile, de la un punct la altul al spaţiului nostru mental. Un peisaj deşertic văzut la televizor ne face să ne gândim la New Mexico. De la New Mexico, mintea ajunge la una dintre amantele tale cu care ai fost în călătorie. Avea ochi frumoşi, rotunzi, şi asta te face să ai poftă de un măr. Deşertul văzut la televizor nu înseamnă, în sine, nimic. El are sens doar interconectat la celelalte puncte ale

memoriei tale. Nu există nici un fel de raționament în acest joc haotic: numai o serie de asocieri și de analogii, anclanșate de perceperea unei imagini a deșertului. Din acest proces se inspiră conexioniștii.

– Mașina, explică Lévy, învață pornind de la exemple, prin încercări/erori. Îi arăți mașinii un A. Ea îți spune că e B. Îi tragi o scatoalcă electronică ca să înghită informația: te înșeli, nu e un B, și un A. Repeți operațiunea cu alte litere, și cu A-uri, fiecare cu un scris diferit. Când recunoaște A-ul, îi oferi un zăhărel electronic. Până în momentul în care, prin interconexiune, sistemul recunoaște toate A-urile, chiar și pe cele care nu i-au fost arătate.

8. *UN ROBOT SIMULATOR DE EMOȚII*

TERMINATOR: *Simt rănile. Durerea e o simplă informație.*

– Poate un computer să simtă rănile? Ar putea să fie făcut să spună „Mă doare" sau „Asta e litera A", pentru el nu e nici o diferență. El primește informații, le traduce, dar nu poate să simtă emoții. Poate doar să le simuleze.

Fachirul simte și el durerea, dar nu suferă. Știe că o puzderie de cuie îi înțeapă spatele sau că are mâna în foc, dar, la fel ca Terminator, el ia această situație delicată ca o simplă informație.

– Inteligența artificială ajunge totdeauna la aceleași probleme, explică Lévy. Ce e emoția? Ce e inteligența? Cum traduce creierul emoțiile? Sunt mai mult de ordin metafizic decât științific. Cercetătorii nu sunt de acord între ei asupra unei definiții a gândirii, prealabilă oricărei cercetări.

Trebuie să ardem cărțile lui Decartes?

Da, răspunde Hubert Dreyfus, informatician faimos devenit filosof la Universitatea Berkeley. Este absurd să separi corpul de spirit. Creierul nostru trăiește peste tot în noi, nu numai în cap. Mesajele lui se plimbă de-a lungul sistemului nervos, a sistemului endocrin și chiar a sistemului imunitar. O mașină nu va avea niciodată corp, nici intuiție, deci nu poate să gândească ca un om.

Nu, zice, din partea cealaltă, Edward Faigenbaim, specialist în sisteme experte de la Universitatea Stanford. Căci „creierul nostru nu este decât o mașină puternică de tratare a informațiilor, și nimic mai mult". Și ar fi gata să adauge că ar fi de ajuns să dotezi un computer cu o bancă de date gigantică, echivalentul unei experiențe umane, pentru ca el să fie capabil de intuiție.

9. ROBOȚI ÎN STARE SĂ ÎNVEȚE

TERMINATOR: *Cu cât am mai multe contacte cu oamenii, cu atât învăț mai mult".*

– Roboții de azi, evident, nu pot învăța așa. Filmul presupune – și asta e teoria cea mai răspândită – că învățatul se face prin inducție. Adică, pornind de la fapte, se ajunge la o regulă generală. Să ne imaginăm un curcan. Într-o zi, la orele nouăsprezece, i se dă de mâncare. A doua zi, același lucru. Și așa mai departe, până la 23 decembrie. La 23 decembrie, la orele nouăsprezece fără cinci, curcanul nu mai poate de bucurie: experiența trecută îl face să inducă faptul că va primi de mâncare. Numai că i se taie gâtul. Adevărul lui – indus – era inclus în alt adevăr. Căci faptele, nu le observăm, le

construim, fiecare în funcție de povestea noastră, de cultura noastră. Fiecare își construiește propria lui realitate. Există programe capabile să deducă sau să inducă teoreme matematice din premise date. Dar rareori pot să găsească teoreme noi, și, mai ales, nu pot să știe, care dintre toate teoremele lor e interesantă. Procesele noastre intelectuale nu seamănă cu cele ale mașinii. Este adevărat că unele programe pentru jocul de șah i-au bătut deja pe maeștrii care le-au conceput. Dar mașina, înainte de a juca, are în vedere zece mii de mișcări, în timp ce maestrul, analizând situația într-o clipă, imaginează cel mult vreo douăzeci.

10. GOLIREA UNEI CĂRȚI DE CREDIT FURATE

JOHN (în fața distribuitorului de bani): *Așa. Codul nouă. Zero, zero, trei. Și gata! Veniți, banilor!*

– Puștiul a pus la punct un mic program ca să găsească codul cărților de credit furate. Se poate face fără probleme, deoarece codul e trecut pe cartea de credit. Asta constituie azi una dintre fraudele cele mai frecvente.

11. PROCESUL INVENTĂRII

DYSON: *Acest cip e o microplachetă pe care o țin la Cyberline și care provine probabil de la celălalt Terminator (...). Toată munca mea se bazează pe el.*

– Este o frumoasă metaforă a invenției. Ceea ce-i permite lui Dyson să inventeze circuitul revoluționar, vine din viitor.

Or invenția scapă prezentului. Trebuie să se apuce de picioare şi să se ridice de la pământ. Face un salt, pare că vine de departe, şi nu e deductibil, ca şi cum invenția ar veni într-adevăr din viitor.

ZONA 51

De ce a intra în acest petic din deşertul Nevada te poate face să-ţi pierzi viaţa? Ascunde cumva guvernul american OZN-uri în aceşti munţi? Un singur om are răspunsul, dar este oare acesta adevărul?

La 190 de kilometri nord-vest de Las Vegas, în deşertul Nevada, hărţile oficiale nu mai înregistrează nimic. Cu toate că sunt multe acolo — şosele, pârâuri, munţi, buncăre, clădiri, o pistă enormă de 9,5 km — pe hârtie aceste lucruri nu există. Este ca şi cum orice activitate umană ar fi încetat pe o arie de mărimea Elveţiei.

Accesul oamenilor în această zonă este interzis. „Este autorizată folosirea forţei!" avertizează inscripţiile. Spaţiul aerian al acestei zone este sacru în SUA. Acest loc este Nellis Air Force Range şi zona Testelor Nucleare, cunoscută în special ca Zona 51 (nume dat unei părţi a bazei într-o veche hartă guvernamentală).

Tehnologie extraterestră?

Fondată în 1954 ca bază secretă în care Lockheed Aircraft Corporation să poată dezvolta construcţia de avioane de spionaj pentru CIA, „Zona 51" mai este încă locul unde iau

naștere cele mai futuriste proiecte ale SUA. Bombardierul Stealth a fost testat aici împreună cu alt avion neconvențional. Acesta a fost întotdeauna învăluit de mister — USAF a admis existența lui abia în 1994 — deoarece reprezenta vârful de lance al tehnologiei militare americane. Singura problemă, ținând seama dc recentele dovezi controversate, este aceea că tehnologia nu este americană. Nici tehnicienii. Ambele provin din spațiul cosmic.

Chiar de când „Zona 51" a fost stabilită acolo, oamenii au început să relateze apariția unor obiecte ciudate pe cerul de deasupra acestei zone. Aceste afirmații au fost negate de către autorități. Dar negarea s-a transformat în stânjeneală când unul din oamenii lor a pretins că, în afară de faptul că deasupra „Zonei 51" sunt OZN-uri, USAF-ul chiar lucrează cu tehnologie extraterestră.

Robert „Bob" Lazar, un om de știință care a lucrat la acea bază timp de cinci luni, începând din decembrie 1988, a adus știrea la televiziune în mai 1989. Acesta a dezvăluit că guvernul SUA cercetează nouă farfurii zburătoare și încearcă să adapteze tehnologia extraterestră propriilor scopuri. Lazar a fost filmat în umbră, a folosit pseudonimul „Dennis" iar vocea i-a fost modificată electronic. El pretindea că împreună cu soția lui a primit amenințări cu moartea. Secretul în care s-a învăluit nu i-a fost de mare folos, căci după interviu aceste amenințări s-au intensificat și chiar s-a tras asupra mașinii lui.

În noiembrie, pentru a împiedica orice intervenție ulterioară, acesta și-a dezvăluit identitatea. Atunci Lazar a descris locul ultrasecret S4 de lângă Papoose Lake în interiorul „Zonei 51". A relatat cum a fost angajat într-o echipă de 22 de

ingineri care trebuiau să înțeleagă cum funcționa sistemul de propulsie al vehiculului spațial.

Interiorul lui S4

Conform spuselor lui Lazar, S4 este un complex aflat sub pământ ce ocupă un întreg lanț muntos. La început el a crezut că lucrează cu tehnologie avansată creată de oameni.

„Nu avea nici o lipitură observabilă, nici un șurub, nici un nit" — susținea Lazar. „Totul avea marginile rotunde și moi... ca și cum ar fi fost făcut din ceară încălzită pentru un timp și apoi răcită".

„Nava avea hublouri, bolți și scaune micuțe la doar treizeci de centimetri distanță de pământ." Propulsorul avea

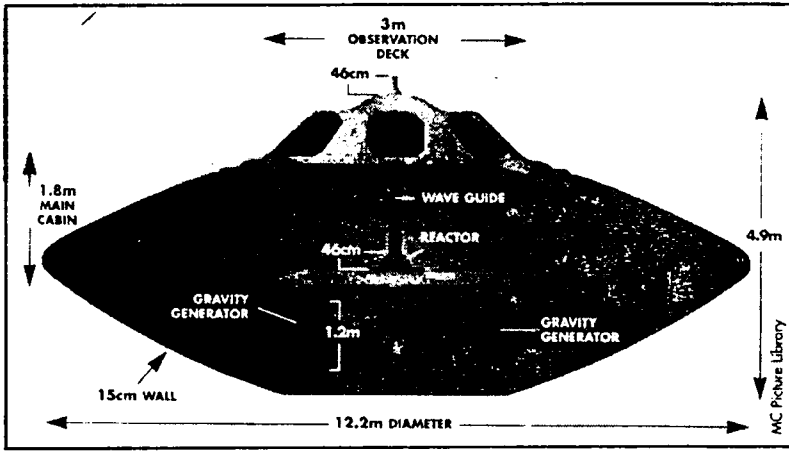

Această imagine se bazează pe notițele lui Lazar despre aparatul de zbor extraterestru. El l-a denumit „modelul sport" din cauza înfățișării sale zvelte. Acesta este unul din cele nouă modele diferite de aparate de zbor din S4 și singurul pe care Lazar l-a cercetat și l-a văzut funcționând.

mărimea unei mingi de base-ball şi emitea un câmp antigravitaţional printr-un tub gol ce trecea prin centrul navei.

Rapoartele pe care Lazar le-a citit i-au confirmat suspiciunile. Acestea cuprindeau surprinzător de multe informaţii despre OZN-uri, printre acestea aflându-se şi fotografii ale autopsiilor făcute unor fiinţe mici, gri cu capete mari şi lipsite de păr. Rapoartele susţineau că fiinţele proveneau din sistemul solar Zeta Reticuli. De asemenea era menţionat şi un incident din 1979, când paznicii precum şi oamenii de ştiinţă au fost ucişi de către extratereştri.

Lazar nu susţine în mod categoric că ar fi văzut extratereştri în S4. Dar a văzut ceva ciudat. În trecere printr-o cameră a întrezărit „doi bărbaţi în halate albe discutând cu ceva mic şi cu mâinile lungi... Doar am zărit ceva. Dar nu ştiu ce putea fi", spune Lazar.

Cântărind dovezile

Acestea sunt afirmaţii incredibile. Nu cumva Lazar adaptează clişeele despre OZN-uri la farfurii zburătoare şi omuleţi gri propriilor scopuri? Ori povestea lui dovedeşte că acestea sunt adevărate? Acesta apare ca un joc de genul „cine a fost mai întâi oul sau găina?" tipic ufologiei care face şi mai grea separarea adevărului de ficţiune.

Există şi câteva confirmări ale spuselor lui Lazar. Conform declaraţiilor lui George Knapp, care l-a intervievat pe Lazar la televiziune, mai mult de douăsprezece persoane au apărut cu dovezi în favoarea spuselor lui Lazar. Knapp deţine o declaraţie înregistrată a unei persoane ce a condus câteva programe militare la Nellis. Aceasta afirmă că autorităţile deţineau tehnologie extraterestră şi chiar fiinţe extraterestre

încă din 1950. Oricum, această înregistrare nu va fi făcută publică decât după moartea respectivei persoane. Nici un alt martor nu va apărea în public fiindu-i teamă de urmări.

Amenințările cu moartea

Când un alt ziarist a încercat să investigheze „Zona 51" a sesizat aceeaşi atmosferă de teamă. Un fost inginer electrician a spus că a văzut o farfurie zburătoare şi că este gata să repete această afirmaţie la televiziune. Şi-a retras afirmaţiile când a văzut în faţa casei lui, parcate zi şi noapte, maşini pline cu oameni îmbrăcaţi în negru. Un alt martor a fost ameninţat direct. „Ştim că faceţi multe călătorii" i s-a spus. „Ne-ar părea rău să se întâmple vreun accident cu dumneavoastră sau cu familia dumneavoastră".

În faţa camerei de luat vederi Lazar apare calm, relaxat şi modest. Nu se pretinde a fi specialist în domenii pe care nu le cunoaşte. A spus întotdeauna aceeaşi poveste — ceva neobişnuit pentru martorii falşi. Dar nici el nu este perfect curat. Afirmaţia că ar fi primit diplome de la două universităţi americane prestigioase rămâne nefondată. Este falit şi a fost găsit vinovat de implicare în conducerea unui bordel.

Motivele declaraţiilor publice ale lui Lazar sunt şi ele discutabile. El susţine că a făcut aceste declaraţii deoarece a considerat că secretul este o insultă la adresa ştiinţei şi opiniei publice americane. Însă, după desenele aparatelor de zbor extraterestre au fost făcute machete pentru a fi comercializate şi pe lângă aceasta a vândut şi copyright-ul pentru un film după povestea lui.

Pe de altă parte nu e nimic rău în a face bani, iar cazierul încărcat nu face neapărat din el un mincinos. De fapt singurul

mincinos dovedit este guvernul SUA. Între 1982 şi 1984, Lazar susţine că a lucrat la National Laboratory din Los Alamos (New Mexico) la Proiectul de Apărare Strategică „Războiul Stelelor". Această afirmaţie a fost negată cu fermitate de către autorităţi care susţin că nu există nici o dovadă a angajării lui acolo.

Dar când ziaristul Knapp a început o investigaţie în acest sens, s-a dovedit că numele lui Lazar apărea în fişierul cu numere de telefon de la Los Alamos. De asemenea, guvernul nu a negat niciodată că Lazar a lucrat în „Zona 51", fapt confirmat şi de documentele personale de impozitare din acel an.

Mai multe dovezi au ieşit la lumină de atunci. În 1995, o companie germană de film a scos pe piaţă o casetă — *Secrets of the Black World* („Secretele lumii ascunse"), ce aducea noi dovezi în sprijinul afirmaţiilor lui Lazar. Pe casetă apar câţiva martori ale căror declaraţii dovedesc ceea ce se întâmplă în „Zona 51".

Dovezi filmate?

Norio Hayakawa de la canalul de televiziune japonez Nippon TV, spre exemplu, a aşteptat o noapte întreagă pentru a filma o străfulgerare rapidă a unui obiect ce s-a ridicat din „Zona 51". Acesta a filmat o lumină strălucitoare deasupra munţilor pe care a văzut-o zburând spre cer. Analiza filmului făcută pe calculatoare ultramoderne a condus şi ea la concluzia trasă de Hayakawa, aceea că obiectul era „cu siguranţă un aparat de zbor neconvenţional".

Multe alte filme arată acelaşi lucru: un obiect strălucitor care se ridică spre cer cu o viteză incredibilă şi care efectuează

manevre imposibile. O echipă de la reţeaua NBC chiar s-a apropiat de unul din aceste obiecte. Toţi s-au întors cu arsuri provocate de radiaţii. Cineva se pare că a ajuns chiar în interiorul lui S4 şi a filmat o încăpere plină cu recipiente în care erau păstrate corpurile unor extratereştri morţi.

Din păcate, a filma un OZN nu constituie o dovadă concludentă. *Secrets of the Black World* prezintă de asemenea înregistrări video a două aşa zise OZN-uri — unul arată ca un avion cu reacţie zburând la joasă altitudine, celălalt părea o secvenţă prost montată cu un tomberon zburător.

Totuşi ceva se petrece cu siguranţă în mijlocul deşertului Nevada. „Există cel puţin opt *Black Programs* care zboară în «Zona 51»" — susţine specialistul în aviaţie Jim Goodall. „Black Programs" sunt proiecte guvernamentale ultrasecrete, cum este şi bombardierul Stealth, care se presupune că înghit anual 35 de miliarde de dolari din banii publici. Acestea includ prototipuri fără echipaj uman, ale căror viteză şi manevrabilitate îi pot păcăli uşor pe oameni, făcându-i să le confunde cu OZN-uri.

Goodall crede că e vorba de mai mult de atât. Aparatele de zbor despre care vorbeşte el sunt silenţioase şi extrem de rapide, cum ar fi cel care a zburat dincolo de spaţiul aerian al „Zonei 51" şi a fost prins pe radar de către Federal Aviation Administration Center zburând cu o viteză de 16000 de km/h — aproape de 13 ori viteza sunetului. Goodall se întreabă dacă asemenea viteze sunt posibil de atins cu tehnologie umană.

Un fost lucrător la Lockheed, intervievat de Goodall, spune: „Avem aparate de zbor în deşertul Nevada care ar face din George Lucas (regizorul filmului *Războiul Stelelor*) un caraghios." Întrebat de Goodall, Ben Rich, fostul preşedinte al

Lockheed Advanced Development, dacă există OZN-uri, acesta a răspuns: „Da. Sunt sigur de existența OZN-urilor".

Legătura cu Majestic 12

Mulți ignoră asemenea declarații pe măsură ce dezinformarea orchestrată de guvern continuă. Lazar spune că toți cei care lucrează în S4 poartă insigne cu inscripția MAJ. Se referă asta cumva la Majestic 12, așa-numitul grup ultrasecret de cercetare privind farfuriile zburătoare constituit de președintele SUA în 1947?

Cazul Zeta Reticuli

În 1963, Barney și Betty Hill, un cuplu respectabil din statul New Hampshire, a cerut ajutorul unui psihiatru deoarece amândoi sufereau de insomnie și aveau coșmaruri de doi ani. Ședințele de hipnoză au arătat că soții Hill au fost răpiți de extratereștri la 19 septembrie 1961 și că au fost folosiți la experimente medicale.

Betty Hill menționează și originea extratereștrilor. Cu toate că nu a fost descoperit până în 1969, Betty descria exact sistemul solar Zeta Reticuli care se află la o distanță de Pământ estimată la 37 ani-lumină. „Bob" Lazar susține că Zeta Reticuli apare în rapoarte ca fiind locul de proveniență a aparatelor de zbor la care a lucrat.

Dovezi

În 1987 Robert Frost se întorcea de la muncă din „Zona 51" urlând de frică și de durere. Doi ani mai târziu moare,

fiind unul din numeroşii muncitori afectaţi de „focurile chimice" de la Groom Lake.

Victimele cer despăgubiri pentru prejudiciile aduse. Cu toate că acest lucru a forţat USAF să admită existenţa „Zonei 51", aceştia au refuzat să-şi asume responsabilitatea pentru decesele de acolo. Există oare vreo legătură între aceste focuri extrem de toxice şi zvonurile neîncetate despre prezenţa extratereştrilor în zonă? Mulţi încep să se întrebe.

Robert „Bob" Lazar

– Născut în 26 ianuarie 1959 în Coral Gables din Florida, SUA.

– Căsătorit de două ori. Prima soţie, Carol, se sinucide în 1986. Divorţează de a doua soţie, Tracy, în iulie 1990.

– Îşi construieşte singur o maşină cu motor cu reacţie şi o motocicletă (560 km/h viteza maximă) precum şi o maşină ce funcţionează cu hidrogen.

– Arestat în aprilie 1990 pentru amestec în conducerea unui bordel în Las Vegas. În august este condamnat la şase luni de închisoare cu eliberare condiţionată şi 150 de ore de muncă în folosul comunităţii.

– Trăieşte în Las Vegas unde are un studio de procesare foto şi repară echipamente pentru detectarea radiaţiilor.

Cuprins

I. APARIȚIILE RELIGIOASE 7
1. CAZUL ZEITUN (Egipt, 1968) 7
2. CAZUL SHUBRA (Egipt, 1986) 25
3. STATISTICA APARIȚIILOR RELIGIOASE 34
II. TURIȘTII BLESTEMAȚI 52
1. CONSPIRAȚIA ASTRONOMICĂ 52
2. MANIPULATORII CREDINȚEI 62
III. „EXTRATEREȘTRII" DE ALTĂDATĂ 83
1. MISTERUL ROBERT KIRK 85
2. ALTE SURSE 104
3. ÎNVĂȚĂMINTE 116
IV. SABAT ȘI POSEDARE DIAVOLEASCĂ 119
V. LUMILE SUBTERANE 149
1. MITURI ȘI MANIPULĂRI 149
2. MISTERUL SHAVER 157
3. EXTRATEREȘTRII ȘI BAZE SUBTERANE 169
VI. CONCLUZIE 175

Tipar: Grupul Drago SRL
TIPOGRAFIA FED - Calea Rahovei 147, sector 5 - București; Tel.: 3359318; Fax: 3373377